

B
249.926

J. Carasone

A KÁNTÁLÓ RÉMEK

J. CARASONI

A KÁNTÁLÓ RÉMEK

3T+C KIADÓ

BUDAPEST

2014

Copyright © 3T+C Bt. 2014.

Minden jog fenntartva

1. kiadás

ISBN 978-963-85910-4-3

Kiadó: 3T+C Bt.

Kiadásért felelős: Dr. Tasnádi József

Borítóterv, tipográfia: Iconart Grafikai Stúdió

Nyomta: FOM Digital

TARTALOM

A RÉMEK.....	9
HORGAS DOKTOR	13
A NAGY TÁRSASÁG.....	17
A REGGELI.....	26
HETEK MÚLVA	30
MÉG AZNAP ÉJSZAKA.....	39
A KISVÁROSI RENDŐRSÉG.....	48
AZ ORVOSI RENDELŐ ÉS A KÓRHÁZ	51
RÓZA	56
A TEMETŐBEN.....	61
A KOCKÁS KABÁT	68
A KÓRHÁZBAN	76
AZ ABLAKOKBAN A LÁMPÁK ÚJRA ÉGNEK	82

SZEREPLŐK

Irén, magányosan élő asszony,
István, Irén idősebb fia,
Pali, Irén kisebb fia,
Márta, Pali felesége,
Edit, Irén egyik unokahúga,
Vilma, Irén másik unokahúga,
Hilda, Irén nagynénje,
Anna, Irén utcában lakó barátnője,

Horgas doktor, házi orvos,
Árvai doktor, kórházi orvos,
Kiss doktor, kórházi orvos,
Sarolta, kórházi ápolónő,

Eszter, a meghalt Nyári Jóska felesége,
Róza, a meghalt Jóska lánya,
Ferenc, a meghalt Jóska fia, Róza testvére,

Bogáti, taxisofőr,
Ibolya, Bogáti felesége,

Kamarás Antal, rendőrkapitány,
Nógrádi őrnagy, nyomozó
Lajos, rendőr,
Bora, rendőr,
Kristóf, rendőr,
Aranka, rendőrségi titkárnő,
Matild, rendőrségi takarítónő,

Szerencsi, a Temető Kft. igazgatója,
Homoródi, a temető gondnoka,
Szilveszter, a gondnok lányának barátja

A RÉMEK

A temető sötétedett a téli kert mögött. Irén száraz, égő szemekkel nézett ki a feketedő bokrokra. Még egy pár évvel ezelőtt ebben a konyhában ültek, akik most kint fekszenek a sírkert fagyos földjében. A gondolata is kibírhatatlan fájdalmat okozott neki.

A diófa körül három ház állt, ebben laktak a Pásztorék több mint kétszáz éve. Micsoda vidám élet zajlott itt esténként. Igaz, televízió nem volt még, de nem hiányzott, jól elszórakoztatták egymást a rokonok. Senki, de igazán senki, különösen Irén nem gondolta, hogy kihál a család. Ő maradt egyedül, ő képviselte még a Pásztor családot a távolba szakadt rokonok számára. Úgy érezte, igazságtalan ez a súlyos büntetés.

Kinyitotta a tűzhely ajtaját, rátett egy hasábfát. Aztán újra kinézett a konyha ablakon a kert mögötti temetőre. Kint már koromsötét volt, s a rettegés benne egyre nőtt. Az asztalról elvett egy cigarettát, lassan meggyújtotta gyufával. Az öngyújtót azt utálta! Felkészült egy végtelen éjszakára, amilyenek azóta kísérték, amióta Karcsi meghalt.

– Karcsi! – zokogta magában a férje nevét. Nyolc évvel fiatalabb volt nála, a természet törvénye szerint neki kellett volna előbb meghalnia. A konyhaablak vakon csillogott, azt nem bírta nézni, felállt, az asztal lapjába kapaszkodva odavánszorgott, és behúzta a függönyt. Járókerettel járt. Mi lehetett a lábaival, sosem tudta meg, pedig már harminc éve vizsgálgatták az orvosok. A függöny résén lenézett a mélyen fekvő járdára az ablak alatt. Senki, hál' Istennek senki nem állt a kövön. Megkönnyebbülten tette meg visszafele az utat a tűzhelyhez. A telefon csörgésére majdnem fellökte a járókeretet, szaporán megindult a folyósóra a kagylót felvenni. A fia volt az, az idősebbik. Éjszakára a fővárosban marad, nem jön haza. Nem örült neki, ez azt jelenti, hogy egyedül tölti az estét.

Kevés reménnyel tárcsázta az egyik unokahúgát, Editet, aki már sokszor kisegítette magányából. Lehangoltan hallgatta a telefon csengését a valószínűleg üres lakásban, nem vette fel senki. Egy kicsit támaszkodott pihenve a telefonasztalra, azután újult erővel tárcsázta a másik unokahúgát, az is sokszor megszánta és nála töltötte az éjszakát. Neki nehezebb volt, két kicsi gyermeke, férje elég munkát adott számára még este is. Vilma, így hívták a másik unokahúgát, éppen haját mosott, nem tudott jönni, de későbbre sem ígérte.

Nem volt mit tenni, bezárta az ajtót, rátette a biztonsági láncot és visszaballagott a járókerettel a konyhába. Leült a tűzhely mellé, benézett az ajtaján, de még bőven volt a hasábfából, nem rakott rá. Újra rágyújtott, a fene ezt a cigarettát, szidta magában, hány rokont jutatott a koporsóba? Ötöt?! Öten haltak kínhalált a cigaretta miatt: először Feri, a bátyja, azután Miska a nagybátyja, őt követte Hilda nagynénje, és egy évre rá unokaöcsét negyvenhét évesen temették. Unokaöccse nem engedte kezeltetni magát, és igaza volt, sokkal kevesebbet szenvedett, mint a többiek. Dühösen elnyomta a cigarettát. Giza, Giza volt az ötödik! Szájrák! Eltorzult arca, a ráktól eltorzult arca örökre kísérteni fogja. Ő nem kívánt a sírkertben nyugodni, hamvait a férje a Berettyóba szórta. Mennyit énekeltek együtt lánykorukban.

Halkan, bátortalanul énekelni kezdett. Minden este nótázott nekik, azoknak, akik kint feküdtek a temetőben. Behunyta a szemét, akkor látta Ditkét, Évát, Karcsit, Vilit maga előtt. Ültek az asztal körül, napraforgót ettek, hallgatták cigarettától rekedt hangját. Erről eszébe jutott, hogy tegnap éjszaka álmában a Kultúrházban énekelt nagy tömeg előtt. Még most, a meleg konyhában is kirázta a hideg, ha az álmára gondolt. Fehér krepdesin ruhában kiment a színpadra és nem jött ki hang a torkán! Akkor meghajolt a közönség felé és azt mondta rekedtes hangján: – Bocsánat, a sok cigarettától elment a hangom. – A tömeg fújolni kezdett, néhányan tojással megdobálták. Ő meg csak állt bénultan.

Abbahagyta az éneklést, de hangja még mindig kongott az üres konyhában.

S ekkor, ekkor meghallotta a hangjukat:

– Őszirózsa gyere ki,
Őszirózsa,
Őszirózsa,
Hamarosan meghalsz!

Felállt az asztal sarkába kapaszkodva, és a járókerettel odament az ablakhoz. Látni akarta őket, tényleg léteznek? Vagy csak képzeletében dübörögnek, szitkozódnak? A könnyű függönyt szétrántotta, lenézett a sötét kőjárdára, ott álltak! Hárman voltak, ahogy szoktak, szemükből olyan gyűlölet sugárzott, hogy megborzongott a forró konyhában.

– Takarodjatok, takarodjatok! Vagy hívom a rendőrséget! – kiáltotta, de azok nem mozdultak.

Tehetetlenül húzta be újra a függönyöket. Kiment a folyosóra, nem sok reménnyel felhívta a Rendőrkapitányságot. Lajos vette fel a telefont örömeire, őt jól ismerte. Sok mozijegyet tett félre neki, mikor még esténként a filmszínházban dolgozott.

– Lajos megint itt vannak. Meg akarnak ölni, folyton ezt skandálják. Kérlek, kérlek, gyere azonnal – könyörgött sírva.

– Megyek Irén, lejárt a szolgálati időm, majd arra megyek hazafele.

– Biciklivel jössz? – kérdezte.

– Azzal, de hajtok, mint a meszes! – válaszolta Lajos bátorítón.

– Azért vigyázz magadra! – óvta Irén. Lajos ugyanis háromhavonta összetörte magát vagy biciklijét. Visszament a konyhába, idegességében újra rágyújtott. A csukott ablakon keresztül is jól hallotta a három szörnyeteg skandalizálását:

– Őszirózsa gyere ki,
Őszirózsa,
Őszirózsa,
Hamarosan meghalsz!

– Csak mondjátok – gondolta kicsit megnyugodva. – Lajos elintézi benneteket. – Beletelik húsz percbe is, mire a rendőr ideér, felkészült a várakozásra.

Redőnyt, vasból készült redőnyt szereltet az ablakokra, hogy ez nem jutott korábban az eszébe! Valamikor, a boldogabb napokban, soha nem zártak be semmit. Nyitva volt a kapu éjjel-nappal, legfeljebb csak a bejáratú ajtót zárták be éjszakára. Ma már mindenki nappal is zárva tartja a házát, rácsok, vasrölök mindenütt, mint a börtönben.

Halk kopogás riasztotta fel gondolataiból. Ijedten ugrott fel és a járókeretbe kapaszkodva lassan az ajtóhoz ment.

– Ki az? – kérdezte, hangja remegését alig tudta palástolni.

– Én vagyok az, Irén! A temető felől jöttem, átkutattam a kertet, de megint nem találtam őket. Biztosan elmenekültek – tette hozzá vigasztalóan Lajos. Szegény, öreg Irén teljesen begolyózott. Legalább egy tucat alkalommal átvizsgálták már az egész kertet, sőt a környéket is, semmit, a világon semmit nem találtak.

Irén kinyitotta neki az ajtót, majd olyan sebesen, ahogy csak bírta, visszament a konyhába és kinézett az ablakon. Tényleg nem voltak sehol! Pedig percekkel ezelőtt még hallotta a hangjukat. Megint a bolondját járatták vele. Lajos azt fogja hinni, képzelődött.

– Itt voltak! Hidd el! Lent álltak az ablak alatt. Két ronda nő, közöttük egy magas középkorú férfi. Kalapban mindhárman, arcukat vastag sállal takarták.

Lajos szomorúan ingatta a fejét. – Hát most nincsenek. Maradok még egy darabig, hátha visszajönnek – várakozóan nézett Irénre.

– Ez borzasztó rendes tőled. Biztos nem vacsoráztál még. Melegítsek töltött káposztát? Pali felesége hozta, elég jó, de természetesen meg sem közelíti az enyémet. Vagy inkább házi sült kolbászt szeretnél tormával? – Pali a kisebbik fia volt, Lajos emlékezete szerint a felesége, Márta nagyon jól főzött.

Irén mindig megkínálta valami finomsággal a látogatókat. A régi szép időkben egymásnak adták a kilincset a rokonok, a barátok. Soha senki nem érezte úgy, hogy zavarja Irént. Mindenkit őszinte örömmel fogadott, mindig volt ideje egy kis csevegésre a konyhaasztal mellett körbefutó kanapén üldögélve. Ha ebédidő volt, ebédrel kínálta a váratlan vendéget, ha délután, kávéval, süteménnyel. Este meg kiadós vacsorával, mint Lajost, aki tapintatosan nézegette az újságot, amíg Irén megterített neki.

Milyen szépasszony volt még húsz évvel ezelőtt. Sokan szerelmesek voltak bele, amikor még a mozi pénztárában ült. Szép szőke haja selymesen csillogott, szürkés-kék szemei komolyan néztek mindenre, ami szeme elé került. Pedig egyáltalán nem volt komor a természete, nevetett és kinevetett mindenkit a környezetében. Sokszor gúnyolta Lajost is parasztos viselkedése miatt, de soha senki nem haragudott meg rá emiatt. Annyira humoros volt, hogy maga a sértett nevetett a lehangosabban saját magát.

Mikor kitálalta az ételt, leült Lajossal szemben. Magának is vett a káposztából, hiszen délben alig evett, egyedül nem esik jól a legjobb falat sem.

– Ma itt volt Horgas doktor, olyan részegen, hogy az injekciót a karom helyett a kanapéba döfte. Látnod kellett volna, ahogy a tüvel imbolygott össze-vissza. – Irén kitűnően eljátszotta Horgas doktort, Lajosnak a könnye is kicsordult a nevetéstől.

– Nekem meg a táppénzes igazolás helyett a saját ruhatisztító papírját adta, a főnököm majdnem rohamot kapott, amikor odaadtam. Azt hitte, gúnyolódok vele – mesélte Lajos.

– De egy haszna csak lett, hogy az injekciómát a kanapé kapta. Rájöttem, sokkal jobban érzem magam nélküle. Mióta mindennap idejön és beadja, azóta szédülök, olyan bizonytalan a közérzetem. Még a szememmel is rosszabbul látok – jókora kolbászt rakott Lajos tányérjára.

– Nem lesz ez estére sok? – kérdezte Lajos, persze nem komolyan, ki tudna egy ilyen finom falatnak ellenállni. Ez nem bevásárló központi hipermarketből való. Saját házi disznóvágás. Irén minden évben úgy, mint a régi időkben, hizlal egy malacot és mikor levágják, napokig siratja.

– Mi volt a rendőrségen? Megtaláltátok már szegény Jóskát? – kérdezte idegesen cigarettára gyújtva.

– Nem. Semmi nyoma. Három napja, hogy eltűnt, messze nem mehetett, még a sarki kocsmáig is gondot okozott neki elmenni. A környéken mindent átfésültünk, a kutakat is megnéztük, hátha beleesett, de mintha felszívódott volna a levegőben – válaszolta Lajos elkeseredve.

– Valaki elvihette autóval, de minek? Öreg, beteg ember volt, s mióta meghalt a felesége, sokat ivott. Nem ment sehová, még a lányához sem. – Irén elgondolkozva nézte a cigarettafüstöt. Valahogy ezzel a rendszerváltással kifordult a világ a megszokottból. Még kézzel érintette a régit, azt értette, de az újat... hm... majd meglátjuk. Egyelőre itt az éjszaka, azt kell túlélni. Lajos már feszengve készülődik, nem tarthatja itt, ha menni akar. Szívesen kinézett volna újra a konyha ablakon, de a hiúság visszatartotta. Nem szerette azt, hogy Lajos lássa, ahogy kínlódva vonszolja magát a járókával az ablakhoz. Lajos mintha megérezte volna, mit kíván Irén, az ablakhoz lépett, és lenézett a kövezett járdára. Senki!

– Nincsenek már itt, biztos elmenekültek, mikor megérkeztem. – Nem bánthatja meg Irént, hogy nem hisz neki. – Én még itt maradok egy darabig, elbújok a fáskamrába, hátha visszajönnek. – Irén megkönnyebbülten lélegzett fel, beveszi az altatóját, s miután jól bezár Lajos után, lefekszik. A tegnapi éjszaka lidércnyomásként nehezedett rá. Egész éjszaka itt ülni

a kanapén, s rettegve hallgatni azt a túlvilági kántálást, megviselő mindenki számára, nem-hogy neki, az öreg beteg testének.

– Kapcsoljuk be a tévét, most mondják a híreket. Hátha mondanak valami érdekeset – biztatta Lajos Irént. A televízió hangja elnyomja a külső zajokat. Társaságot is jelent az egyedül élőknek.

– Tényleg, már annyi idő van?! Menj és kapcsolj be – kérte Irén a rendőrt. Így legalább nem kínlódik előtte a járókerettel.

– Na, már megint kötelezővé akarják tenni a mellrákszűrést. Szegény Ica, három hónappal a szűrés után mellrákban meghalt, pedig negatív lett a lelete szűréskor – mondta Lajos az éppen fotelbe rogyó Irénnek.

– Annyira sajnáltam szegényt – szomorodott el Irén. – Pár éve láttam egy műsort, ahol sok nőnek amputálták a mellét, pedig elég lett volna a csomót kivenni. Csakhogy az kevesebb pénzt jelentett a kórháznak. Nem is jó belegondolni, milyen világ lett, minden a pénz körül forog.

– Na, végre! Támogatni fogják az almatermelőket. Éppen ideje, borzalom, hogy milyen fürmedvényt kell ennünk a jóízű szabolcsi alma helyett – kommentálta az újabb hírt Lajos. Irénnek erről eszébe jutott az almája a kamrában.

– Lajos hozzá csak a kamrából egy pár almát és vidd haza a családnak. Majd mondd meg, hogy ízlett?! – A kissé kövér férfi szaporán ügetett a kamrába.

– Körtét is vigyél – szólt utána Irén. Lajos azután almával, körtével megrakottan indulni készült, Irén bánatára, aki hősiesen meredt a televízió képernyőjére, bár semmit sem értett a látottakból, a rátörő félelem miatt. Miután alaposan bezárta a bejárati ajtót, visszaült a fotelbe a tévé elé. Hadd hallja Lajos, hogy nézi a híradót és nyugodt. Tényleg, nemsokára beveszi az altatóját és lefekszik. Elvégre egy rendőr vigyáz rá kint. Még egy éjszakát a kanapén ülve úgy sem bírna ki.

Kiment a konyhába megnézni a sparherdben a tüzet, már csak parázslott. Leült az asztal mellé, meghámozott egy ott maradt almát. Pillantása a kredencen pihenő levélre esett, unokatestvére írta a messzi Németországból. Elment érte az asztal lapjába kapaszkodva, újra el akarta olvasni. Karácsony közeledtével különösen megható volt a levél. Mindig egy régi történetet írt a levélben unokatestvére. Ez a mostani a nagymamáról, hűgáról és unokatestvéréről szólt. Olvasni kezdte a levelet, alig látva a szemében gyülekező könnyektől.

„Karácsonyeste van, Szenteste. Nagymama kezét fogjuk, Évával boldogan kapaszkodunk bele. Kicsik vagyunk még, én három, Éva hat éves, de parányibb növéssre, mint én. A havas út szikrázik a lámpafényben, mintha nem is a földön, hanem időtlenül a levegőben járnánk. Gyula bácsiékhoz megyünk, ahol már megjött a Jézuska, kintről a szoba ablakán átlátszik a fenyőfa feldíszített ünnepélyes árnya. Már bent vagyunk, alatta állunk, a gyertyafény meleget sugároz ránk. A képben csak hárman vagyunk, és Nagymama énekli a „Mennyből az angyalt”. Vajon hol lehetnek Gyula bácsiék? Miért nem emlékszem rájuk?

Aztán megyünk lefelé a havas, csikorgó úton. Nagymama háza kivilágítva, mint a mesében. Bent csodálatosan sűrű, tömött fenyő roskadozik, ezüstpapírba csomagolt szaloncukor alatt. Az én ajándékom parányi pléh babakocsi, pár centis alvós babával. Öröm, Öröm! Újra elénekeljük a „Mennyből az angyalt”. Nagymama hangja kicsit hamis, de nekem a legszebb! S akkor úgy éreztem, ezt a hangot nem adnám a világ minden kincséért sem.”

HORGAS DOKTOR

Irén hatkor ébredt, kezét lenyújtva Bodrit kereste, de a kutya már rég a háztól tíz méterre álló almafa alatt aludta örök álmát. Karcsi is, két keserves éve kint nyugodott a temetőben. Felült a sezlonon fájdalmas kínok között. Jól mondta az amerikai humorista: „Reggel, amikor felkelek, csak a pizsamám nem fáj!” – Hát valahogy így van nála is.

Szimatolni kezdett a levegőben, kávéillat, határozottan kávéillatot érzett. Belekapaszkodott a fotel karfájába és felállt. Járókerettel botladozva, a folyósón keresztül a konyhába ment.

– Karcsi – sírta a levegőbe – Karcsi! A konyhaasztal megterítve, rajta gőzölgő bögre állt, onnan jött a kávéillat. A tűz a sparherdben vidáman ropogott, a függöny elhúzva, éppen úgy, mint mikor Karcsi élt. Könnye kicsordult ezen a valaha mindennapos látványon. Az előszobaajtó nyikorgása magához térítette. István jött be, kezében fehér zacskó, tele friss zsemlékkel. Hát persze, a fia jött meg Pestről. Milyen ostoba volt, hogy azt hitte, Karcsi nem halt meg.

– Hoztam friss zsemlet a péktől, tudom, mennyire szereted kávéval – csókolta meg István. Vidámnak, kipihentnek akart látszani, de halálosan fáradt volt. Leültek együtt reggelizni az asztalhoz, vajaz zsemlet ettek az erős kávéhoz. István még disznósajtot is evett, de Irén rá nézni sem bírt kora reggel ilyen nehéz ételre. De a zsemle meg a jó meleg kávé és fia társasága lelket vert belé.

– Mi volt Pesten? – kérdezte.

– A szokásos! Mindenki rohan ott, ész nélkül, össze-vissza. Be nem hajtának a városba autóval semmi pénzért. – István hatalmas termete megborzongott még az elképzelésre is.

Csak az a bozontos szakáll ne csúfítaná – gondolta magában Irén. Hangosan nem szólt egy szót sem, úgysem hallgatna rá.

– Indulnom kell, benézek az irodába – fejezte be az étkezést István.

– Feküdj le és pihenj! Mert megjáród, mint Karcsi! – figyelmeztette fiát.

– Benézek az irodába, és aztán lefekszem – nyugtatta anyját István. Mindketten tudták, hogy nem így lesz. Elmegy bevásárolni, hazaviszi és megtisztítja a zöldségeket az ebédhez. Jó, ha ebéd után le tud pihenni.

Irén nehéz szívvel zárta be az ajtót utána. Míg fia felesége dolgozott a Bíróságon, addig István minden délben nála ebédelt. – Boldog idők – sóhajtott. Visszament a meleg konyhába, éppen kiöntött még egy csésze kávé magának, amikor újra csikorgott a bejárati ajtó és Anna lépett be lilára fagyott arccal. Igyekezett minél előbb befelé a melegbe, az ajtót gondosan becsukta maga után.

Anna az utcában lakott, apró termetű, feketébe öltözött falusi asszony volt, sokat segített Irénnek a ház körüli munkában. Nélküle nem is tudta Irén, mi lenne vele, tán még nyugdíjas otthonba kerülne gondozásra. Irén öntött neki is egy csésze kávé, körülnézett valami finom harapnivaló után. A konyhakredencben talált egy zacskót furcsa amerikai fánkokkal. Ilyet már hozott a fia Pestről máskor is, ez ízleni fog Annának. Porcelán tálcára rakta, Anna evett egy mogyorósat, ő meg csokoládésat.

– Tejszín is van a jégszekrényben, jó keményre felferve, Anna, hozd csak be – fogyni kellene, intette a jobbik énje, de arra soha nem hallgatott. Jól megrakták Annával a csészéjüket cukros tejszínnel és falatozni kezdtek.

– Mi volt az éjszaka? – kérdezte szorongva Anna. – Nem tudtam átjönni, az emberem nagyon rosszul volt, fájdalmai nem hagyták egész éjszaka aludni. – Anna férje végbélrákos volt.

– Sajnálom szegényt! Na, sokat nem segítettek rajta a kórházban – válaszolta Irén.

– Hát nem – ismerte el Anna szomorúan, pedig ő bízott a kórházban, ott dolgozott harminc évig.

– Itt voltak az éjszaka megint – tért vissza Irén az alapkérdésre. – Itt voltak, fenyegettek, de én felhívtam Lajost a rendőrkapitányságon, és eljött.

– És? Láttá őket? – kérdezte izgatottan Anna.

– Nem! Mire Lajos megérkezett, elszeleltek – kesergett Irén.

Csendben megitták a kávéjukat, azután elindultak a tyúkokat megetetni. Anna hozta a kamrából a szakajtót, teletette kukoricával, a tetejére pár marék búzát rakott. Előrement, Irén a járókerettel nehézkesen követte. A tyúkok már felháborodottan káráltak a hátsó udvarban, a deszkaajtó mögül leselkedtek kifelé rájuk. Anna hangjára – pi – pi – pi – megbékélve rohantak a hulló kukorica és búzaszemek után. Irén sosem tudott betelni a tyúkok látványával, ahogy boldogan szaladgáltak a magok után, kikapirgálva mindenhol az elguruló szemeket. Anna hamiskásan hunyorogva a tornácajtó mögül füles kosarat húzott elő, benne zöldellő tyúkhúrral. Lett aztán nagy karattyolás a tyúkólban, tél elején már alig találni zöldet a kertekben. Nézték egy darabig, ahogy a tyúkok kapirgálták a tyúkhúrt, már jóllakottan csemegézve, aztán elégedetten visszaindultak a házba.

A konyhaablak alatt Anna seperni kezdte a járdát a falnak támasztott cirokseprűvel. Irén szomorúan nézte. Ide süttött a nap jó melegen egész évben, a friss szellő ősszel almaillatot, tavasszal ibolyaillatot hozott a ház felé. Anna rendületlenül seper, mintha a tegnap esti rémséges látogatók nem létező nyomait próbálná eltüntetni. Aztán egyszer csak gurulni kezdett valami apró fényes tárgy, amit az aszfalt hasadékból kotort ki a seprű. Anna izgatottan hajolt a csillogó gömb után. Egy fémgomb volt, egy régi, ódivatú fémgomb lapult a kezében. Irén olyan izgalommal kapott a gomb után, majdnem felborult a járókerettel együtt.

– Anna, végre kézzel fogható bizonyíték van rá, hogy itt jártak. A rokonok, ismerősök közül senki sem visel ilyen pitykegombos mellényt vagy kabátot. Menjünk be és hívjuk fel az őrnagyot. Megkért, hogy bármi gyanúsat találok, szóljak neki. – Így izgatottan, reménykedve mentek telefonálni. Szerencsájuk volt. Nógrádi őrnagy vette fel a kagylót, figyelmesen hallgatta Irén beszámolóját a gombról és megígérte, személyesen jön el megnézni az értékes leletet. Megkérte Irént, hogy jelöljék meg a helyet, ahol a gombot találták és nézzenek körül, nincs-e más használható dolog ott.

Már indultak volna kifelé, mikor megszólalt a kapucsengő. Riadtan néztek egymásra, de csak a postás hozta a nyugdíjat, erről Irén majdnem megfeledkezett. Anna szaladt a postáshoz, átvenni a nyugdíjat, aláírta Irén helyett és a pénzt a kredenc sarkára tette. Aztán egy törött krétával megindultak a konyhaablak alá, hogy megjelöljék, az őrnagy kérésére, a gomb talált helyét. Miután kereszttel megjelölték a helyet, ahonnan a gomb kigurult, újra alaposan körülnéztek. Találtak még egy gumidarabot, mást semmit.

Annának már mennie kellett, a férjét kísérte kezelésre. Irén meg visszament a házba és nagy nehézségek árán beágyazott. Ez a valaha egyszerű, öt perces munka fél óráig is eltartott a járókerettel. De elégedettséggel töltötte el a rendbe rakott ágy látványa. Más nem tudta így kedvére megcsinálni. Na – mondta hangosan – most megérdemlek egy cigit a meleg konyhában. Puff, szeme előtt a bátyja fájdalomtól eltorzult arca jelent meg a fehér kórházi ágyon. Hirtelen elment a kedve a dohányzástól. Nem, nem akart ilyen nyomasztó dolgokra gondolni. Szerencsére valaki megint csengetett a kapun. Óvatosan kinézett a szobaablakon. Te jó ég! Horgas doktor! Most mehet a járókerettel kinyitni a kaput, ami azonkívül, hogy fárasztó, hiúságát is bántotta. Nem szerette, ha nézik a kínlódását a járókerettel.

– Jó napot, Irén! – köszöntötte lelkesen a doktor. – Látom, remekül megy a kerettel, jót tesznek az injekciók! Ma még mást is hoztam, egy új készítményt, tegnap kaptam.

Irén gyomra összeszorult a rémülettől, még csak ez hiányzott nyomorúságához. Megadóan araszolt Horgas után, ki mert ellentmondani egy orvosnak? Valóságos csapás ez a rendszer-váltás, azelőtt az orvos csak akkor jött, ha hívták, most meg le nem lehet állítani őket.

Bent a doktor elégedetlenül nézett az előszoba tükörbe. Arca puffadt, kialvatlan volt, fekete haja egyetlen csíkokban lógott a nyakába.

– Olyan rettenetes a hajam, mint amikor szegény Bodri körberágta. – Bodri, Irén kutyája mindent rágott, imádta cukrot, mivel Irén zsebe tele volt selyemcukorral, folyton kirágta gazdája otthonkája zsebét. Egyszer valóban körberágta Horgas doktor haját, mikor az elmélyülten vizsgálta Irént. Igazán kínosan érezte magát, mikor Horgas észrevette az előszoba tükörben tönkretett frizuráját. Fájdalmasan sóhajtott. Mit nem adna most azért, ha a gyönyörű állat körülötte ugrálna. Horgas doktor otthonosan ült a kanapén, mire ő a szobába ért, a vérnyomásmérőt pumpálta kitaróan. Irén megadóan rogyott mellé, odanyújtotta a karját.

– Remek! 120/80, ilyen jó vérnyomása már régen volt.

– Doktor úr! Az éjjel megint itt voltak a Rémek, de most megjárták, valamelyikük elhagyta a gombját! – terelte el az orvos figyelmét az injekcióról Irén.

– Komolyan?! Megnézhetném a gombot? – érdeklődött.

– Persze, jöjjön csak! – A szekrényben, egy fületlen csészében ott lapult az értékes lelet, és mellette a több évtizedes szilvapálinka. Erre számított Irén, miközben töltött magának egy kupicával, a doktornak bőkezűen egy fél decit öntött.

– De Irén, – dorgálta Horgas doktor álságosan – se nekem, se magának nem szabad alkoholt inni. Tudja, mennyi beteget kell délig végiglátogatnom? Nem, fogalma sincs milyen beteg ez a kis város! Mindenesetre ezt a pohárka pálinkát megiszom, ha már kitöltötte. Nem akarom a világért sem felizgatni. – Horgas doktor ledöntötte a torkán a fél deci szilvóriumot és jelentősegteljesen közel tette az üres poharat a pálinkás üveghez. De Irén most már a teljes figyelmét újra a gombra fordította. Valahogy ismerősnek tűnt a régimódi mintázata. Horgas doktor elvette tőle, forgatta, nézegette. – Ez egy vaskereszt itt rajta. Szerintem Marcali bácsi, a maga szomszédja hord olyan mellényt, amin ilyen régimódi gomb van – vélekedett.

– Nem, ő nem lehetett. Sokkal alacsonyabb, mint a Rém – válaszolta határozottan Irén.

– Nem is azt állítottam, hogy ő járt itt magát ijesztgetni, hanem a gomb az övé. Átgurulhatott a kerítés alatt, elhagyhatta, mikor átjött látogatóba, ... mit tudom én...

– Legalább húsz éve nem járt itt, a kerítés meg nagyon messze van a járdától. – Irén ingerülten tette vissza a porcelán csészébe a kincsét.

– Hát akkor nem tudom, kié lehet, talán mégis a kísértetek hagyták el. De menjünk vissza a szobába, beadom az injekciót, és már itt sem vagyok – sürgette Irént.

– De doktor úr, elfelejtette, hogy én is ittam a pálinkából? Az injekció mellett nem szabad inni, maga mondta!

– Most jól megcsináltuk, emellett tényleg szigorúan tilos alkoholt fogyasztani. Akkor majd este, rendelés után visszajövök és beadom – döntötte el a doktor a dolgot. Irén nem válaszolt, hanem a konyhaablakra meredt. Valami nem stimmelt, az ablak résnyire nyitva volt, pedig ő gondosan bezárta. Mióta ezek az emberek idejártak, csukva tartotta nappal is az ablakot. Amúgy is tél elején jártak, hideg, csípős nappalokkal köszöntött be a november.

– Mi az, mit néz ilyen meredten? Itt vannak azok az emberek? Látja őket? – kérdezte izgatottan Horgas doktor. Most talán rajtakaphatja Irént a hallucinációin. Lenézett a járdára a magas konyhaablakból. – Irén, itt vannak?

– Nem, nincsenek! Csak az ablak, az ablak nyitva van, pedig bezártam – válaszolta. – Talán kinyílt magától, vagy Anna nyitotta ki, hogy szellőzzön a konyha.

– Nekem most már tényleg mennem kell, majd este visszajövök. Ha itt lesznek a Rémek, nem ússzák meg injekció nélkül. – Horgas doktor jót nevetett a saját viccén, és már el is tűnt. A kaput persze nem zárta be, most mehet a járókával becsukni. De előbb beriglizte a konyhablakot, azután hősiesen elindult a hosszú köves úton a kapuhoz. A kulcsot kétszer is elfordította a zárban, de benne hagyta belülről, ezt csak az egészen közeli rokonok, barátok tudták, idegen nem. Így nem kellett folyton kiszaladnia ajtót nyitni, ha jött valaki. Ó, régen nem zártak semmit, még éjszakára sem, nyugodtan aludtak félelem nélkül. Manapság még zárt ajtó mögött sincs biztonságban az egyedül élő, de az öregek még ketten sem.

Visszafele elnézegette a gyönyörű őszi rózsákat, amint ringtak a szélben. Mire beért a konyhába, csorgott róla a verejték a kimerültségtől. Lerogyott a tűzhely mellé, s rágyújtott. Úgy érezte, végre megérdemel egy cigarettát.

A NAGY TÁRSASÁG

Irén már századszor nézett az órára, még fél óra és sötétbe borul az udvar. A tizedik cigarettát szívta ebéd óta, másképpen ki sem bírta volna a várakozást az unokahúgára, aki megígérte, hogy itt alszik vele ma éjszaka. A rendőrség nem jelentkezett reggel óta, nem hisznek neki, azt gondolják, képzelődik. Lajos persze eljön majd, ha letelik a munkaideje, de ő nem nyomozó.

A temető feketedik és Edit sehol, de hát még soha nem jött pontosan, nyugtatta magát. A sötétség beborította a konyhát, csak a tűz világított a sparherd ajtaján. Elhatározta, nem gyújt villanyt, akkor a Rémek nem gondolják, hogy a konyhában van. A vacsora a tűzhelyen félrehúzva várakozott, mindent Edit kedve szerint készített. S ekkor hihetetlen dolog történt, az ablakot feszegette valaki kívülről. Rémulten ugrott fel, a villanykapcsolóhoz araszolt és meggyújtotta. Erőlködve az ablakhoz ment, elhúzta a függönyt és megdöbbenésére a másik fiát, Palit pillantotta meg.

– Mi a csodát csinálsz odakint?! A frászt hozod rám! – kiáltotta mérgesen. A fia jobbnak látta, ha sürgősen bemegy és tisztázza magát.

– Bezártam a tyúkokat és megnéztem, hogy az ablak jól zár-e? Kívülről nem lehet kinyitni, nyugodt lehetsz. Nem tudtam, hogy a konyhában vagy, különben szóltam volna. A telefont egyébként mellé tetted, dél óta hiába próbál Nógrádi felhívni a rendőrségről. Engem kért meg, hogy jöjjek el és mondjam meg, hamarosan itt lesz – mondta Pali, miközben levette sportkabátját, haját hátra simította.

Pali is nagydarab férfi volt, mint István, haja sűrűn keretezte kövérek arcát. Nála a bajuszt nem állhatta Irén, de hiába mondta, Pali ragaszkodott hozzá.

Irén serényen ment a telefonhoz, tényleg rosszul tette vissza a kagylót. A zsinór megcsavarodott és a telefonkagyló a levegőben marad.

– Vacsoráztál már? – kérdezte a fiát, persze csak udvariasságból. Pali mindig otthon vacsorázott, amióta megnősült, kivéve a névnapokat, születésnapokat, de akkor is a felesége által készített ételeket részesítette előnyben. Márta valóban jól főzött, most már Irén is rászorult menyé segítségére, mióta járókerettel járt.

Pali jobb kedvre akarta hangolni az anyját és kért az oldalasból meg a krumplicipőből. Irén örömmel tálalt egy jókora adagot a kisebbik fiának, meg magának is. Éppen neki akartak fogni az ételnek, amikor Edit telefonált, hogy később jön az őrnaggyal. Így aztán rózsásnak nézett ki az este, nem lesz egyedül az éjszaka sem. Jó étvággal megvacsoráztak, utána elővették a kártyát. Lejátszottak egy pár partit, mikor eszébe jutott Irénnek, hogy nem mutatta a fiának a vasgombot, amit reggel találtak Annával. Pali izgatottan vette ki a fületlen csészéből az értékes leletet, forgatta jobbra-balra, de nem lett tőle okosabb.

– Nagyon régi lehet ez a gomb, megfakult fényképeken látni ilyet, tán a dédpapa mellényén van ilyen – mondta végül.

– Lehet, de azt el is temették vele – válaszolta ingerülten Irén.

Azután már csak a kártyára figyeltek, filléres alapon játszottak, de azt komolyan vették. Annyira elmerültek a kártyában, hogy a kapucsengő hangjára összereztek. Pali ment kinyitni és beengedni az érkezőket. Nógrádi őrnagy megnyerő arcú, közepes termetű férfi volt. Kiváló nyomozó hírében állt a szakmában, sokan nem értették, mit keres itt ebben a kisvárosban, Berettyóújfaluban. Az őrnagy maga sem értette, de mivel annyira jól érezte magát a szülőhelyén, nem töprengett ezen a kérdésen. Editet udvariasan előreengedte az előszobába. Irén örömmel üdvözölte őket, ennyi ember ilyen késői órában a régi boldog időkre emlékeztette. Leültek a nagy konyhában, jó gazdaasszonyként rögtön vacsorával kínálta őket. De az

örnagy köszönettel elhárította, inkább a Pali által elerakott fémgombot vizsgálta nagy figyelemmel.

– Adjak egy nagyítót? – kérdezte Irén. A fia és unokahúga nevetésben tört ki erre a régmódi módszerre, de Nógrádi őrnagy örömmel elvette a fekete keretes nagyítóüveget és aprólékosan megvizsgálta a gomb mintázatát. Értékelhető ujjlenyomatot nem talált, hiszen annyira össze-vissza fogdosták a gombot. Kis műanyagzacskót vett ki a zsebéből, abba rakta a fémből készült gombot.

Edit hátra simította a fehérszőke haját, melegbarna, kissé ferdemetszésű szemével az őrnagyot figyelte, vajon komolyan veszi ezt a gombügyet? Talán Irén mégsem képzelődik és tényleg létezik az a három személy, akik hónapok óta riogatják? Edit egyébként mélyen megértette Irén félelmét, maga sem tudott aludni sötét szobában, mióta barátnője a szeme láttára összeesett és meghalt. Szalagavató bálba készültek, Margit hófehér selyem ruhájában gyönyörű volt. Gyönyörű volt holtában is, amikor koporsóba tették és elvitték. Ők, akik ott maradtak, soha feledni nem tudják azt a rettenetet, amit akkor éreztek! És a borzalom még fokozódott, amikor Margit anyja krétafehér arccal beszélni kezdett.

– Dédanyám is így halt meg. Halála előtt két nappal leesett a padlásra vezető létra legfelső fokáról, ami leszakadt alatta. Margit is lezuhant tegnap a létráról. S mikor bejött, megállt dédanyám fényképe előtt és azt mondta – úgy járok én is, mint ükanyám.

– Miért nem vitték orvoshoz Teri néni? – kérdezte Edit szemrehányóan.

– Vittük! Nem találtak semmi sérülést – válaszolta tompán az apa. Pedig vérrög keringett már az ereken, és megállt a koszorúérben azon a végzetes estén. Az egész osztály kísérté utolsó útjára, ide a kertvégi sírkertbe. Edit soha nem heverte ki a sokkot, amit barátnője halála okozott.

– Rosszul vagy? – kérdezte halottsápadt unokahúgát Irén.

– Nagyon meleg van itt a konyhában, kimegyek a teraszra, elszívok egy cigit – válaszolta.

Az őrnagy is felállt: – Menjünk, nézzük meg a helyszínt.

– A helyszínt? – csodálkozott Irén.

– Ahol a gombot találták Annával – magyarázta Nógrádi őrnagy.

Végül mindannyian kimentek a hátsó udvarra, utolsónak Irén érkezett a járókerettel. A kinti lámpa fénye nappali világossággal árasztotta el a járdát az ablak alatt. Az őrnagy tüzetesen megvizsgálta a krétával jelölt helyet. Egyik helyen cénamaradványokat is talált, itt lapulhatott a gomb. Biztosan a gyűlölet hevében letéphette a gombot a mellényéről a kalapos férfi. Az őrnagy, Lajossal ellentétben, hitelt adott Irén szavainak.

Edit lassan szívta a cigarettáját, kicsit távolabb ment a többiektől, szeretett volna megnyugodni. Már majdnem rendbejött, a friss levegő átjárta a tüdejét, az egész szervezetét, megszüntetve a kellemetlen szédelgést, ami egész nap kísérté. Sétája közben hirtelen a kert végében találta magát, pár méterre a temetőtől. Megállt a régmódi deszkából készült vécébódé mellett, amit ma már alig használtak. Edit rémületére fény villant a deszkák között és valaki fehér lepelben kikukkantott az ajtón. A ház oldalán álló csoportot megpillantva visszahúzódt a bódéba.

Editnek elakadt a lélegzete, hanyatt-homlok rohant vissza a többiekhez.

– A vécében vannak! A Kísértetek! – kiáltotta nekik. – Fehér lepelben!

– Fehér lepelben? – ismételte Irén csalódottan. – Mindig feketében jönnek.

Az őrnagy szótlánul elindult a temető felé. Megállt a deszka vécé mellett és határozott hangon felszólította a bent lévőket, hogy azonnal jöjjenek ki. Semmi, csend! Síri csend áradt a sírkertből is, még az őrnagy hátán is hideg futkosott a közeli sírok láttán. De aztán összeszedte

magát és feltépte a deszkaajtót. Bent legnagyobb meglepetésére Horgas doktort pillantotta meg, fehér köpenyben üldögélt a vécédeszkán.

– Mit keres itt doktor úr ilyen késő este? – kérdezte szigorúan.

– Jaj, maga az, őrnagy, halálra rémített. Azt hittem, Irén kísértetei állnak a konyhaablak alatt és elbújtam itt a vécében. Mellesleg szükségem is volt rá.

– Nem inkább a segítségére kellett volna sietnie?

– Nem, egyáltalán nem! Egész tömeg állt az ablak alatt, hogyan bánhattam volna velük egyedül el? – méltatlankodott Horgas doktor. – Marcali bácsinál voltam. Beadtam neki egy vérnyomáscsökkentő injekciót, bekötöttem a sérüléseit, aztán azt gondoltam, jobb, ha nem csengetem ki Irént ebben a hidegben, hanem hátulról jövök hozzá. A kísértetekben soha nem hittem, az igazat megvallva, tudja az a gyógyszer, amit Irén szed, központi idegrendszer izgató. Előfordulhat mellékhatásként hallucináció, azt hittem, erről van szó nála. Aztán egyszer csak, ahogy átjöttem a kertkapun Marcali bácsitól, egy rakás embert látok az ablak alatt. Az egyik nő, igaz, kalap nélkül, pont felém indult. Erre beugrottam a vécébe, eloltottam a zseblámpámat, óvatosan kikukkantottam az ajtón, erre a nő rohanni kezdett vissza a ház felé – fejezte be, még mindig a deszka vécén ülve.

– Most már nyugodtan kijöhet, Horgas doktor, még halálra hűti magát kabát nélkül! Hol hagyta a kocsiját? – kérdezte az őrnagy.

– Marcali bácsiék előtt. Irénnek is be kell adnom az injekcióját. Reggel nem tudtam... hm... különböző okok miatt. – Horgas doktor zavartan elhallgatott.

Közben megérkeztek a többiekhez, akik megnyugodva látták, hogy három kísértet helyett a doktoruk volt a vécében.

– Ne ácsorogjunk itt a hidegben, menjünk be a házba – javasolta Irén.

– Egyébként mi történt Marcali bácsival, hogy be kellett kötözní a sérüléseit? – kérdezte az őrnagy, miután mindenki leült az asztal körül.

– Hát – válaszolta vonakodva Horgas –, ráesett a zászlórúd. – Az értetlen arcokat látva jobbnak látta bővebben kifejteni. – Kora este megnézte pártjának nagygyűlését a televízióban, ugyanis már régóta nem tud elmenni se a rendezvényekre, se a tüntetésekre. Ezért otthon rázza a megszokott zászlóját, tudják, melyiket! – hunyorított hamisan a doktor. – De megjárta, kicsúszott a kezéből a zászlórúd és rázuhant a fejére. Az ilyen fejsebek erősen véreznek, s lánya kétségbeesetten hívott engem a rendelőben. Természetesen azonnal jöttem, bekötöttem, s mivel az izgalomtól felment a vérnyomása, adtam neki egy injekciót – fejezte be a doktor.

– Örült ez a világ – csóválta fejét Irén.

– Marcali bácsi soha nem volt normális, pedig jól ment neki az elmúlt negyven évben, milyen gyönyörű házat tudott építeni, a nyugdíja meg tán 200.000 Ft felett is van, mégis ellensége a Kádár-rendszernek – mondta Pali mérgesen.

– Az öreget beerőltették a téeszbe, elvették a két lovát meg kedvenc kecskéit – magyarázta Nógrádi őrnagy –, ő ezt soha nem bocsátotta meg. Sokszor feljön a kapitányságra, mikor a lánya a piacra hozza, ami a kertben terem. Az öreg mindig feljelentést tesz azok ellen, akik elvitték a lovaikat a téeszbe. Felvesszük a jegyzőkönyvet, aláírja, azután megnyugodva hazamegy.

– De sok idejük van ott a kapitányságon! – mondta csípősen Pali.

Az őrnagy nem válaszolt. Azt sem mondta, hogy Palit is feljelentette Marcali bácsi, mikor 7 000 000 forintos terepjárót vett. Vajon miből? Nógrádi őrnagy sem tudta, de sejtette. Csak-hogy a sejtés még nem bizonyíték.

Irén hatalmas tál pogácsával kínálódott kifelé a kamrából. A jó ég tudja, honnan szerezte, mert sütni már nem tudott.

– Ez meg honnan van? – kérdezte Edit csodálkozva.

– Honnan, honnan? Tegnap sütöttem Annával. A reggeli kávé nem ízlik pogácsa nélkül. Hiába mondom, süthetnél te is néha. Anyád milyen finom vajaspogácsákat sütött, te bezzeg nem örökölted tőle.

Edit elpirult Nógrádi komoly tekintete alatt, zavarában ő is bement a kamrába és egy tálca almával tért vissza.

Horgas doktor megevett udvariasan két pogácsát, és várakozóan nézett Irénre. – Ehhez jól illene a zamatos szilvapálinka – javasolta reménykedve.

– A pogácsához igen, de az autóhoz, doktor úr, nem – válaszolt Irén helyett az őrnagy szigorúan.

– Erre az ijedségre pedig iszunk egy gyűszűnyit. – Edit hozd ide a kredencből a pálinkát – kérte Irén az unokahúgát. Ránézett az őrnagyra és kacsintott egyet. – Nem jár már ilyenkor az utakon a madár sem.

– Itt hagyom az autót a bejáróban. Gyalog megyek haza, öt perc az egész, jót tesz elalvás előtt a séta. – Horgas doktor nem kívánt rossz pontokat szerezni a rendőrségnél, még csak az hiányozna, hogy rászálljanak.

Edit öntött mindenkinek, magának is, pedig az utóbbi időben sem ő, sem Irén nem ittak egy kortyot sem. Megvolt ennek az oka. Korábban sűrűn emelgették a poharat nagynénjével, de apja halála után abbahagyta, Irén a fia miatt nem ivott, az kérte meg rá. A mostani kivétel egy próba, vajon meg tudnak-e állni egy pohárnál? Remélte, igen. Olyan kínos mindig elutasítani vendégségben a többiekkel a koccintást. Szomorú, de mi magyarok sokat iszunk, többet a kelletténél. Szerencse, hogy abbahagyták Irénnel. De gyanította, hogy a nagynénje Horgas doktor miatt fogyaszt alkoholt, nehogy annak eszébe jusson a szokásos injekciót beadni. Nem tett jót neki a gyógyszer, azóta sokkal szétszórtabb, folyton szédül, rosszul érzi magát. Ma, úgy tűnik, jól van, és azt mondta a telefonba, hogy kijátszotta Horgast, nem adatta be az injekciót.

A doktor lassan ízeltette a csodálatos nedűt, szeretett itt üldögegni a konyhában, nézni a tűzhelyen rottyogó fazekakat.

– Mi fő a fazékban? – kérdezte Irént.

– Krumpli, héjastól a malacoknak.

– Mennem kell – állt fel Nógrádi őrnagy gondterhelten. – Lajos percekben belül megérkezik, ő majd vigyáz a házra. Minden este jönnek ezek a hivatlan látogatók? – kérdezte még Irént, mielőtt elindult kifelé.

– Nem. Teljesen kiszámíthatatlanok. Van úgy, hogy napokig nem látom őket, már kezdek megnyugodni, amikor váratlanul újra megjelennek – válaszolta Irén elkeseredetten.

– Nyugodjon meg, előbb-utóbb hibát követnek el és akkor elkapjuk őket – mondta az őrnagy, már a tornácon állva.

Edit előrement a kapukulccsal, magában azon töprengve, amit az őrnagy mondott.

– Gondolja, hogy tényleg léteznek ezek a Kalaposok? Nemcsak Irén képzeletű őket? – kérdezte izgalommal.

– Majd meglátjuk, mire jutunk a ház megfigyelésével, mert minden este itt lesz valaki, aki vigyáz rá. Elgondolni is rossz, hogy érezheti magát egyedül ebben az óriási kertben. A temető közelsége már egymagában sokkoló látvány, hát még a sok rokon a sírokban.

Edit megborzongott a hideg szélben, legszívesebben beült volna az őrnagy mellé az autóba, hogy minél távolabb kerüljön a temetőtől.

– Nem akartam megijeszteni – ölelte hirtelen magához Editet az őrnagy –, nem lesz semmi baj, itt leszünk a közelben. Különb, ha bántani akarták volna Irént a Rémek, már régen megtették volna. Inkább rá akarnak ijeszteni, de ez aljas dolog, nagyon aljas.

Edit megnyugodva ment vissza a házba. Az őrnagy egyre szimpatikusabb volt neki, elég furcsa, hogy így magához ölelte, mégha vigasztalásul is.

Bent a nagy konyhában jó hangulat uralkodott, a régimódi pálinkás üveg már félig kiürült. Horgas doktor meg Pali is gyakran ürítgette a poharat. Edit elégedetten állapította meg, Irén sem ivott annál az egy kortynál többet. Pali meg Horgas doktor nekihevülten politizáltak. Irén hallgatott. Annyira rossz véleménye volt az előző kormány munkájáról, hogy szinte fuldoklott, ha rájuk gondolt. Másrészt a nyomor nem enyhült, ha lehet, fokozódott. Irén nem bírta, ha a gyerekek éheznek.

– Hallgassatok – szólt Horgasra meg fiára Irén –, arról beszéljete, hogy Ocsovaiék miért éheznek? A múlt héten nem volt mit enniük, s mint Móricz Zsigmond „Hét krajcár” novellájában, ők is kerestek mindenütt aprópénzt a kenyérre. A gyerekek perselyében találtak egy pár forintot, de nem volt elég egy kiló kenyérre. Végén Orsolya, az anya kénytelen volt a hiányzó összegért a csekkekre félretett pénzhez nyúlni. Ocsovai biciklire pattant és rohant, hogy elérje az állomás melletti kis boltot. Vett is egy kiló kenyeret, vékonyra szeletelve az olcsóbbik fajtából. Hajtott hazafele, a hidegben még kesztyűben is elgémberedett a keze. Ez okozta a bajt, elejtette a kenyeret a merev kezéből, mikor a kapun bejött, a celofán szétszakadt, a kenyérszeletek szánkóztak a fagyott földön, a kutyák meg éhesen rávetették magukat. Csak három szeletet sikerült megmenteni. Szegény Orsolya az utolsó leértékelt zöldbabkonzervet hozta ki a kamrából, amit vészes időkre tartogatott, felbontotta és látta, hogy tiszta penész a teteje. Aznap éhesen feküdtek le, a gyerekeknek jutott a három szelet kenyér, de nem laktak jól, egész éjjel nyugtalanul forgolódtak. Pali – fordult Irén a fiához –, nem tudsz valami munkát Ocsovainak? Elvesztette az állását a Szerszámgépgyárban. Háromgyermekes apát nem szabadna elbocsájtani! – mondta Irén a fiának.

– Az volt a baj vele, hogy még a nyolc osztályt sem végezte el, és mikor kérték a bizonyítványát a véglegesítésnél, ez kiderült. Ő meg szégyenében felmondott, ahelyett, hogy elvégezte volna pótlólag azt a két osztályt – ezt Horgas doktor mondta. – De már azóta kijárta hetedik osztályt a felnőttképzés keretében, meglepően jó eredménnyel. Nem azért hagyta abba a hatodik osztállyal, mert buta volt, hanem szülei miatt. Iszákos emberek voltak, folyton kannás borért küldözgették, éjszaka meg dolgozott az állomáson rakodóként. Ő kereste meg szüleinek az enni-innivalóra való pénzt. Ezért is beszéltem rá, hogy tanuljon. Hallgatott rám – fejezte be Horgas doktor hosszas monológját.

– Hogy maga milyen rendes ember – mondta Irén elismerően. A többiek is meghatódva nézték a doktort.

– Egy háziorvosnak minden szempontból segíteni kell a betegeit – válaszolt Horgas doktor.

Irén rátett a tűzre, zsebéből selyemcukrot vett elő, megkínálta a többieket, de nem kértek.

Ekkor nyílt az ajtó, és Márta jelent meg teljes szélességében a konyhaajtóban. A valamikor vékony, filigrán lány rettenetesen elhízott. Egészségtelenül felduzzadt az arca, kövérsége tiszta hájból állt. Ezzel egy időben zsarnok lett, Palit valósággal terrorizálta. Irén keserűségére a fia felpattant és igyekezett távol kerülni az áruló pálinkás pohártól.

– Nem azt mondtad, hogy csak jössz meg mész? A tepertő mikor lesz kész? – kérdezte Márta ingerülten.

– Ül már le, egyél egy pár pogácsát. A tegnapi töltött káposztád olyan finom volt, hogy régen nem ettem ilyen jót – dicsérte Irén. Soha egyetlen rossz szót nem mondott egyik menyéről sem.

Márta leült a férje helyére, Irén pogácsáját még senki, aki már kóstolta, nem utasította vissza. Pali is visszaült az asztal mellé, szorongva figyelte felesége arcát.

– Jöttek a kísértetek ma este? – kérdezte anyósát Márta, pogácsát tömve a szájába.

– Nem, szerencsére. Biztos látták, hogy nem vagyok egyedül. Bezártad a kaput? – kérdezte Mártát.

– Nem utcáról jöttem, hanem a temető felől. Az mindig nyitva van, ahányszor jövök, mi ebben a logika?

– Te a sírkerten keresztül jöttél? Megörültél? Ilyen sötétben a sírok között botorkálni? – kiáltott rá Edit mérgesen.

– Én nem félek semmitől, senkitől! Zöldet szedtem a tyúkoknak, mindent magamnak kell csinálnom – nézett szemrehányóan a férjére.

– Miért nem zárod be a hátsó kertkaput? – kérdezte Edit csodálkozva Irént.

– Nem sok értelme van, az alacsony korhadt fakerítésen bárki átmászhat. Mindig így volt, soha nem jutott eszünkbe, hogy bárki a temetőn keresztül jön hívatlanul. De úgy látszik, tavasszal meg kell csináltatnom a kerítést. Marcali bácsi és a többiek az utcában már eladták a telkük felét a temetkezési vállalatnak és magas kőkerítést építettek, hogy ne lássák a sírokat. – Megdermedt egy pillanatra, mert kint az ablak alatti járdán járkált valaki és rálépett egy száraz faágra, ami óriásit reccsent. Pali gyorsan az ablakhoz lépett és lenézett a megvilágított járdára. Időközben a köd úgy megsűrűsödött, hogy semmit sem lehetett látni. Furcsa módon, bár nem hitt a kísértetekben, mégsem akarózott neki kimenni a biztonságos konyhából. Újra hallották a nehéz lépteket, Irén megindult a járókerettel a folyosóra. Erre Horgas doktor és Pali megszégyenülten követték. Márta is felkapott egy rossz esernyőt, Edit meg a kisbaltát és mentek a többiek után. Kint a hátsóudvaron köd és hideg fogadta őket. Nem láttak az orrukig sem. Irén rendületlenül ment előre, végre szemtől szembe akart állni kínzóival, akik már majdnem az örületbe kergették.

– Hol vagytok? Na, most gyertek elő, ne akkor akarjatok elintézni, mikor magam vagyok. Olyankor bezzeg bátrak vagytok, nagy a hangotok!

Hirtelen Lajos termett előttük, röstelkedve köszöntötte Irént meg a többieket.

– Jaj, de sajnálom, hogy megijesztettem magukat, körüljártam a kertet, a temetőt, de megint nem találtam őket. Bezártam a lenti kaput, de nem ér az semmit, meg kell csináltatni a kerítést, Irén, bárki tolvaj is bejöhet, elviheti a tyúkokat vagy bármit a kertből.

Irén csalódottan vette tudomásul, hogy nem kapták rajta a rémeket. Olyan jó lett volna, ha mások is látják, nemcsak ő. Bántotta, hogy nem hisznek neki, háta mögött kigúnyolják, bolondnak tartják. De hát tény, hogy rajta kívül nem látta még senki a három kalapos embert.

– Na, menjünk vissza, nincs értelme megfázni miattuk.

– Nekünk mennünk kell – mondta határozottan Márta –, még sok munkánk van mára.

Pali engedelmesen megindult az utcán várakozó autójához. Horgas doktor elfelejtve, hogy mit ígért az őrnagynak, orvosi táskáját magához véve, beült az autójába és „holnap délután jövök” kiáltással elhajtott a sűrű ködben.

– Vigyázzatok nagyon – intette induló fiát Irén –, talán jobb lenne, ha Márta vezetne. Neki jobb a szeme – nem merte mondani, hogy Pali többet ivott a kelleténél, semmiképp nem akarta fiára uszítani Mártát.

Edit szorongva állt az ajtóban. Nem örült neki, hogy így egyszerre mind elmentek. Miután Irén keservesen bevánszorgott az előszobába, ő gondosan bezárta az ajtót. Bent kellemes meglepetés fogadta Editet, Lajos ült az asztal mellett egyenruhában és szorgalmasan ette egymás után a pogácsákat. Irén kimerülten rogyott a tűzhely mellé a kanapéra. Na, most tényleg megérdemel egy cigarettát, Editet is megkínálta. Lajos nem dohányzott.

– Sajnálom, hogy megijesztettem, Irén – kért bocsánatot még egyszer Lajos.

– Inkább köszönöm, hogy jöttél és körülnéztél a kertben. Az volt a probléma, hogy a csizmád úgy kopogott, mint a kísértetek lábbelije. De túl vagyunk rajta, ne is beszéljünk róluk – válaszolta Irén.

Lajos izgatottan falt a pogácsákat, izgett-mozgott a kanapén. Szenzációs hírrel jött, de nem tudta eldönteni, hogy elmondja-e a nőknek. Lehet, megijeszti még jobban őket, nem tudnak majd éjszaka aludni. Mégsem bírta magában tartani.

– Megtaláltuk Jóska – bukott ki belőle, félve nézte a két nő elképedt arcát. – A Káló partján feküdt holtan, harminchat kilométerre innen. Körülötte félméteres hó, s a hóban nem voltak lábnyomok – kicsi, kerek szemeivel éberén figyelte őket.

– Oh, Istenem! Jóska meghalt!? Ez borzasztó, ez rettenetes! Hogy került a Káló partjára? – Irén úgy érezte, menten lefordul a piros műbőr kanapéről. Edit meg végleg elvesztette nagy nehezen megszerzett nyugalma, már egyáltalán nem örült Lajosnak.

– Nem tudjuk, hogy került oda. Olyan messzire saját lábán biztosan nem jutott. Öt métert alig tudott menni, nemhogy harminc kilométert. – Már bánta, hogy elmondta a hírt a nőknek így éjszakára.

– Meggyilkolták? – suttogta maga elé Edit.

– Nem, inkább úgy tűnik, hogy ijedtében megállt a szíve, az orvos szerint. Valaki vagy valakik csúnyán ráijesztettek.

– Karcsi most biztos azt mondaná, hogy az UFO-k vitték el, azok ijesztették halálra és dobták a vízpartra. Ő gyakran látott vörös gömböket a temető fölött, de én sohase láttam. – Irén hirtelen elhallgatott, a gömböket nem látta, most viszont kísérteteket lát. – Az biztos, hogy vitte valaki, elment ő bárkivel egy pohár pálinkáért, borért. Mióta szegény felesége meghalt, folyton csak ivott, enni alig evett, hiába hozta Róza, a lánya mindennap az ebédet.

Irén nagyon sajnálta a magára maradt öreget. Mindennap ment a temetőbe, virágot vitt a felesége sírjára. Messze nem kellett mennie, közel volt hozzá a temető, ugyanúgy, mint neki. Ő két házzal arrébb lakott az utcában. Jóska ment az óriási fehér juhászutyájába kapaszkodva, szeméből a könnyek a kabátjára folytak. Ő is siratta Karcsit, de amíg menni tudott járókeret nélkül, elviselte az életet. De Jóska nem bírta felesége nélkül, pedig a lánya rendesen ellátta. Fia meg vele lakott, mivel elvált feleségétől. Erről eszébe jutott megkérdezi Lajost: – Jóska gyerekei tudják már?

– Igen, azonnal értesítettük őket, amint megtaláltuk. Egy horgász talált rá, jókora sokk volt számára. Rögtön hívott minket, ott maradt a helyszínen, amíg mi megérkeztünk. Először Róza érkezett, szegényt úgy megviselte az apja látványa, hogy kórházba kellett vinni. Ferenc, a fia állta a sarat, gyanítom, utána a kocsmában kötött ki. Nem lesz könnyű neki sem, az apja tartotta el, évek óta nincs munkája.

– Egyre többen veszítik el a munkahelyüket az emberek. Azelőtt paprikából éltek sokan a városban, most meg külföldről hozzák az áruházláncok az ízetlen, szagtalan paprikákat – mérgeződött Irén.

– Az örölt piros paprika meg aflatoxinos, úgy elment a kedvem tőle, hogy egy éve nem használok piros paprikát – mondta Edit, csak hogy elterelje a nyomasztó ügyről Irén figyelmét.

– Nem használsz piros paprikát? Mit raksz akkor a pörköltbe meg a paprikás krumpliban? – kérdezte döbbenten Irén.

– Semmit. Nem főzök egyiket sem. Kellene biopaprikát venni, de nem találok sehol – válaszolta Edit.

– Én magam termelem az örölt paprikának valót – mondta Lajos, aki nem bánta, hogy elterelődött a téma a halott Jóskáról. – Kézzel szedem, egyenként felfűzöm jó erős cérnára és

a ház falán szárítom. Nagyon finom. Hozok belőle Irénnek, és Edit is vihet belőle. Igaz is, ma Bora Árpád vigyáz magukra, már biztosan kint van a régi házban, benéznek hozzám, mielőtt elmegyek – állt fel Lajos az asztal mellől, bánatosan nézve a tányéron maradt pogácsákra.

– Vigyél neki a pogácsából, biztos örül majd neki a hosszú éjszakán – ajánlotta a jó szívű Irén.

Lajos után Edit bezárta az ajtót, még a biztonsági láncot is rátette. Mire visszament a konyhába, Irén már felállni készült.

– Megnézzük az Estét? – kérdezte unokahúgát.

– Megnézhetjük – válaszolta Edit –, megyek, bekapcsolom a készüléket.

– Növekszik a bűnözés, az erőszakos cselekmények száma meghaladja a tavalyi statisztikát – mondta a műsorvezető. Edit gyorsan átvitte a kereskedelmi csatornára. Ott egy sztárnak mondott személy otthonában vendégeket várt.

– Csak azt tudnám, hogy ki ez a nő? – mondta az éppen érkező Irénnek. – Néha az az érzésem, mintha nem is ebben az országban élnék. Azelőtt ismertem a híres embereket, most meg nézem a műsorújságban a horoszkópokat, oda van írva „híres hal: Korpa Mariann”, s fogalmam sincs, ki ő, ugyanúgy a többiekéről sem.

– Címlapon pózolókat sem tudom kicsodák, műmosolyuk halálosan idegesít. Mintha gyűjtenék a tehetségtelen, üres agyú embereket a televízióban, filmen is – panaszkolta Irén is.

– Azért fordítod mindig a hátoldalára a műsorújságot? – nevetett Edit.

– Igen! Nem szeretem látni azt a műmosolyukat – ingerülten nyúlt a távirányító után és visszavitte az Estére.

Az almatermelők tüntettek a parlament előtt, hogy a feldolgozók nem vásárolják a szabolcsi almát.

– A világ megőrült, össze-vissza szállítják az élelmiszert, mire a fogyasztóhoz jut, semmi tápérték nem marad benne. – Irén bánatosan csóválta a fejét.

– Ehető napraforgót sem lehet már kapni, nincs helyben termelt napraforgómag. Emlékszel, milyen finom pirított naprát ettünk nem is olyan régen? – mondta mély sóhajjal Edit. A kanapén körbe ülve tán egy kilót is megettek. Irén villámgyorsan tisztította fogaival. Ma már alig van foga, milyen szomorú.

– Jövőre ültetek egy tábla napraforgót a temető mellé, nem adom el a földemet, akár mennyit ígérnek is érte. Amíg élek, nem csonkítom meg ezt a csodálatos régi kertet. A nyári körtefa több méter magas és annyira finom íze van, hogy ha rágondolok, összefut a nyál a számban. Nem engedem kívágni családunk nemzedékek óta álló fáit.

– Jól teszed, Irén. Megyek, megágyazok, azután lefekszünk. Holnap korán indulok dolgozni, nem akarok elkésni.

– Már megrendeltem neked Bogáti taxiját. Vitt egy tucat tojást meg két kiló almát. Mindenáron ki akarta fizetni, de én még soha nem adtam el semmit, nem vagyok én kofa! Így aztán kínomban azt mondtam neki, majd letaxizom, de ő tudja, hogy évek óta nem megyek sehova, nem vette komolyan. Kénytelen voltam reggel fél nyolcra iderendelni, mondtam, fuvarom van számára, az unokahúgomat kell szállítani a munkahelyére. Nagyon örült, kedvel téged, azt tudod – mesélte Irén.

– Hát ez jó hír. Jobb, mint amit a tévében hallottunk az este. Egy teljes órával később kelhetek és kényelmesen reggelizhetünk – örvendezett Edit.

– István itthon van most és friss kiflit hoz majd a kávéhoz. Nagyon rendes gyerek, mindig gondol rám, az anyjára.

– Egész életedben értük dolgoztál. Főztél, süöttél rájuk, amíg bírtad. Az a legkevesebb, hogy most ők törődjenek veled – mondta Edit kicsit ingerültebben, mint szeretne volna.

– Minden anya megtette azt, amit én tettem. De nem minden gyerek teszi meg azt, amit István – válaszolta Irén fáradtan.

– Az is igaz – ismerte el Edit. Pénteken esőben, sárban, hóban hozta István Komádiból a kemencében sült kenyeret a rokonoknak, barátoknak, de még ismerősöknek is. Gyula bácsi már a kapuban várta, Ilus néni a nyári konyhából pillantott kifelé, nagymama a tornácon ülve türelmetlenkedett: „megjöttél, te híres” kiáltással fogadta dédunokáját, Istvánt.

S így tovább, sorban várták a mindennapi kenyeret, éveken át. Volt, ki kifizette a kenyér árát, volt, ki nem, de István rendületlenül hozta a kemencében sült csodálatos kenyeret.

Kikapcsolták a televíziót és megindultak lefeküdni. Edit még a fürdőszobába ment mosakodni, fogat mosni.

Irén a konyhába indult elszívni az utolsó cigarettát mára. Előtte még kinézett az ablakon a kivilágított járdára. Nem álltak ott a Rémek! Ilyenkor soha nem jönnek, pedig nem bánta volna, ha Edit is látná őket fekete kalapjukban. Megnyugodva gondolt a kint vigyázó rendőrré. Ránézett a pakli cigarettára és hősiesen elfordult tőle. Inkább egy paradicsomot vágott négyfele és egymás után bekapta azokat. Edit még mindig a fürdőszobában volt, biztos zuhanyozott. Özönvizet használt mindig, de Irén nem bánta, legalább nem volt egyedül ebben a nagy házban. Tavaly egy nyugdíjas asszonnyal aludt minden este. Havonta hússzezer forintot fizetett érte, és hallgathatta vérszomjas pártszövegét. Örökösen gyűlésekre járt, Irént is folyton agitálta, hogy menjen vele, de neki esze ágában sem volt. Soha életében nem politizált, és már nem is fog.

Edit kijött a fürdőszobából, így ő is megindult lefeküdni. Irén keserves, kínlódo szertartás után végre az ágyban feküdt. Elégedett volt, ma sok ember üldögélt a konyhájában, éppúgy, mint a régi szép napokban. S ami fő, Edit is itt van.

A REGGELI

Edit arra ébredt, hogy Irén horkolása fuldokló hangra vált. Türelmetlenül várta a sötétben, hogy talán abbamarad magától, de nem, egyre ijesztőbb lett a fuldoklás. Irén nem kapott levegőt!

Edit vonakodva kelt ki a meleg ágyból, erősen lehűlt a levegő a szobában. Miközben Irénhez közeledett, füttyülni kezdett, állítólag erre a horkoló abbahagyja fülsértő hangoskodását. Neki még soha nem sikerült sem anyjánál, sem Irénnél a horkolást abbahagyatnia. Most sem! Ezért, mikor elérte a nagynénjét, rázni kezdte erősen.

– Mi az? Ki az? – kérdezte Irén, meglepően fürgén kiugorva az ágyból.

– Én vagyok! Edit, az unokahúgod! Annyira horkoltál, hogy attól félttem, megfulladsz.

– Nem szoktam horkolni! – válaszolta mérgesen Irén.

Edit nem vitatkozott vele, Irén mindig tagadta, hogy éjszaka horkol, pedig mindenki, aki az utóbbi években vele aludt, szenvedett tőle.

– Megyek a konyhába, iszom egy pohár vizet. Hozzak neked is? – kérdezte az ágy szélén ülő nagynénjét Edit.

– Igen, az jó lesz – válaszolta megbékélten.

Edit elindult a folyosón keresztül a konyhába. Villanyt nem gyújtott, a kinti kétszáz wattos körte bevilágította a konyhát, jól látta a tálcát az ásványvizes üveggel és a mellette álló poharakat. Teleöntött két poharat, már éppen indulni akart, amikor hirtelen az ablakból kinézett a kertre. Majdnem felsikított, az almafa alatt fekete öltönyös alak ugrált, otromba mozdulatokkal. Te jószágos ég, gondolta Edit, most meglátom Irén kísérteteit. Nem mert sikoltani, nehogy megijessze a nagynénjét. A fekete ruhás alak, mintha megérezte volna, hogy nézik, közelebb jött a kivilágított járdához. Edit szívére szorította a kezét, a rémülettől bénultan figyelt. Úgy látta, Lajos az, de nem egyenruhában volt, hanem régimódi öltönyben.

– Hozod már azt a pohár vizet, vagy elaludtál a konyhában? – türelmetlenkedett Irén, úgy érezte megfullad, ha kiszáradt torkát nem tudja benedvesíteni.

Edit lenézett még egyszer az öltönyös Lajosra, majd vállat vonva megindult vissza a szobába. Nézte Irént, aki olyan mohón ivott, mintha hetek óta sivatagban bolyongana egy csepp víz nélkül.

– Mi az? Mit láttál? Csak nem a kísérteteket? – reménykedve nézett unokahúgára.

– Nem, azokat nem láttam... De az almafa alatt Lajos ugrált kicsavart mozdulatokkal és öltönyben, nem egyenruhában – tette hozzá nyomatékkal.

– Biztos utánanézett Borának, nem megbízható az a férfi. Múltkor is elaludt Karcsi foteljében, a régi házban, Lajos ébresztette fel. Szerencsére aznap nem jöttek a Rémek, különben retteghettem volna itt magamban. Én nem tudom, mit vétettem nekik, hogy ennyire gyűlölnék, mert léteznek, abban biztos lehetsz.

– Elhiszem, az őrnagy is hisz bennük. Meglátod, ha valaki, ő elkapja őket. Borzasztó lehet neked itt a temető mellett. El kellene költöznöd a piac mellé, egy újonnan épült lakásba – javasolta Edit.

– Nem bírnám már megszokni. Itt éltem le az életem, ez egy csodálatos hely, nem beszélve a kertről. Az a mindenem. Megterem benne a zöldség, gyümölcs, ami nekem kell. Én nem szorulok egyes hipermarketek ízetlen, éretlen, vegyszerezett árujára. Sok ostoba ember a környéken telerakta kertjét tujával, pázsitfűvel, jobb esetben virággal, aztán éheznek, ha nincs állása – háborgott Irén.

– Tényleg. Ez itt egy túlélő ház. Van fűtő kút, szemeted is alig van, mindent elásol, amit lehet. Lehet, a végén még én is ide szorulok – mondta Edit.

– Na látod! Nekem meg azt tanácsolod, hogy panelbe költözzek. Az újságban olvastam egy fiatal tudós írását a klímaváltozásról. Azt tanácsolta a panellakásban lakóknak, hogy sürgősen adják el, amíg megtehetik. Ha ugyanis nem lesz energia, télen megfagynak, nyáron meg megsülnek, nem működik majd a légkondicionáló. A víz nem folyik majd a csapból, természetesen így a vécé sem működik. Ahogy mondtad, ebben a túlélő házban van kályha, azzal fűteni lehet, kertben kútvíz, megterem minden, zöldség, gyümölcs. A szomszédokkal lehet csereberélni. Pappék ropogós cseresznyét adnak az én nyári körtémért, Szilvásiék meg burgonyát az én káposztámért. Nem sok pénzt adnék ki havonta, ha gyógyszerekre nem kellene – fejezte be Irén.

Egy darabig csendben üldögélt az ágya szélén, aztán döntött, nem fekszik már vissza.

– Na, már nem tudok aludni, megyek, begyűjtök, és felteszem a kávé. Te meg pihenj csak, feküdj vissza, hátha sikerül szundikálnod egy órát – tanácsolta unokahúgának Irén.

– Majd nézd meg Lajost, hogy táncol. Azt hiszem az volt az a kitekert mozgás, amit az almafa alatt csinált. Valamelyik tévéreklámban táncolt így egy kövér tévészereplő. Igen, tudtam, hogy valakire emlékeztet – Edit megnyugodott, sőt nevetni kezdett, ahogy eszébe jutott az idéttlen táncoló Lajos. Befeküdt az ágyba a jó meleg dunyha alá. A fal felé fordult, így nem zavarta Irént a felkelésben. Rögtön el is aludt, még álmodott is. Álmában újra Lajost látta a kertben, óriási fekete kalapban, láncfűrészsel vágta a körtefát a hátsó udvarban. Annyira élethű volt az álma, hogy torkaszakadtából ordítani kezdett: – Ne, ne csináld!

Irén a járókéval, óránként egy kilométeres sebességgel robogott a szobába.

– Mi az már megint? Mit ordítasz?!

– Jaj, de rémes álmom volt. Lajos láncfűrészsel kivágta a körtefát! Épp zuhanni kezdett a házra, mikor felébredtem – Edit foga még most is vacogott a borzalomtól.

– A körtefa nem zuhanna a házra, túl messze van innen – mondta Irén, de őt is megrázta a szörnyű álom.

A folyosóról vidám hang hallatszott.

– Jó reggelt, itt a tej, öltözködni kell! – énekelte István, Irén idősebbik fia.

– Ezt Margit néni énekelte az első filmszerepében hatvan évvel ezelőtt – kiáltotta Edit a folyosóra Istvánnak, nevetve.

– Hetven, hetven évvel ezelőtt – helyesbített Irén. – Na, öltözz fel, a kávé kész, a kifli meleg, mit akarsz még? – ezzel kiügetett a konyhába örömmel. Fiának mindig jó kedve volt, ezt tőle örökölte. Mire a konyhába ért, a kiflik a tálcán sorakoztak, a vaj mellett vékonyra szeletelt saját parasztsonka üvegtányéron. Mielőtt leült az asztal mellé, a jégszekrényből keményre vert tejszínhabot vett ki. – Editnek – magyarázkodott –, olyan sovány az a lány. De Istvánt nem csapta be, tudta, hogy anyja él-hal a tejszínes kávéért. Kitöltötték a fekete italt a jó öreg bögrékbe, megpakolták tejszínnel és inni kezdték. Editre nem vártak, a kávé csak forrón jó. Rárakott egy fahasábot a tűzre, a kávé a jénaiban visszatette a tűzhelyre, nehogy kihűljön. István közben megkent vajjal egy kiflit és az anyja tányérjára tette.

– Sonka már nem is jár? – ugratta fiát, hogy meghatottságát leplezze, annyira jól esett a gondoskodás.

Edit már felöltözve nyitott a konyhába, ő is vidáman helyet foglalt a terített asztal mellett.

– Bárcsak már nyugdíjas lennék és nyugodtan reggelizhetnék veletek – sóhajtott.

– Hát az még messze van. De van időd most reggelizni, fél óra múlva jön a taxi – vigasztalta unokahúgát Irén.

– Hogy telt az éjszaka? – kérdezte István aggódva. Mindkét nőt flúgosak tartotta, ki tudja, mit láttak az éjszaka?

– Eltelet. Csak egyszer ébredtünk fel, Edit szerint az én horkolásomra! Valami mást hallhatott, én soha életemben nem horkoltam! Nem igaz, István? – kérdezte a fiát.

– Edit, vegyél ebből a sonkából! Ez olyan, mint egy költemény. Ilyen jól már régen sikerült – tért ki a kínos kérdés elől István. Edit is megkent egy kiflit és bőven megrakta sonkával, miközben István megtöltötte a bögréjét kávéval.

– Szóval – kezdte Edit –, azt kérdezted, hogy telt az éjszaka? Végigaludtunk, csak egyszer ébredtünk fel, amikor kijöttem a konyhába vizet inni, és fogadjunk, nem találod el, hogy mit láttam?

– De – válaszolta lehangoltan István –, a három fekete kalapos idegent az ablak alatt.

– Nem, azokat nem láttam. Viszont Lajost láttam kihízott fekete öltönyben az almafa alatt táncolni – Edit diadalmasan nézett Istvánra.

– A rendőr Lajost? Mit keresett az a kertben? Úgy tudtam, Bora volt szolgálatban – csodálkozott István.

– Bora – horkantotta Irén felháborodottan – tudod, milyen megbízhatatlan, iszik is. Lajos biztos utánanézett kollégájának, nagyon aggódik miattam.

– Ha láttad volna, ahogy táncolt, fülében walkman zsinórral! – Edit nevetett, alig bírta abbahagyni. – Kövér emberek komikusak tánc közben. Lajos felléphetne a tévében is, biztos többet keresne, mint rendőr.

– Mindjárt itt a taxi – figyelmeztette Irén. Egyáltalán nem tetszett neki, ahogy unokahúga Lajost gúnyolta.

Edit aztán összekapta magát, megcsókolta nagynénjét, Istvánnak csak intett és elrobogott a táskájával együtt. Nem akart elkésni, volt e nélkül is elég baja a munkahelyén.

Irénék meg folytatták a reggelizést. Újratöltötték a bögréket kávéval, a maradék sonkát is jó étvágyal elfogyasztották.

– Tegnap megint bejött az irodámba a Temető Kft. embere. Nagyon erőszakos volt, majdnem ordítanom kellett vele, egyszerűen nem érti meg, hogy nem pénzkérdés neked a kert végének az eladása. Sokat emelt a már korábban megajánlott áron – mesélte István az anyjának.

– S mit válaszoltál neki? Egyébként mennyit ajánlott? De mindegy, semmiképpen nem adom el. Rosszul leszek a gondolattól is, így is elég közel van a temető. Viszont a kerítés ügyében intézkedhetnél. Minél előbb meg akarom csináltatni. Manapság már más idők járnak, mint régen. Bárki bejöhet a temető felől és ellophat bármit – szándékosan nem említette a kísérteteket, a fia nem hitt bennük.

– Ignác Bandinak nincs munkája, biztos boldogan elvállalja. Majd szólok neki. Sajnos nekem is mennem kell, szerencsére ma nem utazom Pestre, az irodában van dolgom. Igaz is, találkoztam Péterszegen Matilddal, hát nagyon elhanyagoltan nézett ki. Kérdezte, nem akarod, hogy újra jöjjön éjszakára? Nagyon hiányzol neki, olyan vidámak voltak az estéi nálad. Annyit nevetett rajta, amit meséltél a moziban történekekről. Mondtam, megkérdezem – kérdőn nézett az anyjára.

– Nem kell! – válaszolta Irén ingerülten. – Az agyamra ment a politizálásával! S akkora gyűlölet volt benne mindenki iránt, alig vártam, hogy megszabaduljak tőle. Különben a pénzre, amit neki fizettem, nekem is szükségem van. Majd csak kibírom valahogy. Ne aggódj! Edit megígérte, gyakran itt alszik, inkább fizetem a taxiját. Bogátnak alig van fuvarja, legálább segíték rajta. Mennyi kemencében sült lángost ettünk, amíg az édesanyja élt – Irén

bánatosan sóhajtott. István nem vitatkozott, jól ismerte anyját, csökönyös volt, mint egy öszvér.

– Nagyon finom volt a reggeli – kiáltotta István után a kapu felé –, Editnek is ízlett. Te meg pihenj már egy keveset, nem fogod bírni ezt a tempót – búcsúzott tőle Irén. Magára maradván üldögélt még a meleg konyhában. A reggeli maradványait sem rakta el, a bögrék, a tányérok a régi időkre emlékeztették.

HETEK MÚLVA

A telefon élesen sivított a csendbe. Irén mellette állt, így rögtön felkapta és belehallózott. Pali telefonált, nem tud jönni, nem lettek kész Mártával a konyha festésével. Éjfélíg biztos eltart. Nem válaszolt semmit, mit is mondhatott volna, hogy csinálja Márta egyedül? Ezt nem kívánhatta tőlük.

Állt a telefon mellett és gondolkozott, kit hívjon fel, ki jönne éjszakára hálótársnak. István Pesten van, Edit lázas beteg, Vilma, a másik unokahúga barátaival vacsorázott, az eltarthat késő éjszakáig. Nincs mit tenni, megint egyedül lesz éjszakára. Már éppen bezárni készült, amikor a kapucsengő megszólalt. Kinézett a szobaablakból, a Temető Kft. főnöke, Szerencsi volt! A férfi újra csengetett, most már erősebben. Talán jobb lesz, ha beengedi, úgysem megy el anélkül, hogy újra meg ne próbálja rábeszélni kertjének eladására. Oda aztán temetnének legalább egy tucat embert, ő meg nézhetné a konyhaablakból a sírokat. Fáradtan megindult a járókerettel a betonúton a kapu felé.

– Mit akar már megint? – kérdezte barátságatlanul. – Századjára akarja hallani, hogy nem adom el?

Az igazgató sebesen beugrott a félig nyitott kapun. Megvárta, amíg Irén bezárt és előrement a járókával, aztán lassan követte a házba. Bent a konyhába mentek, mivel ott volt a legmelegebb. Az igazgató magas, szikár ember volt, keskeny karvaly orra miatt ragadozó madárhoz hasonlított. Drága szövetkabátját már a folyosón a fogasra akasztotta, mint aki hosszabb ideig marad. Irén nem bánta, legalább addig sem kell egyedül lennie. Rakott még egy hasábfát a tűzre, legyen jó meleg, átfázott, amíg a kapuhoz ment. Gondolkozott azon, hogy megkínálja valamivel vendégét, de úgy döntött, nem illendő.

– Na, mennyit ígér most a földemért? – kérdezte egy cseppnyit gúnyosan.

– Ötszázezerrel többet! Egy forinttal sem kevesebbet! – vágta ki a rezet Szerencsi úr, az igazgató és élvezettel nézte Irén meghökkenését. Ennek az összegnek már ez a konok asszony sem tud ellenállni, úgy vélte. Valóban megdöbbenett Irént a hatalmas összeg, három és fél millió a magafajtának egész vagyonnak számított. Látva a Temető Kft. emberének diadalmas arcát, sajnálni kezdte őt.

– Adja csak ide a kredenc sarkáról a naptárt – kérte. Megforgatta a naptárlapokat, ide írt fel mindent, amit érdekesnek tartott. Mindenszentek hetének hátlapjáról olvasni kezdett egy Ady versidézetet:

*„Kis temető a falu alján,
olyan szelíd s mégis merész.
Holdas éjen szemembe néz.
Hajnalig bámulunk egymásra.
S olykor a lelkem is remeg:
Jaj, a temető közeleg.”*

– Látja, ezt nem akarom, nem akarom, hogy közeledjen.

– De hát három és fél millió rengeteg pénz! Építhetne a kert végébe magas falat, azon keresztül nem látná a sírokat – válaszolta döbbenten Szerencsi úr.

– Én átlátok a falon, tudja, minek nekem a pénz, megvan mindenem. Melegben vagyok, ennivalóm több mint elég, nincs szükségem több pénzre. Viszont a kertre, a körtefára szükségem van. Jöjjön el nyáron, kóstolja meg, fogadok, hogy ilyen finomat még nem evett. Ha csak rágondolok, összefut a nyál a számban. Nem akarom a hipermarketek parafa ízű körtéit enni.

A Temető Kft. embere kinézett az ablakon, de nem látta a körtefát. Az almafa ágai között a Hold vigyorgott rá. Úgy érezte, rázza a hideg s kudarcot vallott. Találkozott egy emberrel, aki nemet mondott a Pénznek.

– Remélem nem bánja meg, Irén! Hallotta, mi történt a szomszédjával, Jóskával? Róza, a lánya eladja nekünk a kertjét. – Ez nem volt teljesen igaz, Róza nem volt tárgyalóképes állapotban, mikor rábólintott az ajánlatára.

– Csak nem fenyeget engem? – kérdezte dühösen Irén.

– Nem, dehogy! – nézett rá szuggesztíven az igazgató. – Csak azt szeretném, gondolkozzon el az ajánlatomon.

– Jól van, majd átgondolom.

Mikor bezárta a kaput Szerencsi után és visszament a konyhába, félni kezdett. Ez az ember megfenyegette őt, az teljesen nyilvánvaló. Elképzelte szegény Jóskát, ahogy kiterítve fekszik a patak partján, mozdulni sem tud a rémülettől. Vajon miért vitték több mint harminc kilométerre a házatól? Biztos el akarták terelni a gyanút magukról, nem ijeszthették halálra a temetőben. Az egyértelmű lett volna. Felállt és bement az éléskamrába, ideje volt vacsorázni. Körülnézett a polcokon, mit is egyen? Húsfélét nem kívánt, végül egy kis darab sajt mellett döntött, fekete retekkel. Tányérra rakta az egyszerű vacsorát egy szelet házikenyérrel és megindult a tévészoa felé az esti híradóra.

Megint megfagytak hárman az előző éjszaka – mondta közömbösen a bemondónő – ketten közülük a saját házukban. Rettenetes idők járnak, hát húsz évvel ezelőtt ilyet nem lehetett hallani. Megint az influenzajárványt fűjják. Ő ugyan be nem oltatja magát, szegény Vali, a mozi takarítónője belehalt. Azt mondták, már lappangott benne valami kórság, hát akkor minek injekciózták be? A tejtermelők tiltakoznak, kiöntik az utcára a tejet, oda sem bírt nézni erre a pocskolásra. Miért nem veszik meg tőlük tisztességes áron a tejet az áruházláncok? Ő ugyan nem issza meg azokat a förtelmes lötyöket, amit a szupermarketek árulnak, inkább a piacon veszi meg Mezei tejét. Annak jó íze van. Egyébként sem bírja megemészteni az ultrapasztörözött tejet. Sokszor elgondolkozott már azon, hogy milyen lesz az egészsége azoknak a gyerekeknek, akik ezen a hitvány tápértékű tejen nőnek fel?! Régen tejutalvány járt a kis gyerekeknek, jó minőségű, finom tejet adtak nekik üvegben.

A sporthíradó alatt átvitte az egyik kereskedelmi adóra. Ott megint hírességek vacsoráztak egy másik hírességnél. Ez jó, egyiket sem ismerte. Visszavitte az M1-re, pont jókor, az időjárást ismertette a meteorológus, éjszaka szibériai hideg lesz, mínusz 15 °C. Hirtelen fázni kezdett, a borzongás egész testét átjárta. A kályhában a tűz alig pislákol. Átment a konyhába fáért, de ott mindössze egy hasábfá árválkodott. Döbbsen állt! Aztán eszébe jutott, hogy Anna ma délelőtt nem tudott átjönni a férje miatt, így fát sem hozott a fűszekéből. Most mi lesz? Ő is meg fog fagyni a saját házában? Ez talán túlzás, de máris reszketett a hidegtől. A jeges szél a temető felől körbefutotta a házat, nem védte semmi a magányos épületet. A hőmérő máris vészesen közeledett a 15 °C felé, néhány óra múlva 10 °C alá süllyedhet. Most mit csináljon?

Hetek óta nem voltak itt a Rémek, egy rendőr minden éjszaka vigyáz rá! Fogja a fűszekeseket és ráakasztja a járókára, aztán a kamrában telerakja aprított fával. Nem telefonál senkinek segítségért kuncsorogva, elvégre mindenkinek az agyára megy már a problémáival. Bátran kinyitotta a bejárati ajtót és kilépett a sötétbe. Nem akart villanyt gyűjtani, akkor messziről látszana, hogy egyedül botorkál a járókerettel. Azért az ajtót bezárta maga mögött, nem akart meglepetést, amikor visszajön.

Bora valószínű segít behozni a fát a konyhába, tán beszélget vele egy kicsit. Szaporán, ahogy a beteg lábaitól telt, sietett a régi ház felé. Szuroksötét fogadta a fűszekének használt régi konyhában. Vajon hol lehet a rendőr?

– Bora? – szólította Irén halk hangon az őrszemet. Vértfagyasztó csend, senki sem válaszolt, pedig valaki volt a konyhában, ezt érzékelte. A fahasábok a sarokban sorakoztak, sötétben is tele rakhatná a kosarat, de tudni akarta, ki van a konyhában, ha egyáltalán van valaki. Keze a kapcsolót kereste a falon és felkattintotta. Majdnem hanyatt esett rémületében, Bora a hátán feküdt, szája nyitva, halkan hörgött. Ösztönösen a vállához nyúlt és megrázta a rendőrt. – Bora, Bora – zokogta, de hiába rázta egyre hevesebben, nem tért magához. Vissza kell mennie a házba és segítséget hívni. Összekapkodott egy kevés fát, és rohant, ahogy a járókerettel csak bírt, vissza a lakásba.

Kint a sötétség és a metsző hideg megtorpanthatta. Félt, nagyon félt. Mi lehet Borával? Mit tettek vele és kik? Hirtelen világos lett előtte, hogy ezt csakis a Rémek tehették, és most a kertben rá várnak! Tudják, hogy kint van az udvaron egyedül és elhagyottan. Készülnek rémes tettükre, elintézik mindörökre. Érezte gyűlöletüket, nem lehetnek messze. Mindegy, mennie kell, segítséget hívni Borához. Nem halhat meg miatta, négy gyermeke van, őket fel kell nevelnie. Ezzel a gondolattal megerősödve nagy lendülettel rakta a járókát a köves járdán. – Egy-kettő, egy-kettő – számolta a lépéseket és masírozott bátran előre.

A régi és az új ház között hatalmas diófa állt. Ott állt már gyermekkorában, alatta ünnepték a rokonok nyaranta a születésnapokat meg névnapokat. Micsoda boldogság volt együtt lenni, finom falatokat lakomázni az óriási tölgyasztalnál. Ép ésszel nem lehet kibírni, hogy már nincsenek, ő meg itt maradt egyedül. A diófa törzse mögül kipillantott a hátsó kertre, s akkor meglátta őket!

Ott jöttek a körtefa mellett, lassan, de biztosan közeledtek, fenyegetően skandáltak a szokásos szólamukat. A rémülettől bénultan, moccanni sem bírt egy percig, de csak egy percig! Azután puskagolyóként kilötte magát, a járókeretet elhajítva, a kosarat ösztönszerűen felkapva, rohant a házba, beugrott a bejárati ajtón, ledobta a fáskosarat, a hasábok összevissza gurultak, de nem törődött velük, hanem reszkető kézzel bezárta az ajtót, rátette a reteszt, és nem értette a dolgot. Hiszen járt! Járóka nélkül járt! Ez annyira meglepte, hogy mindenről elfeledkezett. A telefon csörgése térítette magához. Nógrádi volt!

– Őrnagy úr! Segítség! – zihálta a telefonba. – Bora rosszul van! Eszméletlenül fekszik, habzik a szája és hörög! Jöjjenek azonnal, hívjanak mentőt! Gyorsan! A Rémek most közelednek a házhoz a temető felől! Én meg járok, járni tudok járókeret nélkül!

– Irén! Irén, nyugodjon meg! Vegyen mély lélegzetet! Azonnal ott vagynak.

Nógrádi őrnagy hangja magához térítette. Felvett egy fahasábot és a tévésobába indult a kályhához. Óvatosan, csak óvatosan – mondogatta magának, várta, hogy összecsukszik a lába, mint a rongy. De nem! Remegőn ment a folyosó parkettáján, kezében a fahasábbal. Bent a szobában meglehetősen hideg fogadta, a tűz alig parázslott a kályhában, kétséges, hogy a fa lángra kap-e a hamu alatt pislákoló zsarátnoktól. Azért rárakta a hasábot, becsukta a kályhaajtót, és azt gondolta leül a fotelbe, és itt várja meg a rendőröket. De nem mert leülni, mi lesz, ha nem tud majd felállni? Olyan boldogító érzés járni, fémkeret nélkül! Egy ideig fel-alá ment a szobában, később kimerészkedett a folyosóra. Hallgatózott, nem hallja-e a Rémeket. Vajon a konyhában kialudt már a tűz a sparherdben? Nem szívesen ment oda a Rémek miatt, hátha lent a járdán állnak, fenyegetőznek szokásuk szerint. Viszont ha hagyja kialudni a tüzet, újra begyűjthet. Végül mégis csak bement, de nem gyújtott villanyt, rakott a tűzre. Aztán, mint akit hipnotizálnak, az ablakhoz ment és lenézett. Senki! Az égvilágon senki nem állt a járdán. Elmentek? Meghallották, hogy a rendőröket hívja, vagy, a gyomra összeszorult, bementek Borát elintézni?

Miért nem jönnek már Nógrádiék, úgy érezte hosszú idő telt el a telefon óta. Mintha meghallották volna panaszát, csengetést hallott. Kilesett az utcai szoba ablakán, Nógrádi jött a rendőrökkel, mögötte a mentősök türelmetlenül álltak. Remegő, alig visszkapott lábain sebesen robogott a kapu felé. Kizárta a kaput és nem törődve az őrnagy csodálkozásával,

könnyedén futott a régi ház felé, nyomában a mentősökkel. Aggodalommal figyelte a mentőorvost, ahogy megfogja az ájult rendőr pulzusát, hallgatja a szívét és injekciót ad neki. Akkor él, él, könnyebbült meg, rettenetes lett volna, ha Bora miatta meghal. A mentősök az ájult férfit hordágyra fektették és futva vitték a mentőautóba.

– Epilepsziás rohama lehetett, és utána mély kómába esett. Ezt bizonyítják fény merev pupillái, kóros reflexei. A kóma lassan, tenebrosításon¹ keresztül, mintegy 15-20 perc alatt oldódik. Ritkán a tudatzavar huzamosabban, javuló tendencia nélkül fennmarad, ebben az esetben a veszély az, hogy újabb és ismétlődő rohamok jelentkezhetnek, a homály állapot status epilepticusba² megy át. Ezért minél előbb kórházban a helye! – az orvos szemrehányóan nézett Nógrádira, mintha ő tehetne róla.

– Ha kitisztul a tudata, magánál lesz, kérem, értesítsen – kérte az őrnagy.

– Természetesen. Szoktak lenni epilepsziás rohamai? – kérdezte az orvos még.

– Nem tudok róla. Egy hónapja sincs, hogy részt vett egy kötelező vizsgálaton, makkegészséges a papírok szerint – válaszolta Nógrádi.

– Papírok, negatív eredmények – horkantotta az orvos, megvult erről a véleménye, de hangosan csak annyit mondott: – Értesítem, ha magához tér és kihallgatható állapotban lesz a beteg – szinte futott a hordágy után.

Nógrádi lehangoltan nézett a szirénázó mentőautó után.

– Biztos megmérgezték a Rémek! Megitatták valamivel. Ki más tehetné? – szólalt meg mellette Irén.

Az őrnagy most eszmélt fel, hogy szegény Irén kabát, kalap nélkül, egy szál otthonkában áll a metsző szélben.

– Menjünk gyorsan be a meleg lakásba, még a végén tüdőgyulladás viszi el magát, nem a Rémek. Hol van a járóka? Látom már, hozom azonnal – indult a virágágyás felé, de Irén kétségbeesett hangja megállította.

– Nem! Nem kell! Hagyja csak ott a krizantémok között. Nézze csak – mutatta büszkén a lábait és könnyedén elindult a keskeny járdán.

Az őrnagy zavartan követte. Egészen a házig kitartott Irén csodálatos menetelése, bent a folyosón remegni kezdett, ha az őrnagy nem kapja el, összeesett volna. Betámogatta a folyosón keresztül a konyhába, ahol Irén lerogyott kedvenc helyére a tűzhely mellett.

– Vége! – suttogetta elkeseredetten – megint nem tudok támasz nélkül menni.

– Dehogynem, Irén! Biztos vagyok benne, hogy egy kevés pihenés után újra menni fog – vigasztalta az őrnagy. Nem kérdezte, mi történt, hogy újra járókeret nélkül menni tud. Most az a fontos, elterelje figyelmét a csodáról, a csodálatos gyógyulásáról, hogy természetes legyen számára a támasz nélküli közlekedés. Ezért a gombról kezdett beszélni.

– Megvizsgáltuk a gombot, egyébként vasból van, nem ezüst. A szerencse is a kezünkre játszott. Marcali bácsi, a maga szomszédja fent járt a piacon, birsalmát adtak el. Szokása szerint benézett a rendőrségre és szerencsére rajta volt a mellénye, amit télen-nyáron magán hord. Feltűnt, hogy hiányzik az egyik gombja. A középső. Hozzáillesztettem a talált gombot és hajszálra egyezett a többivel. Az öreg nagyon megörült, hogy megtaláltuk, és készségesen elmondta, mi történt a leszakadt gombbal. Egy éjszaka a macskák iszonyú visítózást csaptak a maga kertjében, a konyhaablak alatt. Marcali bácsi nem tudott aludni miattuk, ezért elővette a parittyáját, amivel a macskákat szokta elriasztani és kiment a kertbe a kerítéshez. Kavicsot keresett, de nem talált. A macskák egyre jobban sivalkodtak, erre dühében letépte a laza

¹ Tenebrositas = tudatborulás, ködös, homály állapot.

² Status epilepticus = a görcsös rohamok sűrű, egymást követése.

mellénycsukját a mellénycsukról és kilőtte a macskák irányába a parittyából. Persze nem találta őket, de a macskák ijedten szaladtak, amerre láttak.

– Szóval a gomb nem a kísérteteké? Nem bizonyíték a létezésükre? – motyogta maga elé.

– Nem – válaszolta az őrnagy. Maga sem tudta, mit higgyen. Hetek óta figyelték a házat éjszaka, de a Rémek nem jöttek. Igaz, Bora most rosszul lett, de biztosan nem fogadott volna el semmiféle ételt vagy italt idegenektől. Nagyon kellett neki ez az állás a rendőrségen, négy gyermeket kellett eltartania.

– Pedig ma itt voltak, láttam őket a körtefa mellett közeledni – erősködött Irén.

– Elkapjuk őket – ígérte az őrnagy –, még ha hónapokig is kell őket állítanunk a kertben. Majd igyekezzünk jobban titokban tartani ittlétünket, hadd higgyék, felhagytunk az őrzéssel.

Kintről Anna hangja hallatszott, ahogy veszekszik a rendőrökkel, amiért letapossák a virágokat. Már meg is jelent a konyhaajtóban, hatalmas fáskosárral a kezében. Boldogtalanul nézett Irénre.

– Nem tudtam jönni, szegény öregem megint rosszul volt, olyan fájdalmai voltak, hogy azt hittem feladja, nincs tovább! – Anna zokogott egy keveset, zsebkendőjével törölgetve könnytelen szeméit.

– Jaj – kiáltotta Irén –, most mi van vele?

– Horgas doktor kihívta a mentőket és bevitték a kórházba. Nem mentem vele, eszembe jutott, hogy ma elfelejtettem bekészíteni a tüzelőt. Aztán idejövök és látom a rendőröket! Mi történt, elkapták a három kísértetet? – kérdezte izgatottan.

– Tedd már le azt a nehéz fás kosarat, Anna – parancsolt rá Irén. – Nem, nem kapták el. Sajnos. Pedig ma itt voltak, láttam őket, ahogy jöttek a temető felől. Szegény Borát elintézték, kimentem fáért és ott találtam eszméletlenül, habzott a szája, és nem tért magához, akárhogy ráztam. Így visszaindultam a házba segítséget kérni, amikor a diófa magasságába értem, megálltam pihenni és kipillantottam a temető felé. S akkor – Irén hangja elcsuklott a félelemtől – megláttam őket, éppen jöttek a körtefa mellett. Olyan rémület fogott el, hogy eldobtam a járókát és rohantam be a házba. Bent vettem észre, hogy újra tudok menni, épp úgy, mint régen. – Anna hitetlenkedő pillantására Irén úgy érezte, meg kell mutatnia, mit tud. Felállt és kiment a folyosóra, be a hálószobába meg vissza.

– Kelj fel és járj! Mint a Bibliában – mondta Irén, miután újra leült a tűzhely mellé.

– Az ijedtség miatt helyre jött a lábad! Valóságos csoda! Csak nehogy a doktorok elkezdjék vizsgálni újra – aggodalmaskodott Anna.

– Nem, dehogy engedem! Harminc éve vizsgálgatnak, de segíteni nem tudtak rajtam. Horgas doktornak is megmondom legközelebb, vigye innen az összes medicináját, hagyjon engem békén – harciasan nézett az ablak melletti székre, ahol a doktor ülni szokott.

– Na, na! Azért azt szívesen megnézném, hogy elküldi a doktort – támaszkodott az őrnagy, miközben felvette puha, elegáns, szürke kabátját.

Irénnek erről eszébe jutott a Temető Kft. igazgatójának kabátja. Az őrnagy kabátja is finom szövetből készült és nagyon drágának tűnt. Vajon miből telik neki angol szövetre? A rendőri fizetésből biztos nem. Nógrádi őrnagy mintha kitalálta volna az asszony gondolatait, meghatottan kérdezte: – A kabátomat csodálja Irén? Édesanyámtól kaptam Karácsonyra, egész évben spórolt rá. Nem bírta nézni a régi kopott téli kabátomat. Sőt, ragaszkodott hozzá, hogy már most hordjam a tél beálltával – az őrnagy büszkén gombolta magasra a gallérját, úgy találta, érdekes keretet ad az arcának.

Irén szégyenkezve fordította el kutató tekintetét. Micsoda időket élünk, már egy drága kabát is gyanússá teszi viselőjét.

– Egészséggel viselje – mondta aztán kedvesen, miközben kimentek a tornácra Annával integetni. A rendőrök még a régi házban kutattak nyomok után, így megnyugodva mentek vissza a házba. Anna megrakta fával a kályhákat mindkét szobában, hadd legyen jó meleg éjszakára. Hajnal felé úgyis lehül a lakás, de a meleg dunyha alatt nem fogják érezni.

– Telefonálok a kórházba, megkérdezem, hogy van Vince.

– Persze, telefonálj csak, Anna, addig főzök egy csésze gyümölcsteát – válaszolta Irén. Csészéket vett elő a kredencből, vajas pogácsákat rakott kistányérra. Míg a teavíz forrására várt, fel-alá járt a konyhában. Már nem is emlékezett, mikor ment ilyen szépen, ruganyosan. Még az otthonka alól kibukkanó lábszára is csinosabb lett. Valamikor neki volt a legszebb lába a lányok között. Gyönyörű, apró lábfeje, formás lábujja a nyitott szandálban sok férfi tekintetét magához vonzotta. Így megöregedni, szomorkodni, ma a vastag kidagadó erek a térde alatt nem szép látványt nyújtottak.

Anna befejezte a telefonbeszélgetést, utána nyomasztó csend borult a folyosóra. Nem bírta tovább a hallgatást.

– Anna?! Mi van? – kiáltotta.

– Rosszul van Vince, nagyon rosszul – ennyit tudott kinyögni, aztán csak zokogását lehetett hallani.

Irén betámogatta a konyhába, leültette a meleg tűzhely mellé. Teát öntött a csészéjébe, de Anna eltolta maga elől a csészét és felállt.

– Bemegyek! Bemegyek hozzá! Lehet, meghal az éjszaka, ezt mondta a doktornő – nézett, mintha azt várná, mondjon valamit, mondja azt, hogy ez nem lehet, nem halhat meg Vince.

– Nem adják a halált olyan könnyen. Ismerem azt a doktornőt, mindig sötétebb képet fest a valóságos helyzetről – vigasztalta Annát tompán. Anna bemegy, és én itt maradok egyedül! Hideg rázta erre a rémületes gondolatra. De nem tarthatom vissza. Háttha tényleg meghal a férje, és akkor, míg él, lelkiismeret-furdalása lesz Annának meg neki is. Elszántan odament a telefonhoz és felhívta Bogátit. Szerencsére még nem végzett, a mozi előtt várt fuvarra.

– Tíz perc múlva ott vagyok – ígérte.

Anna kiment a vécére, kezet mosott, felvette a kabátját és csendesen sírdogálva várta a taxit. Irén sem tudott mit mondani, szégyenteljesen csak arra gondolt, egyedül leszek megint. A Rémek pedig jönnek. Anna megérezte Irén növekvő félelmét.

– Ha jobban lesz, visszajövök – ígérte. – Csináltatni kellene egy erős vasrolót az ablakra. Az egész házban minden ablakon roló van, csak a konyhában nincs? Miért? – kérdezte.

– Eddig nem kellett – sóhajtott lehangoltan Irén. – A roló leengedve olyan, mintha bezárva lenne az ember. Szerettem kinézni a kertre, minden évszakban más, órákig tudtam nézni a csillagos eget, míg ezek a Rémek meg nem rontották az estéimet. De már szóltam Dani bácsinak, szereljen erre is rolót. Jövő hétre ígérte. Már behúztam a függönyt, majd bezárom a konyhaajtót és lefekszem. Elvégre itt vannak a rendőrök, vigyáznak rám. Bárcsak Vince jobban lenne – sóhajtotta Irén. Együttérzően megfogta Anna kezét.

Csengettek a kapun. – Itt a taxi – ugrott fel Anna, magához vette régimódi retiküljét, amivel még tánciskolába járt Dajka Piroskához, és kirohant a kapuhoz. Ott halálra váltan megállt! A rendőrök nem voltak sehol. Csend borult az előkertre, mélységes őszi csend. – Te jó Isten! – suttogta maga elé. Ha ezt Irén észreveszi, egy szemhunyásnyit sem fog aludni. Látta maga előtt a tűzhely mellett kucorogva, elkéült lábakkal ülni egész éjszaka.

Irén szegény hősiesen integetett a tornácra, onnan, ahol állt, nem látott a régi házra, nem látta, hogy nincsenek már ott a rendőrök. Most mit csináljon, szóljon neki? Nem, jobb, ha nem tudja, döntött végül is, inkább biztatón visszaintett neki.

– Mi lesz már, Anna!? Siet a kórházba, vagy maradni akar? – kérdezte türelmetlenül a taxiból Bogáti.

Anna magához térve a töprengésből, bezárta a kaput és beült az autóba.

– Rosszul van Vince? – kérdezte a zavarodott asszonyt a taxis.

– Rosszabbul már nem is lehetne – válaszolta sírdogálva Anna –, reggelre meg is halhat, mondta a doktornő.

– Na, na, majdcsak magához tér, kemény ember a maga férje, nem adja fel könnyen az életét – bátorította Bogáti az elkeseredett asszonyt. – Irén hogy van? Egész stabilan állt az ajtóban, járókába sem kapaszkodott!

– Csoda! Csoda történt! – lelkenedett Anna. Örült, hogy Bogáti elterelte figyelmét a szörnyű valóról, és elmesélte Irén rejtélyes gyógyulását.

– Nahát, azt hittem, ilyesmi csak a könyvekben vagy szent helyeken történik. – Bogáti nem hitte, hogy Irén meggyógyult, de azt kívánta, bárcsak igaz lenne.

– A baj csak az – folytatta Anna lehangoltan –, hogy a rendőrök nem őrzik már Irént, maga is látta, hogy sötét volt a régi házban. Befejezték a helyszínelést és magára hagyták Irént. Nem vigyáz rá senki, ő meg bent ül a házban és fogalma sincs róla, hogy egyedül van. Jaj nekem, rossz rá gondolni, mi lesz, ha rájön, hogy egyedül van, nincsenek rendőrök a kertben. Nem szívesen mondom, de azt hiszem, képzelődik. Rajta kívül senki nem látta azokat a fekete kalapos embereket! – szipogta Anna.

– Hogy néznek ki azok a Rémek? – kérdezte hirtelen támadt gyanúval Bogáti.

– Mindig hárman vannak, két nő és egy hatalmas termetű fekete kalapos férfi. De a nők is fekete kalapot viselnek, mélyen arcukba húzva – válaszolta Anna.

– Azt hiszem, láttam őket! – mondta izgatottan Bogáti. – A tyúkoknak zöldet szedtem a temetőben, hirtelen a semmiből három fekete alak tűnt fel és tőlem úgy öt méterre szélesebben mentek, mintha a levegőben jártak volna, nem pedig a térdig érő gazban. Gondoltam, köszönök nekik, ha mellettem elhaladnak, de amíg lehajtottam a fejem, hogy minél több tyúkhúrt markoljak, eltűntek! El sem tudom képzelni, hová tűntek ilyen hirtelen.

– Biztosan szegény Irénhez vonultak! – döbönt meg Anna a hallottakon. – Én meg azt hittem, csak képzelem az egészet, hisz rajta kívül soha senki sem látta. Szóval találkozott velük?! Ezt el kell mondania Nógrádi őrnagynak – az idős asszony teljesen összezavarodott.

– Nem Irénhez mentek – tiltakozott Bogáti –, én a maga házában magasságában láttam őket, mielőtt lehajoltam zöldért. Anna, magához mehettek! – döbönt rá a férfi.

– Hozzám!? – sápadt el Anna – az lehetetlen! Nem láttam őket még soha!

– Hát, biztos nem mentek a házig. Magánál a sírok közelebb vannak a házához, mint Irénnél. Ő még nem adta el a kertjének a felét, mint maga – mondta szemrehányóan. Semmi köze nem volt hozzá, de haragudott az erőszakos Szerencsire, meddig akar terjeszkedni a temetővel, mintha el akarná nyelni a kisvárost. Az is igaz, hogy a rendszerváltás óta sokan haltak meg. Már ki se szeret nézni az ablakon az utca túloldalára, akkora lett a sírkert. S ezek az új sírok, hatalmas műkö emléklappal, sokkal nyomasztóbbak, mint a régi fából készült kopjafák vagy az egyszerű keresztek.

Közben megérkeztek a kórházhoz, Anna mindenről elfeledkezve rohant a bejáratához. Még fizetni is elfelejtett, de Bogáti nem nyugtalankodott emiatt. Valószínű, Irén fizeti a számlát, Anna nem szokott ilyesmire költeni. Úgy döntött, vár egy darabig a kórház kapujánál, hátha jön utas, még ilyen késői órában is lehetséges, beteg vagy orvos siet hazafelé. Miközben várakozott, nem ment ki a fejéből a három Rém, akiket legutóbb a temetőben látott. Valahogy ismerősnek tűnt neki a férfi, mintha már látta volna valahol.

Előrehajolt az uzsonnájáért, nem volt igazán éhes, de izgatta a juhtúrós, zöldpaprikás szendvics, amit a felesége készített. Miközben élvezettel rágcsálta a kenyeret, a szeme a sötétbe meredt. Egyszer csak, mint egy rémálomban, testet öltött az éjszaka anyagából a fekete kalapos nőalak, s utána... nem ez nem lehet igaz, gondolta Bogáti, lenyelve maradék kenyerét, jött a fekete kalapos férfi a másik nővel. Egyenesen feléje jöttek az éjszaka sötétjéből, a taxis, mint egy villámsújtott ült, mozdulatlanul várta a három sötét alakot, akik egyre közeledtek, de nem néztek rá szörnyű üreges szemükkal. Átfutott a fején, hogy foglaltra teszi a jelzést, de nem merte, túl közel voltak hozzá. Szinte látta a férfi durva vonásait, a nők kifestett piros száját, a rúzs elmázolva a száj körül.

Bénultan várt és várt! Nem mert felnézni a kormányról, markolta, mintha az élete függne tőle. De nem történt semmi, nem nyitotta ki senki a kocsiját. Végre felnézett a kormányról, ki az éjszaka sötétjébe. Óriási megkönnyebbülésére a Rémekek elmentek mellette, egyenesen a vasútállomásra menő buszhoz. Felszálltak egymás után, egészen hátraültek, mintha nem szándékoznának jegyet venni. Meghúzták magukat az előző szék üléstámlája mögött. A buszvezetője még a kávéját itta a forgalomirányítóban, legalább öt perc, amíg elindul az autóbusz, gondolta Bogáti. Majdnem biztos volt benne, hogy ezeket az embereket látta a temetőben, és szándékában állt követni őket az állomásig. Dukkolt, nehogy fuvart kapjon az utolsó pillanatban. Szerencsére egy lélek sem járt a kórház környékén, hideg volt, még a kőjárda is didergett. Maximumra kapcsolta a fűtést a kocsiban és várta, hogy elinduljon a busz. A sofőr végre otthagyta az irodát, s fájó szívvel megindult a kinti hidegben, sötétben várakozó buszhoz. Legalább öt perc késéssel indult a kiírt menetrenddel szemben. Épp jókor, a kórházból egy férfi közeledett a taxihoz, aki aztán csodálkozva nézte, hogy az autó hirtelen elindul a autóbusz után. Bogáti sajnálta a férfit, hogy ebben a hidegben várakoznia kell egy másik kocsira, de neki mindenképpen követnie kellett a buszt a Rémekekkel, akik halálra ijesztik szegény Irént hónapok óta és tönkreteszik a hátralévő amúgy sem rózsás életét. Milyen nagy dolog lenne, ha leleplezné ezeket a lelketlen gonosztevőket, s megszerezné a nyugalmat Irénnek.

Az idő meglehetősen ködös volt, így szinte hozzátapadt a buszhoz, úgy követte. Minden megállónál árgus szemekkel figyelte, nem szállnak-e le az emberei. Aztán a Dózsa György úton, a malomnál a buszsofőr megállt, hátrament a Rémekekhez, úgy tűnt, hevesen vitatkozik velük. Biztos a jegyeket követeli tőlük, gondolta Bogáti, remélte, nem tart sokáig a csetepaté, mert a malomhoz vezető autóbejáráson állt a taxival. Kevés utas volt, néhányuk türelmetlenül felállt és hátrament, próbálta jobb belátásra bírni a Rémekeket. De úgy látszott, nem sikerült, a kalapos férfi megragadta a sofőrt, megrázta és Bogáti már majdnem segítségért telefonált, amikor a nők lerángatták a buszról társukat.

Na, most mi lesz, töprengett a taxis, a kihalt úton a kocsival nem követheti őket, az feltűnő lenne. Kiszállni semmi kedve nem volt, a félelmetes alakok könnyen észrevehették volna. Vajon merre indulnak? Ha a temető felé, felhívja Nógrádi őrnagyot, nem is értette magát, miért nem szólt korábban az őrnagynak. Biztos azért nem lehetett benne, hogy ezek ugyanazok a kísértetek, akiket Irén látott az ablaka alatt.

Az autóbusz már régen elment és ezek még mindig tanakodtak, hogy merre menjenek. Végül elindultak a főúton tovább az állomás felé. Bogáti döntött, felhívja Nógrádi őrnagyot és beszámol neki a három gyanús alakról. De ahogy lenni szokott, az őrnagy nem volt elérhető, az ügyeletes meg nem sokat törődött Bogáti bejelentésével. Már az agyára ment Irén a kísérteteivel, és most meg Bogáti is kezdi. Neki nem volt ilyen szerencséje. Legalább tízszer riasztotta Irén a Rémekek miatt, lekerékpározott a farkasordító hidegben, őrt állt a temetőkapunál, de soha senkit nem talált. Különben is egyedül van, nem hagyhatja itt az ügyeletet. Bogáti tanácstalanul hallgatta Kristófot, miközben lassan megindult a különös kis csoport után, de tartott tőle, hogy a néptelen utcán fel fog tűnni egy taxi, amelyik őket követi. – Te jószágos

Isten, ne hagyj el – suttogta magának –, ezek lefordulnak a temető felé, a Széchenyi útra! Most aztán rajtakaphatja őket, amint Irén ablaka alatt szitkozódnak.

Megint megpróbálta az őrnagyot hívni, hátha elérte az ügyeletes, de nem sikerült a hívás. Izgalmában rosszul ütötte be a számokat, egy benzinkút jelentkezett. Hagyta az egészet, ha az őrnagy értesül a hívásáról, úgylis jelentkezik nála.

A Rémek már messze jártak, ideje volt indulni utánuk, nem hagyhatja szegény Irént magára. Mindjárt a temetőnél vannak, oda úgysem mehet kocsival a sírok közé. Gyalog kell követni őket. Brr... ebben a ködben kísérteties lesz. De szerencsére jól ismeri a temetőt és ott könnyen elbújhat a fejfák mögé. A Rémek tényleg bementek a temetőbe, szemmel láthatóan jól ismerték ők is a terepet. Leállította az autót az utolsó háznál, és amilyen csendesen csak tudta, bezárta a kocsi ajtaját és követte a három embert a sírkertbe. Azok rendületlenül vonultak határozott léptekkel, mintha otthonuk lenne a temető. Bogáti sírtól-sírig osonva követte őket, a kíváncsiságtól félni is elfelejtett. Már majdnem elérték a ravatalozót, amikor eltűntek Bogáti szeme elől. Mintha föld nyelte volna el őket. Ekkor újra elfogta a félelem Bogátit, mert hiába meregette a szemét a sötétbe, csak a tejfehér köd gomolygott a sírok felett.

A sírkő, amelyik mögött megbújt, Halász tanár úré volt, őt is tanította ötödiktől nyolcadikig. Szigorú, de igazságos tanár volt, neki mindig hármast adott, ami azt illeti, nem is érdemelt többet. A sír meglehetősen elhanyagolt volt, oldalán hatalmas lyuk tátongott, nem is értette, hogyan hagyhatták így a sírkertgondozók, hiszen bárki beleeshetett. Nem mert mozdulni, így iszonyúan fájni kezdett. – Megfagyok, ha még egy percig itt állok – gondolta. A köd jól takarta, így bátorságát összeszedve megindult abba az irányba, ahol a ravatalozót sejtette. Csak oda bújhattak a Rémek, biztosan pihennek, mielőtt Irénhez indulnak. Valóban fény villant az elhagyott halottörzőben, kicsit bátrabban közelítette meg az épületet. A kis kerek üvegablak fényesen kivilágított a közeli sírokra. Bogáti oda igyekezett, a kíváncsiságtól hajtva megfedkezett minden óvatosságról, szaporán az ablakhoz ment és bekukkantott. A haja égnek állt majdnem, ha nem lett volna rajta sapka. Bent a két nő idomtalan táncot járt, kifestett szájukkal fintorokat vágtak az ablak felé. Vajon hol lehet a férfi? Rosszat sejtve fordult el az ablaktól, de már késő volt, egy hideg erős kéz vaskapocsként markolta meg a nyakát és fojtogatni kezdte. Küzdött egy darabig, de ellenfele erősebbnek bizonyult. Egy roppanás és elvesztette az eszméletét.

MÉG AZNAP ÉJSZAKA

A temető melletti házat hevesen fújta az északi szél, megrázta a fakeretes ablakokat, mintha be akarna törni a meleg szobákba. Bent a lakás csendjét Irén kristálytörő horkolása darabokra szaggatta. A homályos sarkokban a ház korábbi lakói, az elhalt rokonok húzódtak meg, Irént vigyázva. Az alvó nyugtalanul forgolódott, álma rettenetes volt. Éjszaka kint járt a temetőben a sírok között. Álmában mindig éjjel ment a temetőbe, soha sem fényes nappal. Valamilyen logikátlan módon, mint rendszerint az álmokban lenni szokott, elérkezett az ideje, hogy édesanyját kiássák a sírból, lemassák és átöltöztessék. S ezt egy fiatal lány vállalta, le is ült a sír mellé, vagy tíz pár cipőt szórt szét maga körül egy halom ruhanemű mellé, és azokból válogatott a fübe ülve. Irén szorongva álldogált a sír mellett, amit láthatatlan alakok már kiástak, látszott édesanyja sötét ruhás holtteste. Félelemmel vegyes borzongással nézte a fekete rongycsomót a sírgödör mélyén, úgy tűnt neki, oldalára fordult a halott.

– Megmozdult! Mozog! – kiáltotta a lánynak, de az nem törődött vele, tovább válogatott a használt cipők között. – Úgysem tudja a cipőt anyám lábára húzni, annyira dagadt volt a jobb lába, hogy cipő nélkül temették el. – Irén újra lenézett a sírba, most már határozottan látta, hogy a halott oldalra fordult, felállni készül. – Mondom, hogy mozog – sikoltotta a lánynak, aki továbbra sem törődött ezzel a hátborzongató ténnyel, ült a füben, turkált a ruhadarabok között. S ekkor az anyja a sír mélyén felállt, pontosabban egy rongycsomó, test nélkül emelkedett fel. Irén meresztgette a szemeit, hátha meglátja anyját, de csak egy fekete macskát látott a rongycsomóból kimászni. A macska felugrott a sír szélére és a lábához dörgölözött. Borzadva nézte az állatot, a macska egyre erősebben dörzsölte a lábát, lenézett a sírgödörbe, anyját nem látta sehol. Valahonnan erőteljes dübörgést hallott, valaki a nevét kiáltotta egyre hangosabban. Erre felébredt, az álom véget ért, de az ajtón valóban dübörögtek és nevét kiáltotta egy női hang. Ránézett az órára, hajnali két óra volt. Ki lehet az ilyen késő éjszakai órában? Óvatosan, apró mezítlábás léptekkel a folyosóra osont és megkérdezte: – Ki az?

– Én vagyok, Irén, Bogátiné, Ibolya! A férjem eltűnt! A taxi majdnem a házunk előtt áll, ajtaja tárva-nyitva, az indítókulcs a zárban van. Fogalmam sincs, mi történhetett. Úgy tudom, idejött Annáért, hogy a kórházba vigye. A telefonja kicseng, de nem veszi fel. Teljesen kétségbe vagyok esve. Mi történhetett vele?! – Irén kinyitotta az ajtót, Bogátiné bezuhant az előszobába, mivel teljes súlyával az ajtónak dőlt. Visszanyerve egyensúlyát Bogátiné csodálkozva nézte Irént, mezítelen csinos lábfejét, amin határozottan állt, járókeret nélkül.

– Hol a járóka? – kérdezte tanácstalanul.

– Valahol kint a krizantémok között – válaszolta büszkén Irén –, nincs már szükségem rá. Nélküle is tudok járni! – Bogátiné feladta, volt fontosabb kérdése, mint Irén gyógyulása. Sötétszöke haját, kiszabadítva a kendőből, hátraigazította és szó nélkül megindult a konyhába. Lerogyott a kanapéra, vízszíni szemeiből ömlöttek a könnyek.

– A többi taxis nem tud semmit róla – kezdte –, gondoltam, talán maga tud valamit, hogy hová ment? Annát visszahozta a kórházból ide? Matild helyett most ő alszik itt?

– Nem, a férje betegsége óta Anna nem tud éjszakára maradni. Matild meg az agyamra ment, folyton a tévét nézte és izgatta magát mindenben. Túl sokat kért, majdnem a nyugdíjam felét. De hova tűnhetett János? Annát nem hozta vissza, ő még biztos a kórházban van. Felhívom a kórházat és beszélünk Annával. Ő talán tud valamit arról, hogy hová ment János, miután kiszállt a taxiból. – Irén megindult az előszobába a telefonhoz. A konyhaajtóból még visszaszólt Bogátinénak, hogy tegyen a tűzre. Ő meg átment a hálósobába a papucsáért, eddig észre sem vette, hogy mezítláb van, de most nagyon fázott a lába. A kórházban nem vette fel senki a telefont, pedig jó sokáig csengetett. Visszament a késő éjszakai vendégéhez,

aki, ha lehet, még rémültebben nézett rá, mint az előbb. Irén meg sem próbálta vigasztalni vagy megkínálni valamivel.

– Szólok kint az őrszemnek, aki a régi házban vigyáz rám, ő biztos tudja, mi a teendő ilyenkor. – Már indult volna kifelé, mikor Bogátiné megállította.

– Nincs ott senki, teljes a sötétség a romos konyhában. Oda is bementem, mikor itt hiába dörömböltem. Gondoltam, hátha Lajos ott alszik, sokszor itt marad, hogy vigyázzon magára.

– Nincs ott senki?! – elképedt Irén.

– Nincs! Egy árva lélek sem, sajnos – válaszolta az asszony szomorúan.

– Ez lehetetlen, biztos máshová rejtőztek el. Megyek, felhívom a rendőrséget. – Az ügyeletes pechjére Kristóf volt, aki allergiás volt a panaszára, de azért elmondta, hogy Bogáti, a taxis eltűnt, felesége itt van nála, mivel az autót a temető mellett nyitott ajtóval találta, benne a slusszkulccsal.

– Bogáti eltűnt? – kérdezte elképedten az ügyeletes. – Ez döbbenetes! Úgy két órával ez előtt telefonált, hogy látta a maga Rémeit a kórháznál buszra szállni, ő meg követte őket. – Kristóf elhallgatott. Nem mondhatta Irénnek, hogy ő soha sem hitt a kísérteteiben, hogyan is hihetett volna létezésükben, mikor ahányszor lement Irén riasztására, senkit nem talált. De ha Bogáti látta őket, akkor létező személyek, nem pedig túlvilági lények. Irén úgy szorította kagylót, mintha életének legfontosabb mondatát hallotta volna. Bogáti látta a Rémeiket, hús-vér valójukban, tehát nem bolondult meg, nem képzelődik.

– Irén, ott van még? – hallotta az ügyeletes hangját a kagylóból. – Én most nem tudok innen elmozdulni, megpróbálom az őrnagyot elérni, ha nem sikerül, valaki mást küldök magához. Zárkózzanak be Bogátinéval, ne engedjenek be senkit – ezzel letette a kagylót.

Irén transzban állt a telefon mellett, megfeledkezett Bogáti feleségéről, óriási megkönnyebbulést érzett, hogy nem képzelődött, valóban léteznek, létező személyek a Rémek. Titokban tartott tőle, hogy a kísértetek agyának szüleményei. Nincs annál félelmetesebb, hogy az ember lát valakit vagy valakiket, akiket más nem lát. Bogátiné elunva a várakozást, kijött a konyhából és kérdően nézett Irénre.

– A kísérteteim tényleg léteznek, János is látta őket a kórháznál, felszálltak az állomásra induló buszra, és ő követte őket az ügyeletes szerint. Akkor pedig nagy veszélyben van a férje.

Bogátiné sírva fakadt, hangosan és vigasztalanul zokogott. Mindig rettegett a férje éjszakai fuvarjai miatt, féltette, hogy kirabolják, megölik a pénz vagy az autó miatt.

– A temetőben van, érzem! Utánamehetett a kísérteteknek, akiket követett – állította Irén.

– Akkor megyek és megkeresem – hagyta abba a sírást Bogátiné. Egészen megkönnyebbul, hogy tehet valamit, nem kell kínok között tétlenül várakoznia.

– Kristóf azt mondta, maradjunk itt, zárkózzunk be, ne engedjünk be senkit! Ezek nagyon veszélyes emberek, úgysem bírna velük egyedül. Kristóf hamarosan küld valakit, ha az őrnagyot nem éri el. Átfésülik az egész temetőt – magyarázta Bogátinénak, teljesen feleslegesen. Az már felvette kopott kabátját, kendőjét megkötötte az álla alatt és körülnézett a zseblámpája után. Nem látta sehol, biztosan a konyhában hagyta, bement megkeresni.

Irén tanácstalanul álldogált a telefonasztal mellett. Mit tegyen? Az világos volt számára, hogy egyedül nem hagyhatja elmenni Bogáti feleségét. De félt, tébolyultan félt a Rémektől.

– Várjon! – kérte Bogátinét – felveszek valami meleg nadrágot meg kabátot. Jövök én is, ketten csak többre megyünk.

– Nem szeretném, ha miattam baja esnék, Irén – tiltakozott Bogátiné –, ezek magára vadásznak!

– Legalább szemtől szembe kerülök velük. Nem hagyhatom, hogy egyedül vágjon neki a veszélyes temetőnek! – válaszolta hősiesen. Gyorsan bement a hálósobába és magára kapta

Karcsi öreg mackónadrágját meg irhabundáját. Fejére hatalmas kucsmát húzott, kint az előszobában csizmába bujtatta az újra megtalált lábait. Jágni tudott, jágni tudott, ez olyan erővel töltötte fel, hogy korát meghazudtolva indult előre.

– Nem kellene valami ütőszerszámot, botot vinni magunkkal? – torpant meg a tornácon.

– Az bizony jó lenne – helyeselt Bogátiné, Ibolya. Visszamentek a lakásba, körülnéztek valami fegyver után. Irén magához vette Karcsi rézgombos sétabotját, Bogátinénak meg kivette a konyhaszekrényből a sodrófát. A konyhaasztalon egy papírlapra ráírta: „A temetőbe mentünk” és a barátságos meleg lakást hátrahagyva nehéz szívvel távoztak. Bezárta az ajtót, jól láthatóan az ajtórésbe dugta a cédulát az üzenettel, hogy megtalálják a rendőrök, ha megérkeznek.

Holdfényes éjszaka volt, a sírkertben olyan vastag dér csillogott, mintha hó lenne. Bogátiné ment elől, nem mert gyorsan menni, hátha Irén nem tudja követni. Útközben benéztek a favécébe, hátha megbújt ott valaki. De senki! Megkönnyebbülten indultak tovább, Irén igyekezett nem gondolni az éjszakai álmára, a halottaktól talán jobban félt, mint a kísértetektől. Kimentek a rosszul bezárt fakapun és máris a temetőben voltak a sírok között. Úgy tűnt, Bogáti Ibolya is megilletődötten hallgatott a néma sírhalmok láttán. Megálltak egy sírkőlap mellett, tanakodtak, merre induljanak.

– A ravatalozó felé menjünk – javasolta Irén –, talán oda zárták be Jánost.

Elindultak tehát, reszketve a hidegtől, a félelmetes ravatalozó felé. Irén még nappal sem szívesen közelítette meg, ha csak tehetné, a másik utat választotta nagymama és Hilda sírja felé, pedig az kerülő volt. A ravatalozóban nem találtak senkit, a kőpadon rengeteg sáros lábnyom volt, úgy tűnt, össze-vissza ugrálták. A szemetes mellett borosüvegek meg néhány szendvicses zacskó hevert szanaszét. Szerencsére halott nem volt a ravatalozón, de mégis megkönnyebbültek, mikor elhagyták a komor helyiséget. A sírkert melletti kis erdőből kutyaugatás hallatszott. Összerezzenek, egymás kezébe kapaszkodva, találmára botorkáltak a sírok között. Elmentek a nagybátyja és felesége sírja mellett. Hihetetlennek találta, hogy nincsenek többé. Mentében megsimogatta az emléklapot, a nagybátyja sokat segíthetne most nekik, igen értelmes ember volt életében. Arrébb Ditke, a nővére feküdt férjével, Vilivel, legjobban ő hiányzott testvérei közül.

A Hold kísértetiesen világított, mintha nappal lenne, jól látható volt minden a temetőben. Bogátiné hirtelen megállt, mintha villám csapott volna bele. Elővette mobiltelefonját és feltárcsázta a férje számát, a készülék kicsengett és távolról hallani lehetett egy másik mobil jajongó hangját.

– Mi az, mi ez a hang? – kérdezte Irén, kiborsózott a háta a fémes vijjogásra.

– Ez a férjem mobiltelefonjának a hangja. Itt van a közelben! Jaj, Istenem, mi lehet vele? – sírta el újra Bogátiné magát.

Rohanni kezdtek, ahogyan csak bírtak, a szűk sírok között. Egyre közeledtek a jajongó hanghoz, már a fényvillogást is látták, egy bekerített sír mellől jött a hang és a fény. Bogátiné megelőzve Irént elérte a kerítést és... Irén szeme láttára átrepült az alacsony vaskerítésen és zokogva borult a férje élettelen testére. A telefon fülsértően vijjogott továbbra is, hangja egyre erősödött. Irén bármennyire bízott lábaiban, nem mert a kerítésen átmászni, kívülről borzadva nézte Bogátit, ahogy furcsán kicsavarodva feküdt a kő sír mellett.

– Ibolya, Ibolya – szólítgatta keresztnévén Bogátinét –, hívni kellene a mentőket meg a rendőrséget.

– Igen – tért magához Bogátiné, tárcsázni kezdte a rendőrség számát, de mielőtt felvették volna a hívását, lenyomta a gombot és a mentőket hívta. Miután megmondta, hová jöjjenek meg mi történt, csak azután tárcsázta a rendőrséget.

Kristóf vette fel a telefont és döbbsen hallgatta a történeteket, megígérte, hogy percek belül ott lesz Nógrádi őrnagy a nyomozókkal.

Bogáti hanyatt feküdt, eszméletlen volt, de élt! Felesége betakarta kopott kabátjával, de mozdítani nem merte, a kicsavart póz annyira természetellenes volt, hogy mindketten arra gondoltak, eltört a gerince. Irén éppen készült levetni a bundáját, hogy azzal is betakarják a taxist, amikor megérkezett a rohammentő a temetőbe és megközelítette a bekerített sírt, amennyire tudta.

Irén óriási megkönnyebbülést érzett, félreállt a mentősök útjából, hisz segíteni úgysem tudott. Sóvágó doktornő jött a mentővel, rohant orvosi táskájával a beteghez. A doktornő óvatosan oldalára fordította Bogátit és a gerincét végig tapogatta egyesével, a tört csigolya megnyomására a beteg nyöszörögni kezdett. A segédorvos mentős élénken figyelte a doktornő minden mozdulatát.

– Eltört az L_I, L_{II}, D_{XII} csigolyája – magyarázta neki Sóvágó doktornő –, ilyenkor a beteget tálcáfogással vacuum-matracba kell helyezni és rögzíteni. Hozza sürgősen a vacuum-matracot a mentő autóból. – Intravénás fájdalomcsillapító injekciót adott Bogátinak. – Nem adunk kábító fájdalomcsillapítót, mert a gerincet érő trauma mellett egyéb, így hasi sérülések is előfordulhatnak – magyarázta a visszatérő segédorvosnak.

Miután rögzítették Bogátit a vacuum-matracban és a mentőben gondosan elhelyezték, akkor fordult a két halálra vált asszonyhoz. – Súlyos a törése, életveszélyes állapotban van, ha magához tér, többet tudunk mondani. Mindkettőjüket nem vihetjük el, de Irént elvisszük a Maros utca sarkáig, mivel nem hagyhatjuk itt egyedül a temetőben. Nem értem, hol késnek a rendőrök, már rég megérkezhettek volna.

Bogátiné remegve a hidegtől meg a félelemtől, hogy férje meghal, gyorsan beült a mentőautóba hátra.

Irén meg előre ült a sofőr mellé. Pár perc múlva ki is rakták a Maros utca sarkán. Ott jutott aztán eszébe, hogy mi lesz vele? Az üres ház riasztotta, és a félelmetes eset után nem szívesen maradt volna egyedül. Vajon hol vannak a rendőrök? Már régen meg kellett volna érkezniük a temetőbe. Nem volt mit tenni, nem ácsoroghatott a végtelenségig a temető sarkán, elindult hazafelé az egyre ködösebb utcán. Borzongva nézett vissza a sírokra, és..., és a sírhalmok mellett közeledett feléje valaki! Ezt már nem bírták ki az idegei, felsikoltott rémületében. Az alak rohanni kezdett feléje, valamit kiáltott neki, de ő nem hallotta, mozdulni sem mert, csak velőtrázóan sikoltozott. A közeli házban kigyúlt a villany és Szabó néni rohant ki hálósapkában, rózsaszín fodros flanel hálóingben a kapuhoz. Addigra a temetőből rohanó alak is elérte Irént és a csavargóban Nógrádit ismerte fel.

– Irén, Irén hagyja abba a sikoltozást, nincs semmi baj! Én vagyok az, Nógrádi őrnagy, egész éjszaka követtem magukat, vigyáztam magára, nehogy baja essék. – Irén megkönnyebbültén nézett az őrnagyra.

– Mi folyik itt?! – szólt rájuk szigorúan Szabó néni, miközben dühösen nézett mindkettőjükre.

– Jaj, elnézést kérek, Szabó néni – szégyenkezett Irén –, még soha nem fordult elő velem, hogy megzavartam az utca nyugalma. Szegény Bogátit most találtuk meg a temetőben a feleségével, leütötték a Rémek, valószínű követte őket egészen a ravatalozóig, ott észrevették és elintézték. Eltört a gerince több helyen, remélem, életben marad – mentegetőzött Irén.

– Akkor hát őt vitte el a mentő az előbb? – kérdezte Szabó néni. – Ezek szerint tényleg léteznek a maga kísértetei, a három kalapos ember?

– Igen léteznek! – válaszolta Irén helyett az őrnagy. – Majd mindent meg fog tudni idejében, most a nyomozás érdekében nem mondhatok semmit. Menjen vissza a házba, Szabó néni, különben megfázik ebben a hálóingben, kabát nélkül – ezzel kihasználva az idős hölgy

zavarát, aki pirulva nézett végig fodros hálóingén, karon fogta Irént és magával húzta az utcán lefelé. Az út másik oldalán kíváncsian álló embereknek odakiáltotta: Minden rendben, a rendőrség a helyén van és vigyáz az utca békéjére. – Az emberek zavartan bólogattak és visszahúzódtak házaikba.

– Mi ez a maskara magán? – csodálkozott Irén az őrnagy öltözékén, miközben megnyugodva lépdelt a férfi mellett, és örült, hogy nem kell egyedül visszamennie a magányosan álló házba. Nem is tudta mit csinált volna, ha Nógrádi őrnagy nem jön.

– Ez egy álruha, de majd mindent elmesélek, csak siessünk haza, mert mindketten halálra fagyunk a temetőben – gyors léptekkel haladtak az elhagyott utcán, a házakban a fények sorban kialudtak, az emberek nyugovóra tértek, megpróbáltak még egy pár órát aludni, hátha sikerül. Majd holnap kifaggatják Irént.

– Félelmetes ez a köd, még engem is megvisel – mondta az őrnagy. Halkan beszélt, maga sem tudta, miért, hiszen egy lélek sem volt a közelben.

– Igen, a temető mellett gyakran sűrű a köd, ezüstösen kúszik a sírok között – erősítette meg Irén, miközben megkísérelte a vaskaput kinyitni elgémberedett ujjaival. Alig várta, hogy a konyhában legyen, a tűzhely mellett forró kávét igyon az őrnaggyal és meghallgassa, amit mondani akar neki. Végimentek a járdán a fagyos virágok mellett fel a tornácra. A bejárati ajtót hiába nyitotta kulccsal, nem forgott benne! Nyitva volt! Döbbenet nézett Nógrádi őrnagyra. – Nyitva van, pedig bezártam! – suttozta. Az őrnagy elővette szolgálati pisztolyát, kibiztosította és belökte az ajtót, bal kezével meggyújtotta a villanyt. Senki! Jobbra a kis szobában sem találtak senkit. Benéztek a tévészobába, az őrnagy felkapcsolta a villanyt, üres volt. Következett a konyha, jeges hideg süvített feléjük, az ablak tárva-nyitva, az ablak-szárnyakat a szél csapkodta, az asztalon sárosan Karcsi sétabotja meredt rájuk!

– Csukja be az ablakot, Irén – kérte Nógrádi a halottsápadt asszonyt, azt gondolta, jobb, ha csinál valamit, úgy nem esik pánikba. Azután fegyverrel a kezében az őrnagy minden helyiséget átkutatott, mögötte szorosan Irénnel, de szerencsére nem találtak senkit. Nógrádi bezárta a bejárati ajtót és együtt visszamentek a konyhába. Irén lerogyott a tűzhely mellé, reszkető kezével cigaretta után nyúlt és rágyújtott. Nézte az őrnagyot, ahogy óvatosan kesztyűt húzva megfogja a sétabotot és tüzetesen átvizsgálja a komódon lévő nagytóval. Nem volt rajta ujjlenyomat, fényesre dörzsölte valaki a fogantyúját. Ő biztosan nem, amikor megmarkolta még kesztyűtlen kezével.

– Itt jártak! – mondta az őrnagy döbbenet – ezt nevezem cinizmusnak.

– Itt jártak!? – ismételte fojtottan Irén – én nem tudom, mit vétettem nekik. Ennek nem lesz soha vége – reménytelenül a kezébe temette az arcát.

– De vége lesz, méghozzá hamarosan – az őrnagy jónak látta, ha elmondja Irénnek, mit csinált az este. – Az este, mikor a kollégák elmentek munkájuk végeztével, én maradtam. A nagy felhajtásban a Rémek észre sem vehettek, már ha egyáltalán figyeltek bennünket, hogy egy rendőr hátramaradt. Meghúzódtam csendesen, kikapcsoltam a mobil telefonomat és senkinek sem mondtam, hogy itt maradok. A kollégák azt hitték, máshol van dolgom. Az utóbbi időben nem tetszett nekem az, hogy sohasem jelentkeztek a kalaposok, amikor rendőr állt őrt a régi házban. Valahonnan mindig kiszagolták, hogy itt vagyunk, mintha valaki jelt adna nekik.

– De hát Bogátné azt mondta, senkit sem talált a régi házban! – csodálkozott Irén.

– Ott voltam az utca felőli szobában a komód mögött. Bogátné nem jött be, csak bekiáltott, hogy „Van itt valaki”? Természetesen nem válaszoltam, nem tudhattam, hogy bajban van a férje. Hallottam, amikor bemegy magához és vártam, mi lesz. Aztán egyszer csak döbbenet látom, hogy maguk ketten felfegyverkezve ezzel a sétabottal, sodrófával megindulnak a veszélyes temetőbe. Könnyű volt követni önöket, hiszen annyira el voltak foglalva azzal,

ami miatt elindultak, hogy se láttak, se hallottak. Fogalmam sem volt, mi történt, de gondoltam, talán jó is, előjönnek a Rémek és végre szemtől szembe állunk velük. Ön látta őket az este folyamán, ahogy jöttek a temetőből, mikor a házba ment, hogy nekünk telefonáljon kollégánk rosszulléte miatt. Minden reményem megvolt rá, hogy előjönnek valamilyik kriptából és rátámadnak magukra és én tetten érem őket. A köd rejtett is, de ugyanakkor megvolt annak a veszélye, hogy elvesztem magukat, ha túl nagy távolságot tartok. Így kétségek között követtem magukat egészen a ravatalozóig, onnan meg a helyszínig, ahol Bogátit megtalálták. Arra gondoltam, most biztosan előjönnek, nem hagyják életben a taxist meg Önöket.

– De miért nem jött oda hozzánk, miért nem segített rajtunk? – kérdezte mérgesen Irén.

– Bogáti felesége azonnal hívta a mentőket meg a rendőrséget. Ennél többet magam sem tehettem. Mikor elindultak a mentőautóval, azután percekben belül megérkeztek a nyomozó kollégák, én meg rohantam, ahogy tudtam, maga után. Egyáltalán nem akartam, hogy magányosan menjen haza az üres házba. A többit már tudja, Irén, most maga jön. Mi volt ez az egész? Kristóf csak annyit mondott, hogy Bogáti felismerte a maga Rémeit a kórháznál és követte őket a temetőig. Feltehetően rájöttek és elintézték szegény Bogátit, ha felesége nem keresi, reggelre megfagyott volna.

Irén nem válaszolt, mérges volt Nógrádira. Mennyivel könnyebb lett volna, ha tudják, hogy velük van az őrnagy. Csaléteknek használta őket! Bármennyire érthető és hasznos volt a leleplezés miatt, túl kockázatosnak találta.

– Az azért pofátlanság, hogy ide jöttek a konyhába, asztalomra rakták a sáros sétatobot! Egyáltalán, hogy nyitották ki a bejáratit ajtót? Honnan volt kulcsuk? – méltatlankodott Irén.

– A kulccsal hibát követtek el. Ezeket a zárokat csak egy szuper betörő tudná kinyitni. Az meg nem valószínű, hogy kísértetet játszik hónapokon keresztül. Nagyon úgy néz ki, hogy aki visszahozta sétatobot, annak kulcsa volt a lakáshoz. Ez bizony leszűkíti a kört. Kinek van kulcsa a házhoz magán kívül?

– Hát a kapuhoz soknak van, de az most nem érdekes. A házhoz csak a fiaimnak van, az unokahúgaim akkor jönnek, amikor itthon vagyok, így nekik nincs szükségük kulcsra. – Irén elgondolkozva nézett maga elé. Hilda nagynéném kulcsa vajon hol van? Nem találta a múltkor. – A nagynéném, aki nemrég halt meg, neki is volt kulcsa. Az éjjeli szekrénye fiókjában tartotta, ott is volt, amikor meghalt. De legutóbb, amikor cérnát kerestem a fiókban, nem láttam, csodálkoztam is, hová tűnt, gondoltam, elkeveredett valahová.

– Legjobb, ha utánanézzünk rögtön – ajánlotta Nógrádi őrnagy. – Merre van a szobája? Jól ismertem a nagynénjét. Az állomáson a vendéglőben sokat vacsoráztam nála. Legjobban a rántott húsos szendvicset szerettem.

Irén szomorúan állt meg nagynénje szobájában. Kicsit szégyenkezett a por miatt, ami a bútorokat lepte. Bezzeg Hilda nagynénje életében ragyogott minden a lakásban. Reggeltől délig minden áldott nap végigtakarította az egész házat. Fájdalmasan sóhajtott, miközben kihúzta az éjjeli szekrény öreg fiókját, belekotort a sok apró holmiba, de a kulcs nem volt sehol.

– Talán máshová tette valaki a családtagok közül – mondta az őrnagy. – Nézzük végig az összes fiókot a szobában. – A komód legfelső fiókjában gondosan összehajtogatva különböző méretű műanyagzacskók heverték szorosan egymásra fektetve. Az őrnagy kérdően nézett Irénre.

– Régen nagy érték volt egy műanyag tasak. Szatyrot kellett vinni a boltba, abba raktuk, amit vásároltunk. Nagynénémnek értéket jelentettek ezek a zacskók, sajnálta kidobni azokat. Majd én kihordom a szemétbe, ha rendet rakok itt. Vagy elégetem kint az avarral együtt – mondta Irén.

– Meg ne tegye egyiket sem! – kiáltott az őrnagy szokatlanul hevesen Irénre. – Tudja, hogy az Atlanti Óceánon egy Európa nagyságú sziget úszik műanyag szemétből?! Hogy bálnák százai, egyéb tengeri állatok szörnyű kínok között pusztulnak el a nyílt tengeren, mert lenyelik a műanyag zacskókat? Ha meg elégeti a műanyagot, veszedelmes rákkeltő anyagok szabadulnak a levegőbe – magyarázta az őrnagy türelmesebben.

– Nem tudtam. Hogy kerülnek ezek a zacskók az Atlanti Óceánba? – kíváncsiskodott Irén.
– És mit csináljak velük? Meg nem ehetem.

– A folyók, a szél viszi a tengerekbe, főként a környező partokról. Mexikóban börtönbüntetés jár ingyenes műanyag zacskók osztogatásáért az üzletekben. Majd én elviszem ezeket a műanyaggyűjtő konténerbe, a rendőrség előtt kettő is van. De nézzük tovább a fiókokat, szekrényeket. – Nézték, még az ágyat is szétszedték, de kulcsot nem találták, sem itt, sem a többi szobában nem volt. Tanácstalanul mentek vissza a konyhába.

Irén letörölte fertőtlenítő mosószerrel az asztalt, tiszta abroszt vett elő és ráterítette. A szépen mosott hófehér asztalterítőt kézzel mosta, sohasem engedett a házba mosógépet, csak tönkreteszi a ruhát, mondogatta. Lavórral az ölében órákig mosta kis kezével a szennyest. A tűzhelyhez is ragaszkodott, melegíti a konyhát és főzni lehet rajta. Megpiszkálta a paraszat, rárakott pár vékonyabb fadarabot, hogy biztosan meggyulladjon. Odakészítette a kávé, tejet melegített egy bonyhádi piros zománcos lábasban. Nógrádi őrnagy közben a konyhát is átkutatta a kulcs után, de itt sem találta.

– Ki kell cserélni a zárat, Irén, nincs biztonságban a régi zárral – az őrnagy leült az asztal mellé és megjegyezte: – Azért elég furcsa, hogy Bogátiné az éjszaka kellős közepén idejön és magát ébreszti fel a férje eltűnése miatt.

– Egyáltalán nem különös. Annát innen vitte a kórházba János, feltételezte, hogy vissza is hozta, miután meglátogatta a beteg Vincét. Meg akarta kérdezni, tudjuk-e, hogy innen hova hívták. Az autót a temető sarkán nyitva találta, a többi taxis semmit sem tudott róla. Sajnos én sem. Meg abban is reménykedett, hogy a régi házban megbújó rendőrtől segítséget kap.

– Hát mindenki tudott a rendőrségi felügyeletről – mérgelődött az őrnagy.

– Azt nem tudom. Lajosról tudták, hogy aggódik miattam és gyakran körülnéz a kertben, megbújik a romos házban, hátha elkapja a Rémekeket. De nem találta Ibolya Lajost, így engem zörgetett fel. Szerintem érthető. Egyébként borzalmas álmom volt, tiszta szerencse, hogy felébresztett. Amióta látom ezeket a fekete kalapos kísérteteket, lidérces álmaim vannak. Szóval, kimentem a folyosóra és beengedtem, szívszorító látványt nyújtott kopottas ruházatában. Az utóbbi időben Bogátinak sem megy valami fényesen, az embereknek nincs pénzük taxira. Beültünk a konyhába, hogy megbeszéljük a dolgot. Sokat nem tudtam rajta segíteni, csak még nyugtalanabb lett, közel állt a síráshoz. Ki akartam menni a régi házban örökdő rendőrhöz, de ő azt mondta, hogy nem talált ott senkit. Ez megdöbbenett. Mi történhetett, hogy pont ma itt hagytak egyedül, őrizetlenül. Azután úgy döntöttem, hogy felhívom a kórházat, de hiába csengettem hosszú percekig, nem vette senki a telefont. Így aztán a rendőrséget hívtam, és Kristóf elmondta, hogy Bogáti látta az én üldözőimet. Végre-valahára más is találkozott velük! Nem vagyok bolond, léteznek a Kántáló Réme! El tudja képzelni, milyen hatással volt ez rám? Egészen megfeledkeztem szegény, aggódó Ibolyáról. Mikor végre elmondtam neki, amit Kristóftól megtudtam, kitört belőle a sírás. Szerintem a temetőben van a férje, állítottam határozottan, és a rendőrök ott fogják keresni. Nem hagyhattam egyedül menni az elhagyott sírkertbe, vele mentem. Remélem, nem hal meg Bogáti, az borzasztó lenne. Rajtam akart segíteni, hogy követte a Rémekeket! – elkeseredve nézett az őrnagyra.

– Sóvágó doktornő megkérdezte tőle, milyen párt tagja? – próbált viccelődni Nógrádi őrnagy, hogy Irént felrázza a kétségbeesésből.

– Ez egyáltalán nem vicces! Ilyen baromságot nem kérdez egy orvos – válaszolta dühösen Irén. Nem, az orvosokkal egészen más baj van, de erről nem beszél egy rendőrnek, még Nógrádinak sem.

A folyosón megszólalt a telefon, mire Irén felállt, az őrnagy már felkapta a kagylót. A kórházból telefonáltak, Bogáti sérülése súlyos, életveszélyes. Nem sok esélye van rá, hogy meggyógyul, mondta a kezelőorvosa. Arra kérdésre, hogy magához tér-e, az orvos azt válaszolta: azt csak a Jóisten tudja. Valószínű több műtét vár rá az elkövetkező napokban. Lehangoltan tette le a telefont az őrnagy. Nagyon remélte, hogy a taxis tud valamit mondani a támadóról, valószínű felismerte valamelyiket az elváltoztatott külső mögött. Nehéz szívvel ment vissza Irénhez, most mit mondjon neki? Ha meghal Bogáti, Irénnek még nehezebb lesz. Mikor belépett a konyhába, Irén a kávéval volt elfoglalva, éppen kitöltötte ibolyavirágos porcelán csészébe.

– Édesanyámnak is pont ilyen csészéi vannak – csodálkozott az őrnagy.

– Nagyon régi csészék, pár darab már eltört közülük, de én ragaszkodom hozzájuk. Ki telefonált? Csak nem halt meg Bogáti?

– Nem, dehogy! De nincs magánál, sajnos, műtétek sora vár rá.

Irén megkönnyebbülten roskadt a kanapéra, kávéját kortyolgatva azon gondolkodott, megkínálhatja-e az őrnagyot reggelivel? Eddig még soha nem fogadott el semmit. Ez a kávé lesz az első, amit nála elfogyaszt. Mindegy, neki ennie kell egy pár falatot. Bement az éléskamrába, megrakott egy fatálcát kolbásszal, kenyérszeletekkel, trappista sajttal. Benézett a jégszekrénybe, volt még tejszín, de nagyon összeesett, inkább hagyta. A konyhában lerakta a tálcát az asztalra.

– Ránk fér egy kiadós reggeli, remélem, nem utasítja vissza! Egyedül nem esik jól a legjobb falat sem. Valamikor három család reggelizett itt, annak volt hangulata. Minden itthon készült, kivéve a kenyér, azt Bogáti édesanyja sütötte kemencében. Maga el sem tudja képzelni, milyen íze volt! Kenyérlángos kemencében sütve, az volt nekünk, gyerekeknek, a kedvencünk.

Nógrádi érezte, hogy udvariatlanság lenne visszautasítani Irén reggelijét, meg különben is farkaséhes volt.

– Tegnap délben ettem utoljára – elvett egy jókora kolbász darabot, vékonyra szeletelve késével, megrakta gazdagon a kenyeret vele. A kávé zamatos és forró volt, pont, ahogy szerette. – Azt hiszem, beköltözöm a régi házba, ha ilyen finom reggeliket kapok.

– Csak nyugodtan, nekem még mindenem megvan. Bár másoknak is így lenne. Miért nem jut mindenkinek elegendő étel? Hogyan lehetséges, hogy az országban egyesek szerint sok-sok éhező és alultáplált gyerek van. Ez borzasztó! A háború alatt és utána sokan éheztek. Mi mindig megtermeltük a kertben a legszükségesebbeket. Menjen csak végig a Nyárfá utcán, csak fű és tuja bokor van a kertekben. A városi emberek kénytelenek hiper-szupermarketekben vásárolni, ott meg sok az ehetetlen készétel, aztán csodálkoznak az egészségügyi szakemberek, hogy az ország lakossága rossz állapotban van – fejezte be hosszú monológját Irén.

– Bizony, ez így van, engem még az is dühít, hogy a kevés pénzű, koplaló emberekkel elhitetik, hogy egészségesek lesznek, ha pénzük nagy részét gyógyszerekre költik – csatlakozott Nógrádi Irén véleményéhez.

– Erre még nem is gondoltam – mondta Irén mély egyetértéssel. – Szegény Tornyai néni szinte csak kenyéren és vizen él, másra a kis nyugdíjából nem is telik a sok gyógyszer miatt. – Irén hirtelen elhallgatott, a kapucsengő hangjára kilötytyintette a kávéját az abroszra. Az őrnagy készségesen felállt és sietett megnézni, ki az? Kristóf volt az, meg a zárszerelő, akit magával hozott.

Rögtön nekiláttak lecserélni a bejárati ajtó zárját. Kristóf elmondta a legújabb híreket Boráról, aki már jobban érzi magát, de nem emlékszik semmire. Az orvosok szerint semmi nem utal arra, hogy epilepsziás lenne. Sem a felesége, sem a háziorvosa nem tud arról, hogy ilyen betegsége lenne. A kollégák nem találtak semmi gyanúsít a régi házban, de a kertben sem. Bogáti nem tért magához, a folyosón az ajtaja előtt Ács százados vigyáz rá, ha magához tér, azonnal kihallgatja – jelentette Kristóf az őrnagynak.

– Rendben van! Szóljon Lajosnak, hogy váltson le – kérte Nógrádi –, rengeteg dolgom van ma még.

– Én jöttem leváltani magát, őrnagy úr, lelkefurdalásom van Bogáti miatt. Nem lett volna szabad hagyni, hogy a saját feje után menjen és veszélybe sodorja magát – röstelkedett Kristóf.

– Nem hagyhatta ott a kapitányságot – vigasztalta Nógrádi –, maga volt az ügyeletes és éjszaka újra szolgálatban lesz, pihennie kell.

– Már világos van – szólt közbe Irén –, nappal soha sem jönnek a kísértetek, nyugodtan mehetnek mindketten dolgukra.

– Kristóf mindenképpen megvárja, amíg a szerelő végez, annak a rolót is meg kell csinálnia. Azután hazamehet aludni. Éjszakára visszajövök, efelől nyugodt lehet, Irén. Mindenesetre nappal is jól zárkózzon be! Ne felejtse, hogy aki az éjszaka bejött a konyhába és az asztalon hagyta a sétabotot, az nem lehet idegen! – Az őrnagy sietve felkapta a kabátját, s mint egy rongyos hajléktalan, távozott.

– Üljön már le, ne ácsorogjon itt ilyen szerencsétlenül, igyon egy kávéval velem, biztos nem reggelizett maga sem!

– Hát nem utasítom vissza. Utálok az automata kávéval, otthon szoktam kiadósan reggelizni – fogadta el Kristóf a meghívást. Így aztán ketten reggeliztek tovább, Irén örömeire.

A KISVÁROSI RENDŐRSÉG

A rendőrség ódon épülete több száz éves volt. Hatalmas park terült el körülötte, tele tölgyfákkal. A földszinti szobákban villany égett egész évben, nappal is, mivel a fák beárnyékolták az ablakokat. A sárga olajfestékekkel sanyargatott folyosón Matild mosta fel a szürkés követ. Bent, a titkársági szobában Aranka dolgozott a számítógépen. Közben vágyakozva nézett a régi, meghitt írógépre. Attól nem lett vörös és dagadt a szeme, nem ritkult a haja, nem okozott álmatlanságot, ha késő estig dolgozott rajta. Oh, mindenkinek vásároltak számítógépet a rendőrségen, rossz rágondolni, mi pénzbe került mindez, inkább a fizetést rendezték volna ebből a pénzből, jobban jártak volna.

Aranka sóhajtva felállt, elgémberedett a válla, gondolta, ideje megfőzni a főnöknek a reggeli kávé. Sem ő, sem a rendőrségen dolgozók többsége nem fogyasztotta a folyosón felállított automatából a kávé. Az ügyfeleknek nem volt más választásuk. Elindult a mosdóba kezét mosni, a folyosón döbbenetén állt meg és nézte a takarító Matildot. A haja, mint egy szénaboglya, a szeme vérelesen kandikált ki karikás szemüvegéből. Akár halott is lehetne, gondolta Aranka szánakozva. Nehéz élet jutott Matildnak, harmincötezer nyugdíjból tartja el magát, meg amit a takarításból keres hozzá. Furtáról jár be, mindennap hajnalban kel, hogy aztán késő délutánig takarítson.

– Matild, kérsz kávé? Hoztam neked a kedvenc kekszedből hozzá – kérdezte Aranka teljesen feleslegesen, előre tudta, hogy Matild mindent elfogad, ami ehető.

– Az finom lesz, rám fér a pihenő. Szörnyű éjszakám volt, a szomszéd kutyája beszabadult a tyúkólba. Szegény csirkéimet megkopasztotta, alig tudtam kikergetni az udvarról. Az egyiket, a szürkét le kellett vágnom, csirkepörköltet főzök belőle este, holnap hozok ebédre neked meg a főnöknek. – Aranka nem vette komolyan az ígéretet, Matild folyton ebédet, cseresznyét, körtét hozott nekik a kertjéből, de csak szóban.

A mosdóban kézmosás közben elégedetten nézett a tükörbe. Szép melegbarna haja kiemelte arcának kedves szépségét. Dióbarna szemei tisztán csillogtak a lámpafényben. Mire visszament a szobájába, feltette a kávé a kotyogóba, megjött a rendőrkapitány. Kamarás Antalnak hívták, alacsony, mokány férfi volt, az ötvenes éveinek derekán járt. Rosszkezdűen köszöntötte Arankát, jelentősegteljesen nézett a kotyogóra, az ijedtében köpködni kezdte a kávé az alumínium alátétbe. Szólni azért nem mert, Arankának ugyanis az ország legfontosabb megyéjének a főkapitánya volt a bátyja. Aranka húsz kemény évet dolgozott már a rendőrségen, mindent és mindenkit ismert a városban, a helyi esetek felderítésében segítségükre volt. Például, amikor Bartus Katit brutálisan meggyilkolták, egyből megmondta, hogy a tettes csakis távoli unokaöccse, Gazsi lehetett, aki ugyanolyan módon kínozza halálra szegény Katit, mint az állataival tette. Aki állatokat kínozt, előbb-utóbb embereken folytatja, ezt a jelenséget a kriminológia is ismeri.

Kész lett a kávé, kitöltötte régimódi presszós üvegpohárba. Elővette a tejszínes üveg tálcskát, egy sajtos zsemelével tálcára rakta és bevitte a kapitány szobájába. Kamarás kapitány már a rendőrségi jelentéseket olvasta figyelmesen.

– Tegye csak le, Aranka, menjen, igya meg maga is a kávéját, mielőtt kihűl – mondta kegyesen.

Aranka szót fogadott, utálta a kihűlt kávé, és ezt a kapitány is tudta. Matildnak is kiszólt a folyosóra, kis tányérra rakta a kekszeket, magának ropogós vajás zsemlet készített, nem volt oda a kekszért. Matild mohón ropogtatta műfogaival a süteményt, s mikor elfogyott, vágyakozva nézte Aranka remek zsemlijét.

– Fogadok Pethő péktől hoztad, a rendszerváltás legnagyobb bűne a kenyér, zsemle, kifli minőségének a romlása. Hogy nem sül ki a szemük egyes hipermarketeknek a felfújt, üres borzalomért, amit péksüteményként árulnak – sóhajtotta.

– Vegyél a zacskóból és kend meg vajjal, van bőven – ajánlotta Aranka.

– Te vagy a legjobb szívű teremtes, akit valaha ismertem – örvendezett a takarítónő, miközben igyekezett a legnagyobb zsemlét kihalászni a zacskóból.

Az ajtóban Nógrádi őrnagy jelent meg, most már elegánsan öltözve.

– A főnök bent van, Aranka? Jó napot, Matild! Hogy van? Rendbejött már a bokája? – kérdezte udvariasan.

– Bent van, éppen kávézik – válaszolta Aranka. – Kér maga is egy csészével?

– Nem, már kávéztam egy remek hölgygel. Annyit reggeliztem nála, hogy ebédelni sem tudok – mondta, miközben bement a kapitányhoz.

– Kedves, finom ember – mélázott Matild, megfélekezve a zsemléről –, de neked nem is köszönt!

– Persze, mert már találkoztunk ma reggel – magyarázta Aranka.

– Min dolgozik most Nógrádi őrnagy? – kérdezte Matild kíváncsian.

– Randalírozó huligánok éjszakánként ellopják a jobb autókat és száguldoznak a műúton, a Berettyó partján. Megpróbálja rajtakapni őket, mikor feltörik az autó ajtaját – válaszolta Aranka.

– Erre ott vannak Lajosék, nem egy magas rangú nyomozótisztnek való munka – méltatlankodott Matild.

– Nógrádi nem válogat a munkában, különben hónapok óta nem tudják elkapni őket Lajosék, így az őrnagyra osztotta a kapitány az ügyet. – Arankának nem tetszett Matild kíváncsisága, nem tartozott rá, a takarítónőre, hogy az őrnagy mit csinál.

– Sok munkád van még hátra? Mindjárt jönnek az ügyfelek, felmostad a folyosókat? – kérdezte kicsit élesebben, mint akarta.

– Jaj, dehogy vagyok kész, még el sem kezdtem az emeleti folyosókat – válaszolta halálra váltan Matild.

– Azért csak edd meg a vajás zsemlédet, kérsz még kávé? – kérdezte megenyhülten Aranka.

Bent a kapitány szobájában az őrnagy beszámolt az éjszaka történeteiről és átadta a ki-nyomtatott jelentést is. Kamarás kapitány elborzadva hallgatta az elmúlt éjszaka valóságos rémregényét.

– Nem tehetek róla, de egyre biztosabb vagyok benne, hogy a Temető Kft. igazgatójának a keze van a dologban. El akarják üldözni Irént a házából, hogy a temető terjeszkedni tudjon – mondta a kapitány.

– Hát igen, nagyon gyanús ez a Szerencsi Gábor, különösen, hogy Irént is megfenyegette – válaszolta elgondolkozva az őrnagy.

– Megfenyegette! Irént? – csodálkozott a kapitány.

– Bizony – erősítette meg az őrnagy –, azt mondta neki, gondoljon Jósikára, aki szintén nem akarta eladni neki a kertjét. Könnyen járhat ő is úgy.

– Hát akkor egyértelmű, hogy ő a tettes, de hogyan oldotta meg a gyilkosságot?! Az a nagy hó az áldozat körül, legalább egy hete nem esett újabb friss hó. Sem Jósikának, sem a tettesnek semmi nyoma, mintha az égből pottyantotta volna oda valaki. – A kapitány fáradtan csóválta a fejét, még a szendvicséről is megfélekezett.

– Hát igen, kemény dió lesz ez az ügy. Még Aranka is tanácstalan, pedig jól ismerte Jóskát meg a családját! Sokat segített nekik, mikor Eszter, Jóska felesége, meghalt – válaszolta Nógrádi.

– Aranka mindenkin segít, most is Matildot kávéztatja a kedvenc kekszével, de Jóska ügyében rendkívül szűkszavú – elgondolkodva hallgattak mindketten. Arankán töprengtek. Vajon miért nem mond semmit az ügyel kapcsolatban? Különös!

– Na, megyek, átrágom magam az ügyiratokon, hátha találok valamit, ami elkerülte a figyelmemet. A szobámban leszek, ha keresel.

– Jól van, küldd be Arankát! – kérte Kamarás kapitány.

Aranka lehangoltan pötyögött a számítógépen, Nógrádi jöttére kiegyenesedett és megigazította a haját.

– Aranka, a főnök várja. Milyen csodálatosan áll magának a rózsaszín, kiemeli hajának melegbarna színét. Igaz is, mindig meg akartam kérdezni, hogy Nyári Jóska felesége, Eszter miben halt meg? Nem tudja véletlenül?

– A tüdeje teli volt vizenyővel, sokat feküdt a kórházban emiatt. Azt beszélnek a Maros utcában, hogy furcsa eset volt a halála, a szomszédja, Szabó néni még beszélgetett vele a kapuban, tudja, éppen Karácsony este volt és egy óra múlva már nem élt. Megfulladt a tüdejében keletkező vizenyőtől, legalábbis ezt mondták. De egy párnát is szoríthattak az arcához – vélte Aranka. Az őrnagyot a hideg is kirázta a hallottaktól.

– Rettenetes! Senki nem foglalkozott vele? Az iratokban nem találtam semmi nyomát annak, amit most mondott! – hüledezett Nógrádi.

– Az orvos, aki megállapította a halál okát, nem talált semmi gyanúsat, csak az emberek beszélnek mindenfélét. De most mennem kell a főnökhöz, különben türelmetlen lesz. – Aranka otthagyta az elképedt őrnagyot és bement a kapitányhoz.

Nógrádi fogta a tálcát a kávéspoharakkal és bevitte a szobájába. Levette a polcról a „Sürgősségi orvostan” kötetet és fellapozta a tüdő-oedema leírását. A tüdő-oedéma az asthma cardiale-ból fejlődik – olvasta. A lap szélén piszkos folt éktelenkedett, ami biztos nem tőle származott. – A tüdő-oedema mérges gáz belélegzésekor, pneumoniában a szívizom betegsége nélkül is rapidan kifejlődhet. – Becsukta a könyvet és hátradólt a karosszékében, úgy gondolta, ez érdekes lehet az ügy szempontjából. Legjobb, ha rögtön utánajár a dolognak, kimegy a kórházba és belenéz Jóska feleségének, Eszternek a kórlapjába.

AZ ORVOSI RENDELŐ ÉS A KÓRHÁZ

Nógrádi szólt az ügyeletesnek, hogy elmegy a kórházba. Úgy döntött, gyalog megy, nem volt messze a kisváros egyetlenegy kórháza. Útközben a háziorvosi rendelők mellett haladt el. Megnézte a kiírást, vajon Eszter melyik háziorvoshoz tartozott, hátha most rendel és hasznos információval szolgálhat halálával kapcsolatban. Eszter Horgas doktorhoz tartozott, és szerencsére pont rendelt. Bent a túlfűtött helyiségben néhány beteg ült apatikus arccal. Leült Horgas ajtajával szemben, várta, hogy az asszisztensnő kijöjjön és szólítsa a következő beteget. Körülnézett a rendelőben, úgy tűnt, hogy senki sem vár Horgas doktorra, inkább Garami főorvosra.

A betegek nem beszélgettek egymással, elutasító arccal néztek maguk elé. Megváltoztak az emberek az utóbbi tíz évben, szomorodott el Nógrádi őrnagy. Régen a páciensek kitárgyalták az orvost, betegségüket, tanácsokat adtak egymásnak. Nyílt az ajtó, egy fiatal nő jött ki, csípősen szólt vissza az ajtóból Horgasnak.

– Nem megyek semmilyen vizsgálatra; már voltam röntgenen, labor vizsgálaton kétszer, mert elhányták a leleteimet. Azután ultrahangon és CT-én, és egyre rosszabbul vagyok. Azért jöttem ide, hogy jobban legyek, már egy táskányi gyógyszert beszédtem, étvágyam nincs, állandóan szédülök, a fejem is fáj. Hazamegyek, kidobom az összes patika gyógyszert, rosszabbul már úgysem lehetek, inkább a természetre bízom magam. – Haragosan nézett Nógrádi őrnagyra, pedig ő nem tehetett semmiről.

Az ajtóban megjelent Horgas doktor, csitítani próbálta a lányt, de hiába. Az dühösen elrohant.

– Ez a hála, hogy kiteszem a lelkem a betegekért, negyven éve nincs egy perc pihenésem, éjjel-nappal járok utánuk. – Nógrádi őrnagy megszakította a doktor panaszáradatát és megkérdezte udvariasan:

– Van egy pár perce számomra, Horgas doktor?

– És ha nincs, akkor mi van? Úgy látom nem vár rám senki, beszélgethetünk. Csak nem betegedett meg a sok munkától? A rendőrök is éjjel-nappal szolgálják az embereket, gondolom, ebben sincs sok köszönet, hálát maguk sem várhatnak temérdek munkájukért – dohogott a doktor, mérgesen nézve a betege után.

– Nem, hálát mi nem várunk, örülünk, ha szolgálhatjuk az igazságot és a rendet, a miénk is egy hivatás, mint a magáé.

Közben az őrnagy befurakodott az orvos mellett és leült a betegeknek fenntartott székre. Horgas doktor így kénytelen volt megválni az ajtótól és sóhajtván helyet foglalt az íróasztal másik oldalán.

– Miben segíthetek? – kérdezte kényszeredetten. – Magdika, hozzon kávé nekünk, meg egy pár süteményt. Biztos nem reggelizett még, hiszen egész éjszaka Irént őrizte.

– Irénnél bőséges reggelit kaptam, még ebédelni sem tudok, úgy jóllaktam, azért egy kávé szívesen elfogadok, hogy meg ne bántsam Magdikát – válaszolta az őrnagy, kedvtelve nézve a szőke asszisztensnőt.

– Persze, a mi kávénk sem vetekedik Irénével. Ő saját maga pörköli, darálja régi zöldre festett kézi fadarálóján – figyelmeztette Horgas doktor az őrnagyot.

– Nagyon jó lesz az, amit kapok, hiszen sokszor az automatából vagyok kénytelen kávézni. De honnan tudja, hogy Irénre vigyáztam? – kérdezte Nógrádi őrnagy kíváncsian.

– Egy orvos mindent tud, ami a körzetében történik. Irén szomszédja Szabó néni jött receptet felírni és izgatottan mesélte el, amit tudott. A szemét sem hunyta le az éjszaka történetek miatt.

– Hát, izgalmas egy éjszaka volt – ismerte el az őrnagy.

– A Maros utca kész lidércnyomás, amióta a Kántáló Rémekek megjelentek – mondta gondterhelten Horgas doktor.

– Ez jó! Remek! Kántáló Rémekek – nevetett Nógrádi őrnagy. – Magának aztán van humora, doktor – az őrnagy nem bírta abbahagyni a nevetést, még a könnye is kicsordult, megjelent szeme előtt Horgas doktor a favécén ülve, fehér köpenyében, halálra vált arccal, az ajtóra függesztve tekintetét. A nevetés átragadt a doktorra, mire az asszisztens behozta a kávé, hangosan hahotáztak, majdhogynem a térdüket csapkodták jókedvükben. A nővér rosszállóan nézett a két férfira.

– Kint beteg emberek ülnek, szorongva várakoznak. Knoll doktornő mindig azt mondta, amíg beteg van a váróban, ne nevetgéljen senki a rendelőben! Megtudhatnám, min nevetnek, doktor úr? – kérdezte a nővér, miközben kiosztotta kávé csészéket.

– Horgas doktornak kitűnő humora van, a Maros utcában a kísérteteket elnevezte Kántáló Rémekeknek – válaszolta Nógrádi készségesen a nővérnek, elhallgatva, hogy valójában a doktor gyávaságán nevetett, ahogy meghúzta magát a sírkert melletti deszkavécében.

– De hát azokat a Rémekeket Irén csak képzelem, valójában nem léteznek. A doktor úr mindig csak ezt mondja – csodálkozott a nővér.

– Magam láttam őket tegnap éjjel! Félelmetesek! Szegény Irén! Csoda, hogy bele nem örült. De nem ezért jöttem, az utcában lakó Eszter betegsége érdekel, miben halt meg?

– Oh, szegény Eszter – komorodott el Horgas doktor –, őszintén kedveltem. Soha nem engedett el üres kézzel, mindig megajándékozott valamivel, többnyire gyümölcssel, tojással. Súlyos beteg volt, krónikus ischaemiás szívbetegségben szenvedett. Ennél a komisz betegségnél sosem lehet tudni, hogy az évek során fennálló ischaemiás szívbetegségnél, miért az adott helyzetben alakul ki az asthma cardiale, majd a tüdőoedema. Rendszerint kora éjszaka jelentkezik a roham, így volt ez Eszternél is. Mikor megérkeztem, a temető felőli ablaknál ült, kezeire támaszkodva. Az ablak tárva-nyitva volt, a metsző hideg ellenére ugyanis a beteg nem kap levegőt, valósággal fuldoklik. Nem kellett sztetoszkópot sem elővennem, Eszterhez közeledve jól hallottam a tüdőhólyagocskák szörcsögését. Megmértem a vérnyomását, kritikusan alacsony volt, 70/60 Hgmm. Sajnos ez igen rossz prognosztikai jel, az alacsony vérnyomású asthma cardiale-ban szenvedő betegek ritkán élnek túl a rohamot. Eszter arca hamuszürke, hidegverejtékes volt, a kézkörmök cianózis jelét mutatták. Szaggatottan rövideket köhögött, mondott valamit, amit nem értettem. A betegség időfaktora igen magas, tudja, előfordulhat, hogy a halál az első tünetek jelentkezése után 15-30 perccel beáll, megfelelő kezelés nélkül. Eszternél ez volt, későn értesítettek. Ezt sohasem bocsátom meg a férjének, bár érthető, hiszen olyan sokszor volt rosszul a felesége, hogy remélte, most is jobban lesz magától. – A doktor elgondolkozva elhallgatott. Annak idején szándékosságot feltételezett szegény Jósikáról, a férjéről, de utóbb az idős ember fájdalma felesége halála miatt meghatotta és felmentette magában.

– Szóval, a nagymértékű tüdővízenyő miatt valósággal megfulladt – mondta Nógrádi. – Nem lehet, hogy valaki párnát szorított az arcához és emiatt fulladt meg?

– Lehetett, de csak én tehettem volna, mivel a szemem előtt halt meg. Szegény, szegény Eszter, annyira jószágos volt. Minek kellett annyit szenvednie hosszú éveken keresztül? – Horgas doktor tenyerébe temette elkeseredésében az arcát.

Az őrnagy meglepetten szemlélte az orvos mély bánatát, személyesen ismerte Esztert, így elképzelhetetlennek tartotta, hogy Horgas szerelmes lett volna az asszonyba. Maga előtt látta a hetvenkét éves, kedves arcú asszonyt, kövéren, hordóhasával, így szerelemről szó sem lehetett.

– Ne vegye szívére, doktor, most már nem szenved szegény, legyen ez vigasz az ön számára. De nekem mennem kell, nem tartom fel, nem veszem el az időt a betegeitől. – Az őrnagy sietve elköszönt, elvégre sok dolga volt még mára.

Kint a váróteremben meglepően sokan összegyűltek, szemrehányó pillantást vetettek az őrnagyra, így sietve elillant. Az utcán csípős hideg fogadta, a nap bágyadt sugarai nem melegítették fel a levegőt. Fázós léptekkel indult a városi kórház felé, kora délután már Irénnél akart lenni. Vajon Bogáti magához tért? – morfondírozott magában. A taxisok jó megfigyelők, sokat elárulhatnak a Rémekekről. A kórházban egyenesen hozzá sietett. Az ajtó előtti széken testes rendőr ült, Nógrádi nem ismerte, mikor jöttére felugrott, az őrnagy intett neki, hogy nyugodtan üljön vissza. A nővér éppen kijött a betegszobából, az őrnagy megállította és megkérdezte, hogy Bogáti magához tért-e?

– Sajnos nem – válaszolta a fiatal, bájos arcú ápolónő. – Rosszul van, a műtét nagyon megviselte, fájdalmai vannak az erős fájdalomcsillapító ellenére. Most megyek az orvosért, szerintem válságos az állapota – ezzel elsietett a folyosón.

Nógrádi tanácstalanul álldogált egy darabig, aztán mégis úgy döntött, hogy benéz Bogátihoz. Bent a kórteremben már megbánta. A lélegeztető gépre kapcsolt taxis ijesztő látványt nyújtott. Közel menve az ágyhoz, a sápadt arcú Bogátit látva, nem sok esélyt adott a felépülésre. Sikertült még az orvos és az ápolónő visszajövele előtt kiosonnia a kórteremből.

Kint jutott eszébe, hogy utánanézz a szegény Borának. Azt hitte, az intenzíven ápolják, de onnan már átvitték a II-es belgyógyászati osztályra. Ez végre örömhír volt számára, mert a rendőrségen még úgy tudták, hogy eszméletlen azóta is, mióta behozták. Nagy segítség lenne, ha Bora meg tudná mondani, hogy mi történt vele, mielőtt rosszul lett.

A kórház folyosóján kloroformba burkolózva kúszott a halál. A nővérek fehér köpenyben, elkomorult arccal siettek el mellette. Mekkora ajándék a sorstól, hogy még soha nem kellett kórházban feküdnie betegen, kiszolgáltatottnak. Végre, a végtelennek tűnő folyosókon haladva, megérkezett Bora szobájához. Halkan lenyomta a kilincset és megkönnyebbülten vette észre Bora magas, vékony alakját a harmadik ágyon. Bánta, hogy nem hozott valamit, valami finom csemegét kollégájának, de nem jutott eszébe, hogy meglátogatja. Szinte lábujjhegyen ment a betegágyhoz, nehogy megzavarja a többieket, alig várta, hogy beszéljen Borával. A férfi hanyatt feküdt, élénken pislogott a plafonra. Nógrádi fölé hajolt és örömteli hangon köszöntötte. Bora olyan hirtelen ült fel, hogy beverte az őrnagy orrát és rácsodálkozva kérdezte: – Hát te ki vagy?

Az őrnagyot úgy megdöbbenette kollégája kérdése, hogy teljesen kizökkent az egyensúlyából és lerogyott a szomszédos ágyra. A baj az volt, hogy ott egy frissen operált beteg feküdt, aki fájdalmában üvöltözve szidta az őrnagyot, mindenféle idétlen szárnak nevezve. Az őrnagy elnézést kért a haragos betegtől, de az csak szidta és szidta tovább.

– Megsérült? Hívjam az orvost? – ajánlotta Nógrádi neki.

– Azt aztán nem! Isten őrizzen meg attól a sarlatántól! – méltatlankodott a beteg férfi. – Menjen a kollégája másik oldalára, az nekem elég lesz. Különbözik nem normális szegény, az előbb bejött a felesége négy gyermekével, azoknak is csak azt ismételgette: – Hát ti kik vagytok? Hát ti kik vagytok? – Az asszony hiába mondogatta, hogy a feleséged vagytok, nem esett le a tantusz neki. A gyerekek meg csak vihogtak, egymást lökdösték, az asszony végül kivitte őket a folyosóra, aztán visszajött a férjét megegetni. De a férje nem fogadott el semmit

tőle. – Tudom, hogy meg van mérgezve – ezt hajtogatta. Szerintem magát sem fogja felismerni, csak az idejét pazarolja – fejezte be a hosszú monológját az operált beteg.

Az őrnagy azért átment az ágy másik oldalára és elővette jelvényét, felmutatta Borának.

– Nógrádi őrnagy vagyok! Nógrádi őrnagy – mondta határozottan.

– Na és – válaszolta élesen Bora –, mi van akkor! Menjen innen, azonnal menjen innen. Nem hallotta?

A hangoskodásra bejött az osztályos orvos és kihívta az őrnagyot.

– Kérem, ne terhelje a beteg memóriáját. Korai még emlékeztetni a történetekre. Hamarosan visszajön a tudatába az élete, emlékezni fog mindenre, bár igyekszik elfelejteni, hogy mi történt vele. Valószínű sokkot kapott valamitől, amitől iszonyatosan fél.

– Rendben, értesítsen azonnal, ha magához tér. Nagyon veszélyes gyilkosokkal van dolgunk, könnyen lehet, újra megölnék valakit. Elképzelhető, hogy Bora látta őket – kérte az orvost.

– Természetesen azonnal szólok. Úgy tűnik, epilepsziás roham jött rá akkor este és beverte a fejét, ezért nem emlékszik semmire. Teljesen kiszámíthatatlan, hogy mikor jön vissza az emlékezete, lehet pár nap, néhány hét, remélem hónapokig nem fog tartani. – Az egyik kórteremből sietve kijött az ápolónő és elhívta az orvost.

Az őrnagy lehangoltan indult az alagsorba, a boncterembe. Itt végre szerencséje volt, Árvai doktort találta szolgálatban, őt jól ismerte, évek óta dolgoztak együtt. Az orvos éppen belső szerveket szortírozott a boncasztalon. Nógrádi elfordította a fejét a felnyitott mellkasú hulláról és az üvegajtón keresztül döbbenetére Arankát pillantotta meg egy paksamétával a kezében.

– Mit keres itt, Aranka? – kérdezte Árvait köszönés helyett.

A doktor ijedtében elejtette a bonckést a pléhasztalra, az hatalmas csattanással leesett a kőpadlóra.

– A szívbajt hozod rám! – szidta az őrnagyot. – Nem hallottam, hogy bejöttél. Mit kérdeztél?

– Arankát láttam az előbb a szomszéd szobában egy dossziéval a kezében – ismételte meg Nógrádi.

– Az ki van zárva. Aranka retteg a hullaháztól, de még a kórháztól is – Árvai kételkedve nézett az őrnagyra.

– Pedig őt láttam, az egészen biztos. De majd megkérdezem. Lehet, a kapitány őt küldte egy boncolási jegyzőkönyvért.

– Hát lehet – hagyta rá Árvai doktor. – Miben segíthetek, gondolom, nem Aranka miatt jöttél?

– Nem, persze, hogy nem. Szeretném megnézni Nyári Eszter boncolási jegyzőkönyvét.

– Nem történt boncolás, a halott kifejezett kérésére. A halál oka egyértelműen asthma cardiale. Fulladás.

– Nem boncolták?! – kérdezte döbbenten Nógrádi őrnagy.

– Nem. Egyébként nem én voltam szolgálatban. Toldi doktornő vette át a holttestet. Ilyenkor csak rövid feljegyzést készítünk a halálesetről. De megnézhetjük, mit írt a halál okáról az esetenaplóba.

Együtt átmentek az irattárba, Árvai kikereste a megfelelő évjáratot és fellapozta a Nyári Eszterről bejegyzett sorokat, de valaki durván kitépte a lapokat. Nógrádi csalódottan nézett a doktorra.

– Érthetetlen, ilyen még nem fordult elő, mióta itt dolgozom – mentegetőzött a kórbonc-
nok. – Mindenesetre vizsgáljuk az esetet és értesítelek az eredményről. Toldi doktornő talán
emlékszik, mit írt Nyári Eszter haláláról a naplóba. – Árvai doktor őszintén rémültnek
látszott, el sem tudta képzelni, ki tehette ezt a barbárságot.

– Ha már itt vagyok, nézzük meg a férje, Jóska boncolási jegyzőkönyvét, azt te csináltad,
ugye? – kérdezte Nógrádi.

Árvai doktor még mindig zavarodottan a kezében tartotta az eseménynaplót, az őrnagy
kérésére letette az íróasztalra és megkereste Eszter férjének, Jóskának a boncolási jegyző-
könyvét. Bűntény gyanúja esetén mindig felboncolják az áldozatot. A Nyári Jóska bonco-
lásáról készült jegyzőkönyv hiánytalanul megvolt.

– Titokzatos eset – borzongott Árvai beleolvasva a jegyzőkönyvbe. – A halál oka szív-
megállás. Szó szerint rémületében megállt a szíve. A negyvenévi sörivás is megtette a magáét,
elégtelen szív működés lett az eredménye. A legkisebb izgalomra felmondhatta a szíve a szol-
gálatot. Semmi külsérelmi nyom nem volt a holttesten, mindent gondosan megnéztem –
magyarázta Árvai az őrnagynak.

– A legnagyobb rejtély, hogy került a csatorna partjára, körülötte az érintetlen hófehér hó,
semmi lábnyom. Gyalog biztos nem jöhetett el otthonról, gondot okozott neki a menés. A
kocsmáig sem tudott elmenni, Irén szerint. – Az őrnagy elhallgatott, neki sietnie kell Irénhez,
ilyenkor már korán sötétedik, nem hagyhatja magára jelen körülmények között. – Elvihetem a
boncolási jegyzőkönyvet? – kérdezte Árvai doktort.

– Persze. Vidd csak. Nekem most már igazán vissza kell mennem. Sok, túl sok a halott
mostanában. Az emberek alultápláltak, rossz egészségűek, nem bírják a stresszes életmódot,
megbetegszenek és korán meghalnak – szomorúan csóválta a fejét és visszasietett a bonc-
terembe.

Nógrádi hóna alá csapta a jegyzőkönyvet és megkönnyebbülten indult felfelé a lépcsőn a
kijáráthoz.

RÓZA

Irén a konyhában ült Rózával, szegény Jóska és Eszter lányával. Róza széles, szeplős arcú asszony volt, világító kék szemekkel. Melegszívű, jóindulatú teremtes, akit az emberek szerettek. Irén bánatára Róza nem dohányzott, egyedül meg nem esett jól a cigaretta. A vadonatúj rolót már leengedték, így a kert mögött nem látták a temetőt közeledni. Irén szemes kukoricát főzött a malacoknak, ők is ettek belőle. Manapság már nem esznek ilyesmit az emberek, kukoricamálét sem sütnék, mint annak idején a háború után. Lehet, a szegénység visszahozza ezeket az egyszerű ételeket.

– Róza – kezdte Irén szorongva –, igaz, hogy eladod Szerencsinek a kertetek felét? Valamelyik nap itt volt és ezt állította.

– Ezt állította? – csodálkozott Róza. – Akkor hazudott! Eszem ágában sincs. Az öcsémmel felástuk a kertet, tavasszal beültetjük mindennel, ami egész évben kell. A gyümölcsfák jó állapotban vannak, folyamatosan ellátnak minket almával, körtével, szilvával. A papírhéjú diófánk igazi ritkaság a környéken, dehogy adnám én el, a világ kincseért sem. Ami meg felesleges, azt kivisszük a piacra, ma már egyszerűbb lesz eladni, úgy ki vannak az emberek éhezve ehető gyümölcsre, zöldségre, hogy megveszik tisztességes áron – hirtelen elhallgatott.

– Mi az? Mi jutott eszedbe? – kérdezte Irén rosszat sejtve.

– Hát nem tudom, elmondjam-e? – vonakodott Róza. – Nem valami megnyugtató számodra, amit tegnap éjszaka láttam, de jó, ha tudsz róla. Először aludtam itt a házunkban, hogy meghalt az apám. Az öcsém dolgozni ment Péterszegre és éjfél után jött haza. Addig egy percre sem hunytam le a szemem, a szél a ház körül süvített, a temető fái földig hajoltak a viharban. A házban titokzatos zörgések, zajok hallatszottak mindenhol, elszoktam már az ilyesmitől, az emeletes házban csak a szomszédok meg a felettem, alattam lakók ismert zaja hallatszik, egyáltalán nem félelmetes, inkább bosszantó. Percenként kinéztem az ablakon, hátha jön már az öcsém. Egyszer csak Lajost láttam közeledni a kert végéből a Temető Kft. igazgatójával. Nem egyenruhában volt Lajos, hanem öltönyben, ami komikusan állt rajta, jól kihízta, a hasán be sem tudta gombolni a kabátot és.... és a fején kalap volt. Fekete művész kalap!!!

– Micsoda – döbbsent meg Irén is –, olyan kalap, mint a Rémeken?

– Azt nem tudom, hiszen én még sohasem láttam őket. Jól megijedtem, azt hittem, hozzám jönnek, hiszen könnyen észrevehettek a kivilágított ablakban. Kezemmel eloltottam a lámpát, közben figyeltem őket, ahogy a vörös szilvafa alatt tanakodtak. Néhányszor Szerencsi igazgató a temetőre mutogatott, Lajos meg buzgón bólogatott. Aztán elváltak. Szerencsi visszament a temetőbe, Lajos meg elindult hozzád. – Róza tanácstalanul elhallgatott.

– Na, majd adok én neki! Ha este jön, egyenesen megkérdezem tőle, mit jelentsen ez?

– Ha ártani akar neked, úgysem fogja megmondani. Lehet, valami egész másról van szó. Lajosék nagyon szegények, alig tudnak megélni abból a kevés fizetésből, amit a rendőrségtől kap. A szülei ugyan kapnak valami szerény nyugdíjat, de az nem elég megélhetésre. A feleségének nincs munkája, fél éve megszűnt a ruhagyár, ahol dolgozott. Szerencsi igazgató lehet, hogy pénzt ajánlott neki valamiért! – fejezte be Róza.

– Remélem, nem azért, hogy engem ijesztgessen – mondta mérgesen Irén.

– Lajos nagyon szeret téged, nehezen hihető, hogy rosszat forraljon ellened – állította határozottan Róza.

– Nem tudom. A nyomor nagy úr. Sokat segítettem gyermekkorában rajta, mindig beengedtem a moziba jegy nélkül. Édességgel is megleptem, annyira szerette a cukorkát meg a

szalámis szendvicseket – merengett Lajoson Irén. – Képzeld el, Edit valamelyik éjszaka szintén öltönyben látta az almafa alatt, táncolt. Táncolt a fa alatt! Edit meg halálra nevette magát rajta. Sajnos én nem láttam – sajnálkozott Irén, miközben felállt és könnyedén a kredenchez ment tojáslikőrért. – Várta Róza elképedését azon, hogy újra járni tud.

– Tehát igaz! – kiáltotta örömmel az. – Újra tudsz járni! Nem akartam Szabó néninek elhinni, hogy járókeret nélkül látott a temetőből kijönni az éjszaka.

– Az ijedtség csodát tett – magyarázta Irén, gyorsan elmesélte az elmúlt éjszaka borzalmait Rózának.

– Hát ez hihetetlen! Mégis vannak spontán gyógyulások, bárhogya tagadják az orvosok. Annyira örülök miattad. Rossz volt rágondolni, hogy itt ülsz esténként, kint a Rémek skandálnak és járókerettel még menekülni sem tudsz előlük.

– Bizony, magam sem értem, hogy éltem túl az elmúlt hónapokat. Azt hittem, a sok haláleset a családban megzavarta az agyamat. Üres lett a ház. Felsorolni sem tudom, hányan mentek el az utóbbi években.

Irén elhallgatott, nem akarta Rózáat elszomorítani. Neki is most halt meg az édesapja, tavalgy meg az édesanyja.

– Szomorú, nagyon szomorú. Nem mentek messzire, csak ide a közeli sírkertbe, de nekünk elérhetetlen messzeségbe. Ezen már nem segíthetünk, semmilyen erő vissza nem hozza őket. Nyugodjanak békében. – Róza kék szeméből potyogni kezdtek a könnyek. Túl közel volt apja megmagyarázhatatlan, kísérteties halála.

Irén hagyta, hadd sírja ki magát. Visszatette a tojáslikőrt, nem illet a főtt kukoricához. Inkább két kövér szeletet levágott a mogyorótortából, amit Márta sütött. Rakott rá felvert kemény házi tejszínt. Róza megvigasztalódva kanalazta a laza, szájban elolvadó süteményt.

– Márta sütötte – mondta Irén –, nagyon jól tud sütni, főzni. Ha nem tudnám, hogy tanítónő volt az anyja, azt hinném, cukrászok voltak a felmenői.

– A múltkori vihar annyira megrongálta a ház tetejét, hogy tavasszal ki kell cseréljük. Csak azt nem tudjuk az öcsémmel, hogy miből. – Róza nem akart többet beszélni a halottakról, meg Mártáról sem.

– Majd eladjátok a sápi házatokat. Igaz, most az ingatlan ára lement, de megtartani sem érdemes, csak folyton költhettek rá – ajánlotta Rózának.

– Azt még édesanyám az unokatestvérére hagyta halála előtt – sóhajtott Róza.

– Hát azt rosszul tette Eszter, kisemmizett titeket. Egyáltalán nem vall rá – csodálkozott Irén.

– Szüleim többször próbálták kirakni a házból, de önszántából nem ment, kidobni meg sajnálták. Elég rozoga ház volt a nagyszüleim háza, sokat bizony nem ért – magyarázta Róza.

Csendben ették a tortát, s a csendben a félelem egyre nőtt bennük. A ház körül a szél zörgette az útjába kerülő kerti bútorokat, a lehullott faleveleket. Róza kezében megállt a süteményes kanál! Valami mást is hallott a szél zúgásán kívül, kulcs zörgését a bejáratí ajtón! Kék szeme a rémülettől kitágult, moccanni sem mert, csak hallgatózott kétségbeesetten. Ekkor már Irén is hallotta a fémes csikorgást az előszoba ajtón. A páni félelem, amely elfogta, alábbhagyott arra gondolatra, hogy a késő délután kicserélt zár visszatartja a betörni készülő Rémeket. Az ablakon az erős vasroló, az ajtón különleges biztonsági zár valamennyire megnyugtatta. Feszülten hallgatóztak, megfogták egymás kezét izgalmaikban, aztán egy pár perc múlva hallották a távolodó erős lépteiket.

– Mi volt ez? – kérdezte Róza halálra váltan.

– A kísértetek próbáltak bejönni, nem tudták, hogy a zárat délután kicserélték. Nógrádi őrnagy szerezte be a különleges zárat. Biztos bosszantotta őket, hogy a roló miatt nem tudtak ijesztgetni. Azt sem tudhatták, hogy ketten vagyunk – magyarázta Irén.

– Hol van a rendőrszem? Csak nem hagytak magadra ebben a kétségbeejtő helyzetben?
– háborodott fel Róza a rendőrség felelőtlenségén.

– Éjszakára szoktak jönni, még csak hat óra van, ilyen korán még soha nem jöttek. Nem ők voltak – döbrent rá Irén –, mindig éjfél körül vonulnak a temetőből. De akkor ki lehetett? Vagy csak képzelődtünk?

– Dehogy! Tisztán hallottam a kulcs csikorgását, meg a távozó nehéz lépteket! – állította határozottan Róza.

– Mindenesetre felhívom az őrnagyot, megkérdezem, mikor jön? – állt fel Irén az asztaltól. Rakott a tűzre egy fenyőhasábot, mielőtt telefonálni ment. Az őrnagyot bent találta a szobájában, így óvatosan érdeklődött, hogy mikor jön, meg elmondta, ami néhány perccel ezelőtt történt.

– Látja, milyen fontos volt, hogy kicseréljük a zárat! – válaszolta az őrnagy. – Bár én sem hiszem, hogy a Rémek voltak. Az ő órájuk az éjfél. Nyolcra biztos ott leszek, s van egy jó hírem, Editet is viszem.

Irén megnyugodva tette le a kagylót. Nem kell éjszaka egyedül kínlódnia, az unokahúga vele alszik az éjszaka! Rózát nem találta már a konyhában, átment a tévésobába, bekapcsolta az esti híreket. Irén fogta a hamutartót és utánament.

– Nyolcra már itt lesz az őrnagy, Editet is hozza – újságolta örömmel.

– Ez jó hír, ami nem mondható el a ma esti hírekről. Több tonnányi romlott húst találtak, amit átcímkezték, úgy próbálták eladni, és egymillió lejárt szavatosságú tojást, több száz tonna bizonytalan eredetű tartós tejet elmosódott dátummal. Én nem tudom, mi lesz velünk, a szomszédasszony szegény reggelente nem tud tejet adni a gyerekeinek, ahogy felmelegíti, összetúrósodik és bűdös. Milyen egészsége lesz az embereknek, ha ilyen silány ételeket etetnek velük? – mondta elkeseredve Róza Irénnek.

– Én Szabóéktól hozatom a tejet, nem bírom megemészteni a hőkezelt tejet, a tartósat meg azonnal kiöntöm, ha véletlenül azt hoz valaki, még a macska is undorodva fordul el tőle – válaszolta Irén.

– Hát, aki az utolsó fillérjén veszi meg ezt a döglött, emészthetetlen tejet, az bizony megissza éhségében. Nem lehet csodálkozni, hogy annyi az emésztőszervi beteg az országban. – Jaj, de utálok ezt az embert – kiáltott fel Róza, a televízióban megjelenő ismert vállalkozóra. – Mindig azt mondják ezek a hirtelen meggazdagodott emberek, hogy titkuk a kemény, napi tizennégy órai munka. Érdekes, magam is napi tizennégy órát dolgozom a laborban, mégis alig tudok megélni. – Irén csodálkozva nézett Rózára, ilyen dühödt elkeseredettséget még nem tapasztalt nála. De igazat adott neki, hasznosabbnak találta, amit Róza tesz a laborban, mint a sok felesleges építkezést. Ráadásul hitelből. – Mi lesz este a tévéműsor? – kérdezte Irént. – Annyi adó van és egy normális nézhető film nincs, vagy tévéjáték, mint régen. Ülnek és beszélgetnek haláli unalmas emberek, hogy nem szégyellik magukat, így kiteregetni a szennyes életüket – háborgott tovább Róza.

– Ez a legolcsóbb, két szék, még asztal sem kell. Én már alig nézek tévét a híradón kívül. – Elhallgattak mindketten, figyelték az időjárás-jelentést. – Na, tessék! Plusz tíz fok lesz holnap! Tegnap mínusz tizenöt fok volt, ki bírja ezt szervezettel? – háborgott most Irén.

Nyolc órára percnyi pontossággal megérkezett Nógrádi őrnagy Edittel. Irén örömmel üdvözölte őket, kikapcsolták a televíziót és átvonultak a meleg konyhába.

– Vacsoráztatok már? – kérdezte unokahúgát.

– Megálltunk a Margaréta panziónál forró lángost enni, neked is hoztam egy sajtosat, még meleg – nyújtotta át Edit a zsírpapírba csomagolt lángost.

– Remek – köszönte meg Irén –, megfelezzük Rózával. – Éles késsel ügyesen kettévágta, remélte, Róza nem utasítja vissza, egy egész lángos biztos megfeküdne éjszakára a gyomrára.

– Hallottam, milyen félelmetes élményetek volt délután, vajon ki lehetett, aki be akart jönni az ajtón, ha nem a Rémek? – kérdezte Edit, aki Nógrádi rosszalló tekintetét kerülve cigarettára gyújtott.

– Nem tudjuk, nincs rá magyarázat. Talán mégis ők voltak, valamiért korábban jöttek – válaszolta Irén lehangoltan. – Nem lesz ennek sohasem vége.

– Csak erős csizmás lépteket hallottunk. Bárcsak bátrabbak lettünk volna, ha idejében kiugrunk az ajtón, lehet, ráismerünk – mondta Róza, őszinte sajnálattal a hangjában.

– Jobb, hogy nem kockáztattak. A Rémek veszélyes gyilkosok! – figyelmeztette őket Nógrádi. – Mi van, ha egyikük idejött az ajtót kinyitni, a többi meg a ház oldalánál várakozott?!

– Rossz rágondolni, mi történt volna – borzongott Edit a meleg konyha ellenére. Irén aggódva nézett rá, egyáltalán nem való ez az egész kísérteties ügy unokahúgának. Nővére, ha élne, biztos haragudna rá, amiért belerángatta ebbe a rémes ügybe.

Nógrádi figyelmesen nézte Rózáat, óvatosan megkérdezte tőle:

– Mikor édesanyja meghalt, mellette volt? Karácsony este biztos együtt ünnepelt a család?!

Róza kezében megállt a lángos utolsó darabja, úgy érezte, mintha gyomorszájon vágta volna. Míg él, nem bocsájtja meg magának, hogy elutazott karácsonyra férje szüleihez. Hiába biztatta édesanyja, hogy nyugodtan menjen, belül biztosan fájt neki. Mindig együtt ünnepeltek a karácsonyt, együtt voltak szenteste. A szemét akarata ellenére elfutotta a könny.

– Nem – válaszolta tompán –, elutaztunk a férjem szüleihez azon a karácsonyon. Az öcsém telefonja anyám halálhírével pont vacsora közben ért minket. Azóta sem bírok halat enni, az üveges szemű sült hal vádlón bámult rám telefon közben. Aznap este nem tudtunk visszautazni, már nem jött vonat az ünnep miatt. Míg élek, az éjszakát nem felejttem el. Bárcsak soha se születtem volna meg ezt a borzalmat átélni. Reggel tudtunk csak visszajönni, apám magánkívül volt a fájdalomtól, nem is heverte ki soha, most meg már ő is halott. – Szegény Rózáat egyre jobban rázta a sírás. Nógrádi tehetetlenül simogatta a hátát.

– Annyira sajnálom, Róza, de az igazság kiderítése érdekében kénytelen vagyok kérdezni, akár fájdalmas dolgokat is. Ez a kísértethistória bonyolultabb, mint ahogy látszik, lehet, összefügg az ön szüleinek halálával. Nem biztos, de meg kell vizsgálnom az ügy minden szálát. Róza hirtelen abbahagyta a sírást.

– Kérdezzen csak nyugodtan. Ez a bizonytalanság, apám halálának homályos körülménye még nehezebbé teszi a megnyugvást. Öcsém is így van vele.

– Az öccse egyébként otthon volt, mikor édesanyjuk meghalt? – kérdezte.

– Nem. Ő még nem érkezett meg az akkori munkájából. Tudja, nincs állandó állása, hol itt, hol ott dolgozik, ahol éppen alkalmi munkát talál. Akkor Nagyrábén dolgozott a fakitermelésen.

– Róza, nagyon fontos, hogy visszaemlékezzen, nem említett édesapja látogatót, aki ott járt, mielőtt édesanyja rosszul lett?

– De igen. Valaki meglátogatta, nem emlékszem, ki. Az biztos, hogy nem szokványos látogató volt, csodálkoztam is, mikor apám említette a nevét. De az anyám halála miatt érzett fájdalom elfoglalt bennünket. Nagyon szerettük! Az utcában lakók mind szerették, máig nem felejtik – bocsánatkérően törölgette a szemét.

Nógrádi nem erőltette Rózát, tapasztalatból tudta, hogy hiába. A fájdalmas élménytől való menekülés memóriazavart okozhat. De abban biztos volt, hogy előbb vagy utóbb emlékezni fog rá.

– Megyek – állt fel Róza –, az öcsém biztos megjött és keres engem.

– Hazakísérem – állt fel az örnagy is –, már sötét van, nem biztonságos egyedül a kihalt utcán menni, amíg a Rémek garázdálkodnak a temetőben. Maguk is zárkózzanak be Edittel, feküdjenek le. Én a ház körül leszek, előtte körülnézek a temetőben. A régi kis házban már ott az ő, Kristóf vállalta az éjszakát. Lelkiismeret-furdalása van, amiért nem törődött jobban a Rémekkel. Azt hiszem, a taxis Bogáti súlyos sérülése kínozza, szívesen elkapná a gonosztevőket. – Az örnagy felsegítette Rózára a kabátot, s mentek.

A két hátramaradt nő csalódottan nézett utánuk, különösen Edit volt lehangolt. Azt remélte, Nógrádi örnagy visszajön és beszélgetnek még. Nem szoktak ők Irénnel ilyen korán lefeküdni.

Sietős léptek hallatszottak a tornácon, diszkrétan kopogtak az ajtón.

– Ki az? – riadt meg Irén.

– Nógrádi örnagy – hangzott a válasz –, reggel kocsival beviszem Editet a munkahelyére, hány órára megy dolgozni?

– Kilencre ott kell lennem – válaszolt megvigasztalódva Edit, miközben kizárta az ajtót.

– Remélem, velünk reggelizik, friss gomolyát hozott Anna Tiszaiéktól – kérdezte Irén izgalommal.

– Óriási, már alig várom a reggelt, zárjanak jól be éjszakára – búcsúzott az örnagy, kezével végigsimította Edit arcát és elsietett. Irén tátott szájjal bámult, a rendőrök is emberek, erre nem gondolt. Edit elpirult és zavartan mondta: – Szimpatikus férfi ez a Nógrádi, nem gondolod?

– De semmit nem tudunk róla, nőtlen egyáltalán? – kérdezte unokahúgát.

– Igen az. Nekem tetszik, de menjünk már be a konyhába, itt azért hideg van.

Irén bezárta az ajtót, beakasztotta a biztonsági láncot, még egy nehéz karosszéket is neki-támasztott az ajtónak. Aztán bementek a konyhába egy utolsó cigarettát elszívni lefekvés előtt.

A TEMETŐBEN

Az utca néptelen volt, a fagyos este mindenkit otthon marasztott a kályha mellett. Itt-ott a televízió kék fénye villózott az ablakon át. Róza is röstelkedve sietett kedvenc sorozatára, a Poirot-ra. Ezt persze nem vallotta volna be a világért sem az örnagynak. Már látszott a házuk a kert mélyén, elég közel volt a temetőhöz. A konyhaablakból világosság szűrődött ki, Róza óriási megkönnyebbülésére. Az öccse tehát otthon volt. Ahogy a zárat nyitotta volna, testvére felrántotta az ajtót, ő meg bezuhant az előszobába.

– Megőrültél? – kérdezte bosszúsan kezét tapogatva, amit megütött a kulccsal.

– Te vagy az? – örvendezett az öccse boldogan.

– Mégis, kit vártál? – kérdezte Róza megenyhülten.

– Jó fél órával ezelőtt kulccsal próbált valaki bejönni. Mire kinyitottam az ajtót, elszaladt a sírkert felé. Azt hittem, újra próbálkozik. Bocsánat, Nógrádi örnagy, jöjjön be maga is, ne álldogáljon ebben a cudar hidegben az ajtó előtt.

– Csak egy pillanatra – egyezett bele az örnagy –, hogy volt az a hívatlan látogatóval?

– Még nem gyújtottam fel a villanyt, sajnós, amióta nincs állandó munkám, takarékos-ságra kényszerülök. Gondolom, aki be akart jönni, azt hitte a sötét miatt, hogy nincs itthon senki. Mikor felgyújtottam a zörgésre automatikusan a villanyt és kinyitottam az ajtót, már csak egy futó alakot láttam a temető felé rohanni. Azt hittem, ő jött vissza, hogy próbálkozzon újra. Nem is álmodtam, hogy te vagy az, Róza, azt hittem rég hazamentél.

– Hogy nézett ki? Férfi vagy nő volt? – kérdezte az örnagy.

– Hát, nem sokat láttam belőle. Rövid kabát, sötét nadrág, manapság férfiak, nők olyan egyformán öltöznak. Futása után ítélve inkább nő lehetett.

– Kalap volt a fején? – kérdezte az örnagy.

– Kalap? Hát azt nem figyeltem, inkább sapka, azt hiszem.

– De hát ez rettenetes! Kulccsal akart bejönni, el sem tudom képzelni, honnan vette a kulcsot. Holnap nekünk is új zárat kell felszereltetnünk. Irénhez is betörni készült valaki, míg a konyhában beszélgettünk. Mi van ebben az utcában? A gonosz sorban jár a házakhoz. Örnagy úr, nem tudna nekünk is szerezni olyan különleges zárat, mint Irénnek? – Róza könnyörögve nézett Nógrádira.

– De, szívesen. Reggel küldök szerelőt a zárral együtt.

– Nagyon hálásak leszünk érte. Az öcsém egyedül lakik a házban, már csak ő maradt nekem, nem szeretném, ha baja esnék – hálálkodott Róza.

A konyhából enyhén égett szag terjedt, Ferenc rohant a tűzhelyhez, azon egy régi vas-serpenyőben két hatalmas szalonnaszelet sült, már majdnem odaégett, mikor villával megfordította.

– Még nem vacsoráztam, sütök még két szeletet párolt káposztával, vacsorázzunk együtt – ajánlotta húgának és Nógrádinak.

– Nem, nagyon köszönöm, de egy falatot sem bírnék megenni. Irénhez jövet Edittel megálltunk a Margaréta panziónál lángost enni és teleettük magunkat. Majd legközelebb. Megyek is, nem zavarok tovább, körül kell néznem a temetőben, biztos jönnek már a Kántáló Rémek Irént ijesztgetni.

– Kántáló Rémek – nevetett Ferenc –, nagyon találó, valóban skandálnak az ablak alatt?

– Hallotta maga is? – örvendezett az örnagy.

– Hát, nem! – vakarta meg zavartan Ferenc a fejét. – De Irén számtalanszor eljátszotta, remekül utánozza az embereket.

Nógrádi már kilépett az ajtón, amikor eszébe jutott megkérdezni Ferenctől is, hogy emlékszik-e rá, ki látogatta meg édesanyját halála napján.

– Nem voltam itthon akkor, csak apám említette később, hogy itt tán Aranka járt, de nem vagyok biztos benne, egyáltalán nem. Rettenetes élmény volt pont karácsony este, annyira igaztalanságnak éreztük, apámmal ültünk a feldíszített fenyőfa alatt, anyám által készített ünnepi vacsora a sütőben, talán megbocsájtja nekünk, hogy egy falatot sem tudtunk enni belőle.

– Azért próbáljanak visszaemlékezni, hogy ki lehetett az a titokzatos látogató, valahogy úgy érzem, ez fontos lehet.

– Megpróbáljuk, talán a szomszédok látták, vagy Horgas doktor emlékszik rá – válaszolta Róza segítőkészen.

– Ferenc, mi a maga szakmája? – kérdezte Nógrádi visszalépve az előszobába.

– Építész végzettségem van, de évek óta nem tudok elhelyezkedni a szakmámban. Legutóbb egy zár-lakat-gyártó üzemben dolgoztam. Embertelenül bántak velem kölyökkorú menedzserek, mikor szólni mertem, hogy nem kaptam meg a kötelezően járó fizetésemelést, áthelyeztek egy raktárhelyiségbe, ahol padlót kellett súrolnom egész nap! A kezem bevérzett a lúgos mosószerből, mikor kesztyűt kértem, kioktattak, hogy tucatszámra várnak a helyemre az állástalanok, fogjam be a számat. Aztán egyszer csak kirúgtak, mivel húsz perc helyett, állítólag, huszonegy percet ebédeltem – keserűen dörzsölte gyanúsán fénylő szemét.

Az őrnagy elkomorodva hallgatta Ferenc kálváriáját. Sohasem hitte, hogy a dolgozó ember védelme ilyen hihetetlenül alárendelt szempont lesz a rendszerváltás után.

– Figyeljen csak ide, Ferenc, lehet, tudok magának munkát szerezni a rendőrség épületének felújításánál. Reggel jöjjön be tíz órára, ha megfelel.

– Ott leszek. Holnap itthon vagyok egész nap – válaszolta reménykedve Ferenc. Róza félénken kérdezte az őrnagyot, hogy ha Editet beviszi a városba, akkor mehetne ő is velük.

– Hogyne! Majd becsöngetünk magáért reggeli után – az őrnagy nem örült Rózának, Edittel kettesben akart lenni, de nem utasíthatta vissza a lányt.

Kint nem várt hideg fogadta, mintha legalább tíz fokot hűlt volna a levegő. Hová menjen? A sírkert felett ritkás köd terült szét. Az lesz az ésszerű, ha szétnéz a temetőben, ellenőrzi a ravatalozót, úgy tűnik, az a törzshelye a Rémeknek. A sírhalmok között mélységes csend honolt, semmi sem zavarta a halottak nyugalma.

Eszébe jutottak gyermekkorában hallott kísérteties történetek éjjel a temetőben járkálóról. Ilonka néni, aki még születése előtt meghalt, a temetőn keresztül sietett a moziból haza, nehogy otthon a szüleitől kikapjon. Emiatt lerövidítette az útját és a sírok között ment haza. Kendője beleakadt egy fejfába és ijedten elájult, úgy találtak rá reggel a sírásók. Soha nem jött rendbe, a szívét megviselte az eset, az idegei is tönkrementek. Az őrnagy megborzongott, de nem a hidegtől. Aztán egy másik, nem kevésbé rémes történet a falu korhelyéről, aki fogadásból ment halottak napján pontban éjfélkor a temetőn keresztül és egy sírgödör beszakadt alatta és egyből szörnyet halt. Igaz, a gerince is eltörött.

Nógrádi friss sír mellett haladt el éppen, mikor keserves gyermeksíráshoz hasonló hangot hallott. Idegességében megbotlott egy lefűrészelt fa csonkjában, s majdnem ráesett a nyávogó macskára, az ijedten iszkolt el a sötétben. Mire gondoltál? – dorgálta magát, – hogy élve temettek el egy gyermeket? Hallani még manapság is rémtörténeteket. Épp a minap olvasta az újságban, hogy egy négy éves kisgyermeket, akit halottnak hittek az orvosok, levittek már a hullaházba, s mikor szülei mindenképpen látni kívánták, zokogva találták a bezárt ajtó előtt.

Elhessegette magától a nyomasztó gondolatokat és meggyorsította a lépteit a ravatalozó felé. Remélte, nem lesz benne koporsó, benne fekvő halottal. De volt! Ott feküdt a rémes fekete láda, fehér szemfedő lógott ki az oldalán, rajta arany betűk a halott nevével. A hatalmas kandeláberek nem égtek, a hold fénye világította meg a komor termet. Messze elkerülte a halottat, s leült a fal melletti székre. Ránézett az órájára, több mint ötven perc volt még éjfélig. A hold fényét felhő takarta el, szuroksötétségbe burkolózott a kísérteties terem. Reccsent valami a ravatalozó közepén, feltehetően a koporsó. Minden idegszálával figyelt, szeme kétségbeesetten pásztázta az ég sötétségét, de már nem mozdult semmi. – Talán rosszul halottam az előbb – nyugtatta magát az őrnagy, és visszaült a székre. Bár a farkasordító hidegben jobb lett volna járkalni. Éjfélig fog várni, addig csendben lesz, nem akarta elriasztani a Rémekeket. A percek lassan vánszorogtak, a feszültség egyre nőtt benne. A holdat hatalmas felhő takarta, jobban szerette volna, ha a holdfény jobban megvilágítaná a termet. Újra reccsent valami a ravatalozó közepén, bárcsak elővehetné a zseblámpáját, de a lámpa fénye elriasztaná a kísérteteket. Végre a felhő, amelyik a holdat takarta, tovaúszott az égen, s szinte nappali fény árasztotta el a ravatalozót. A koporsó baljósan feketén fénylett, a hirtelen támadt világosban jól látható volt a rés, amit a fedél oldalra csúszása okozott.

Nógrádi őrnagy bátor embernek tartotta magát, de sehogy sem tudta rávenni didergő lábait felállásra a székből. Bénultan ült, megfedkezve a hidegről, meredten bámulta a rést a koporsón. Talán a halott felpuffadt bomlott testéből a gáz megemelte a tetőt. S míg él, nem felejtí el azt a borzalmat, amit akkor érzett, mikor a koporsó fedele felpattant és Lajos kihízott fekete öltönykabátjában felült s ráfogta fegyverét.

– Fel a kezekkel! De azonnal! – kiáltotta. Ha beosztottja nem nézett volna ki olyan nevetésesen, biztos szívrohamban hal meg, esik össze a koporsó mellett.

– Mit keres itt ebben a borzalmas ládában, őrmester? Elment az esze, majdnem szívinfarktust kaptam maga miatt! – Az őrnagy közel állt ahhoz, hogy megüsse beosztottját.

Lajos elképedten, tátott szájjal bámulta az őrnagyot. Egy pillanatra megfordult fejében, hogy esetleg Nógrádi a rém, de aztán elvetette. Most mit csináljon? Mivel magyarázza meg képtelen viselkedését?! Csakis az igazat tudja mondani, de abból baja lehet. Majd nem mond el mindent, az lesz a legjobb, döntött.

– Arra gondoltam, hogy elbújok éjszakára a koporsóban, és ha jönnek a Rémek, elkapom őket! Biztos halálra rémülnek, ha felülök a koporsóban, így könnyen letartóztatom a meglepett csapatot. Az őrnagy úr is meglepődött – fejezte be a magyarázkodást Lajos.

– Hogy meglepődtem?! Az kevés, majdnem szörnyethaltam, de be kell látnom, eredeti ötlet volt.

– Ugye? – vidult fel Lajos komor arca – valahogy el kell kapjuk őket, nem mehet így tovább. Irén rámegy ezeknek a Rémeknek a szemét játékára. A ház körül hiába vártam hónapok óta, nem jöttek. Gondoltam, itt a temetőben elkapom az egész bandát. – Üvegcsörömpölés szakította félbe Lajos szavait, az őrmester keservesen feljajdult, egy féltégla vállon találta. Nógrádi őrnagy pillanatok alatt az ajtónál termett, feltépte az ajtót, de nem látott senkit. A sírhalmok emléklapja mögött bárki elbújhatott. Körbejárta a ravatalozót, a közeli sírokat, semmi nyomát nem találta a tettesnek. Míg tanakodott, hogy merre induljon, Lajos nyöszörögve utána jött a házból.

– Eltörte a vállamat a nyavalyás, kerüljön csak a kezembe, elintézem, az biztos – fogadkozott.

– Mutassa csak a vállát, hadd nézzem meg! – Az őrnagy szakszerűen megvizsgálta Lajos vállát. – Szerencsére nem tört el, csak jól megütötte a téglá. Legjobb lesz, ha mára befejezzük, meglepni már úgysem tudjuk őket.

Elindultak a kijárat felé, a kapuban az őrnagy tétován megállt. Haza menjen, vagy Irénét nézze meg? Lajos, mintha olvasna Nógrádi gondolataiban, azt javasolta, jöjjön be hozzá és igyon egy jó forró teát vele. A vállát is segíthetne bekötözni, ő úgy érzi, megdagadt a kabát alatt! Így aztán elindultak a közeli házba, ahol Lajos élt családjával. A kapun keresztül egyenesen a hófehér tornácra jutottak, a fehér falakon sárga kukoricák lógtak, piros paprika-füzérek között. Halkan nyitották a konyhaajtót, a család már biztos régen aludt. Hatalmas, régimódi tapasztott kemence melegítette a helységet, az őrnagy leült a kemence sutba. Lajos serényen a gáztűzhelyre rakta az alumínium teáskannát, látszott rajta, hogy nem elveszett a konyhában.

– Ma kenyeret sütöttek az asszonyok, ilyenkor a kedvencem, friss kenyérlángos van, jó lesz a teához, őrnagy úr?

– Nem tudnék jobbat elképzelni vacsorára, gyermekkoromban ettem utoljára. Libazsirt kentünk rá, apám tejföllel ette, de én üresen szerettem a legjobban. – Nógrádi úgy érezte, legálább negyven évet visszamentek időben Lajosék konyhájában. A földön rongybaba hevert, Lajos gyengéden vette fel a padlóról és díványra fektette. A tea elkészült, nekifogtak az egyszerű vacsorának.

– Lajos, hogy van a karja? – kérdezte az őrnagy, hálásan rágcsálva a csodás lángost.

– Oh, egészen megfeledeztem róla, majd evés után megnézzük – csendben ettek, míg az utolsó falat is el nem fogyott.

Vacsora után Lajos titokzatos arccal a kredencből igazi konyakot, Rémy Martint húzott elő, méregdrága ital volt, az biztos. Öntött a kiürült teásbögrékbe egy jókora adagot, hamiskásan biztatta főnökét a fogyasztásra.

– Lejárt már rég a szolgálati időnk, ihatunk egy kupicával.

Nógrádi végtelenül csodálkozott, hogy Lajosnak honnan telik sok ezer forintos konyakra, de nem szólt semmit. Itta a nemes italt a bögréből, alig ment le a torkán, szentségtörésnek érezte a teásbögréből inni. Mielőtt hazaindult volna, megnézte Lajos karját tüzetesebben.

– Egyáltalán nem vészes, állott vizes borogatást tegyen rá, reggelre kutya baja sem lesz. Köszönöm a fejedelmi vacsorát, régóta nem ettem ilyen jót. Megyek haza, próbálok még egy pár órát aludni.

Kint az utcán is tartott a jó hangulata, a kemence, a lángos, nem utolsósorban a konyak feldobta a nyomasztó napot. Még a tiszta levegő is jól esett. Rutinszerűen a temetőt pásztázta a tekintete, jókedve egyből elszállt! Megdörzsölte a szemét, hátha nem jól lát, de ott volt a furcsa, megmagyarázhatatlan jelenség, ami megdöbbsentette. A ravatalozó baljós épülete tetején fekete alak állt és egyenesen ránézett. Az őrnagy egy pillanatig arra gondolt, hogy visszamegy Lajosért, de aztán másképp döntött, rohanni kezdett a sírkerten keresztül a ravatalozó felé. Az alak intett feléje, kitarta két karját, s aztán eltűnt a tetőről. Nógrádi lélekszakadva rohant és percek alatt elérte a ravatalozót, körbejárta, pisztolyát kibiztosítva kezében tartotta.

– Jöjjön elő azonnal, ne bohóckodjon itt a temetőben – kiáltotta a sötétbe.

A hold már nem világított, megint felhő takarta, szuroksötét lett, az orráig sem látott. Sehogy sem akarózott neki, hogy újra bemenjen a ravatalozóba. Erőt vett magán, lenyomta a kilincset, felkattintotta a kapcsolót az ajtó mellett. Éles fény világította meg a ravatalozót, így egy cseppet sem tűnt félelmetesnek. Gondosan átvizsgálta minden zegzugot, szekrényekbe is benézett, már csak a koporsó volt hátra. Viszolyogva emelte le a nyomasztó láda tetejét, üres volt. Kiment újra, körbejárta a ravatalozó környékét, semmi nyomot nem talált a földön. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy az alak a tetőről leugrott és épségben földet ért. Ahhoz túl magas és meredek volt az épület fala. De hová tűnhetett pillanatok alatt a tetőről? A földön

hosszú fahasábok halomban heverték, némelyik szabályos gömbalakúra volt faragva. A gondnok biztos ezzel fűt a kis házában a ravatalozó mögött.

Az úton egy férfi közeledett, hatalmas vadászpuskával a hátán. Nógrádi gyanakodva nézte a felfegyverzett férfit, akiről kiderült, hogy a Temető Kft. gondnoka. Feltűnt neki a kivilágított ravatalozó és rosszat sejtve kijött a közeli házából, hogy utána nézzen, mi történik a temetőben. Nógrádi őrnagyot felismerve, mentegetőzve mondta: – Van fegyverviselési engedélyem, vadász vagyok.

– Ne vesztegessük az időt, fel tudunk menni a tetőre, van létra valahol? – kérdezte az őrnagy türelmetlenül.

– A tetőre? – csodálkozott a gondnok. – Minek?

– Majd elmondom, most nincs rá időm.

A gondnok zömök, kerekfejű ember volt, elegáns fekete télikabátot viselt, hatalmas fehér sállal a nyak körül. Ebben a szerelésben semmi kedve nem volt a tetőre mászni. De nem ellenkezett a rendőrséggel, így hát előre ment, hogy mutassa az utat a tetőre. Bent a ravatalozóból létrán fel lehetett menni a padlásra és onnan egy szűk kis ablakon ki a cserepes tetőre. Az őrnagy kimászott keservesen, de a cserepeken semmi lábnyomot nem talált. A tiszta, havas, hóborította cserepeken bizonyára nem járt senki. Fentről belátta az egész sírkertet, sőt a kis erdőt is megvilágította a kék égen most már zavartalanul sütő telihold. Nem moccant semmi. A látvány az utána érkező gondnokot is megérintette.

– „... mély nyugalom beszédes csöndje hallgat, mely minden bölcsességnél igazabb” – szavalta átéléssel.

– Tessék? – bámult bambán az őrnagy.

– Juhász Gyula: Temető című verséből idéztem. – Tudja, sokat olvasok, különösen verseket. Ülök a kis szobámban a vaskályha mellett és vigyázom a temető rendjét. – Lemutatott a ravatalozó melletti parányi házacskára.

– Érdekes – mondta szarkasztikusan Nógrádi –, közben veszélyes bűnözők tanyáznak a temetőben.

– Éjszaka jönnek, amikor nem vagyok itt – válaszolta sértődötten a kerekfejű férfi.

– Most mégis észrevette a fényt és idejött. – Nógrádinak sehogy sem volt szimpatikus a temetőgondnok. Talán a kabátja miatt, ami a fehér puha sállal irritálta őt.

– Az igazság az, hogy többnyire a város másik felén vagyok munkaidő után. Itt, a közelben édesanyám lakik a húgommal. Ma náluk vacsoráztam és mivel holnap korán kell kelnem, ezért anyámnál alszom. Feleségem és két gyermekem otthon maradt. – A gondnok elhallgatott. Nem tartozott a rendőrségre, hogy válófélben van feleségétől.

– Na, menjünk le. Itt már nem tudunk semmit sem tenni – mondta az őrnagy. Lent aztán elmesélte a gondnoknak, mi történt az este. Az jót nevetett Lajoson. Kimentek a ravatalozóból, újra megnézték a kövezetet, ahova Rém leeshetett.

– Kizárt, hogy a tetőn járt, nincs semmi nyoma a hóban. Túl magas a ház ahhoz, hogy sérülés nélkül leugorjon valaki. Biztos jól látta? Az éjszaka tud titokzatos árnyakat formálni. – Homoródi, a gondnok kétségbe vonta Nógrádi látomását, mivel semmi nyom nem maradt a titokzatos látogató után.

– Biztos vagyok benne, hogy jól láttam. Tisztán látszott a telihold fényében, még intett is nekem, mielőtt eltűnt. Lehet, létrán állt? Van olyan magas létra, amelyik elér a tetőig? – kérdezte az őrnagy.

– Nincs – válaszolta határozottan a gondnok –, a ravatalozón lehet felmenni a tetőre, így nincs szükség létrára. De lehet, neki volt ilyen létrája.

– Olyan hirtelen nem tudott eltűnni azzal az óriás létrával, teljességgel lehetetlen. Pillanatok alatt ideértem és nem volt sehol.

A ravatalozó körül alaposan el volt takarítva a hó, különben sem sok esett, csak a tetőn maradt meg, úgy látszik.

A gondnok kis házán érintetlen volt a lakat, de azért bevilágítottak a zseblámpával. Az asztal, a szék meg a könyvespolc nem nyújtott búvóhelyet, de Nógrádi biztosra akart menni.

– Nem nyitná ki, hogy körülnézzek a szobában? – kérte a gondnokot. Az készségesen nyúlt a zsebébe a kulcsokért, kinyitotta az ajtót és előreengedte az őrnagyot. Bent áporodott levegő fogadta őket, a kályha rég kialudhatott, így alig volt melegebb, mint odakint. Nem találtak senkit, amint az várható volt. A villanykörte élesen bevilágította a kis házat, elbújni nem volt hová. Kimentek újra a friss levegőre, a ház mellett keskeny út vezetett a gyér erdőbe. Az út itt is le volt takarítva, de látszott, hogy lábnyomok tucatjai vezettek az erdőbe. Köztük kettő lehetett a menekülő is. Visszafordultak némán, nem volt kedvük hangos beszéddel zavarni a holtak nyugalma. Elindultak együtt a kijárat felé. Az úton Nógrádi őrnagy döbbenetére egy hatalmas karimájú kalapos férfi közeledett. Magas volt, széles válla majd szétfeszítette kopott kabátját. Az őrnagy izgatottan fogta meg a gondnok karját.

– Te jószágos Isten! Itt a Rém!

– Ah, dehogy, ez csak a húgom barátja, ő is velünk vacsorázott és itt maradt éjszakára – magyarázta a gondnok. – Szilveszter, mit keresel a temetőben? Csak nem miattam aggódnak a nők és utánam küldtek? – kiáltotta férfi felé.

– De, szaladtam, ahogy tudtam, mikor meghallottam édesanyádtól, hogy a ravatalozóban fényt láttál és egyedül kijöttél. Miért nem szóltál nekem? – kérdezte Szilveszter szemrehányóan.

– Nem láttalak sehol és nem akartam késlekedni, hátha rajtakapom a garázdákat. Az azért nem járja, hogy meggyalázzák a halottak tiszteletére emelt helyiséget, csirkecsontokat, üres sörös dobozokat hagyjanak szanaszét – mérgelődött.

– Mi az a kezében? Csak nem fényképezőgép? – kérdezte Nógrádi őrnagy izgatottan.

– De, fotós vagyok. Minden érdekes dolgot lencsevégre kapok, azért is jöttem ide éjszakára, hogy fényképezzem a sírkertet – válaszolta az.

– Aha, szóval nem a húgom miatt vagy itt? Szép, hogy legalább bevallod – háborodott fel a gondnok.

– Félreértesz! Természetesen szeretem Zsuzsát, de valamiből meg kell élnem, s a sírkert különleges hely a fotózásra, pláne éjszaka. El sem hiszik, milyen furcsa felvételt készítettem az előbb. Pontosan a ravatalozó tetején hatalmas alak állt és úgy tűnt nekem, hogy felém intett, mielőtt eltűnt. – Miközben beszélt, elővette a zsebéből a fényképet és Nógrádinak adta. Az őrnagy mohón kapott utána, zseblámpájával egyenesen a képre világított. Jól sejtette, a Rémalak nem a tetőn állt, hanem mögötte. A levegőben lebegett. – Döbbenetes, ugye, őrnagy úr? – kérdezte izgatottan.

– Maga ismer engem? – csodálkozott Nógrádi.

– Természetesen. Ki ne ismerné a megye leghíresebb nyomozóját! – válaszolta Szilveszter.

– Nana, ez azért túlzás, de a felvétel nagyon érdekes. Megtarthatom? – kérte az őrnagy.

– Hogyne, csináltam többet, azokat is megkaphatja. Ő lenne a Temető Réme, aki után már régóta nyomoznak? Ez óriási szenzáció lenne az újságoknak! Egy rakás pénzt bezsebelhetnék a képekért.

– Egyelőre ne küldje sehová – Nógrádi őrnagy tovább tanulmányozta a képet a zseblámpa fényénél. – Sajnos az arc alig látszik a kalaptól meg a sáltól, de ennek ellenére biztos vagyok benne, hogy már láttam valahol.

– Legjobb lesz, ha kinagyítjuk – javasolta Szilveszter –, akkor biztos többet látunk belőle.

– Igen, az lesz a legjobb. Holnap be tudna jönni a képekkel a rendőrségre, számítógépen kinagyítjuk, amennyire lehet. Most hazamegyek aludni, napok óta járom a temetőt éjszaka is, muszáj aludnom egy pár órát, különben nem tudok gondolkozni. – A sírkert kapujában elköszönt a két férfitől és a kerékpárjáért indult. Ezért is szeretett vidéki városban dolgozni, bármikor biciklire pattanhatott, karikázhatott kedvére.

Irén házánál hagyta a kerékpárt, a nők már biztosan alszanak, Kristóf vigyáz rájuk. Váltott egy pár szót az őrrrel, aztán a csípős hidegben tempósan hajtotta a kerékpárt. Régi Csepel gyártmányú biciklije volt, de remekül karbantartotta. Húsz perc karikázás után megérkezett a házához. Halkan beosont a konyhába, édesanyjával lakott együtt, mivel sajnos apja évekkal ezelőtt meghalt. Még öccse lakott velük, de ő most Pesten tartózkodott, ott kapott állást az egyetemen. Hamarosan itt is lesz munkalehetőség számára, a kultúrházban bővítik a könyvtárat, s mivel öccse könyvtárszakon végzett, lehetőség lesz itthon dolgoznia. Egyből a szobájába ment és beszkennelezte a számítógépbe az imént kapott képet. Felnagyította a fotót, amennyire lehetett és szemügyre vette alaposan. Igen, a férfi valóban a levegőben lebegett, a lapos tetőn látszott volna a létra felső foka, ha azon áll. Nógrádi szeme fáradtan lecsukódott, a képernyő előtt ülve elaludt.

A KOCKÁS KABÁT

A Maros utcai szélfújta házban Edit nyugtalanul forgolódott. Irénnek sohasem mondta, de lidércnyomás volt számára itt aludni, itt, ahol nemrég még vidám élet volt, annyian nyüzsögtek az udvar körüli házakban. Dédnagymama második legidősebb lányával, Hildával lakott az utca felőli házban, a másikon nagymama Arankával, a nagynénjével, a harmadikban Irén Karcsival s két fiával. Itt telt a gyermekkora, bár szüleivel pár házzal odébb laktak, ő mindig itt volt, ebben az óriási kerttel körülvett udvaron. Azt hitte, ez mindig így lesz, ez volt a természetes számára, s milyen természetellenes, hogy most nincsenek. A háztól pár száz méterre kint fekszenek a temetőben.

A folyosón égett a villany, mikor itt aludt, Irén miatta égve hagyta a lámpát. Barátnője, Margit halála óta mindig lámpafénynél aludt. Elhessegette barátnője fehér bál ruhás alakját, kétségbeesetten keresett egy gondolatot, ami vigasztaló és újra el tud aludni. Az őrnagyra gondolt, arra, hogy milyen biztonságban érzi magát mellette, vele még lámpa nélkül, sötétben is el tudna aludni. Igen, vele biztonságban lenne az éjszaka árnyaitól. Reggel, bárcsak reggel lenne már, az őrnagy megígérte, érte jön és elviszi a munkahelyére.

Küszködött az ellen, hogy kimenjen a vécére, de tudta előre, hiába. A jó meleg ágyból fel kell kelnie, s a hűvös folyosón keresztül a mellékhelyiségbe muszáj mennie. Jobb, ha minél előbb elintézi, azután alhat még egy pár órát. Alvás nélkül egész nap kóvályogni fog, munkája semmit sem fog érni. Halkan, hogy Irént fel ne ébressze, lépegetett a puha szőnyegen. Végre kint volt a vécében, az utolsó pillanatban. Utána kezét mosott a fürdőszobában, indult volna vissza a jó meleg ágyba, akkor meg rájött a szomjúság. Szája úgy kiszáradt, hogy köhögni kellett. Bent a szobában Irén felpattant.

– Ki az, mi az? – kiáltotta rémülten.

– Semmi, csak ki kellett menjek a vécére, aludj csak nyugodtan tovább – válaszolta megnyugtató hangon Edit.

A konyhában ásványvizet talált, öntött egy vizespohárnyit, mohón megitta. – Nem nézek ki az ablakon – mondogatta magának, de szeme az ablakra tapadt akarata ellenére. Nem látott semmit, mivel a roló le volt eresztve, megfélemedezett a tegnapi felszerelt szerkezetről. Most már teljesen felébredve kíváncsi lett a kinti éjszakára. Vajon Lajos ma éjszaka is táncot lejt az almafa alatt? Óvatosan felhúzta a rolót félig, Lajost nem látta, de hátul a sírkert felé bandukolt valaki, nagy kockás kabátban, pepita kalapban. Ismerős volt neki a feltűnő ruhadarab, nézte az alakot egészen addig, míg el nem tűnt a hátsókertben.

– Mit keres éjszaka a kertünkben Aranka – szólalt meg Irén mellette. Edit majdnem elájult rémületében, mert nem vette észre, hogy Irén utána jött. – Persze Arankának van ilyen lehetetlen kockás kabátja, az afrikai négerek hordhatnak ilyet. De hajnali ötkor Arankának nincs semmi keresnivalója az én kertemben – méltatlankodott Irén.

– Éppen ezért nem Aranka lehetett, ő ugyanis rettenetesen fél, elképzelhetetlen, hogy éjszaka a temetőbe megy egyedül. Másnak is lehet ilyen kockás kabátja, pepita kalapja – mondta Edit.

– Felhívom Kristófot, hátha ő tudja, ki lehetett ez a nő, biztos látta a régi házból – Irén tette készen indult a telefonhoz. Tárcsázott, türelmetlenül hallgatta, hogy kicseng a telefon és nem veszi fel az őrmester. Ijedten néztek egymásra! – Nem veszi fel – suttozta Irén teljesen feleslegesen, hiszen Edit is hallotta, hogy a telefon kicseng az éjszakába. – Most mit csináljunk? Szóljunk az őrnagynak, vagy a rendőrkapitányságra telefonáljunk? – Nem nagy kedve volt Irénnek telefonálni, valószínű az agyára megy már az ügyeletes rendőrnek.

Míg tanakodtak, mit tegyenek, megszólalt a telefon, az éles csengésre egymásba kapaszkodtak az ijedtségtől. Irén felkapta a kagylót, olyan hangosan hallózott bele, hogy az őrmesternek megfájdult a füle.

– Valami baj van? Látom hívtak, kint voltam a vécén – magyarázta buzgón, de az igazság az volt, hogy mélyen elaludt. Fárasztó napja volt, legalább egy mázsa fát aprított fel a családnak. Nem mondhatta ezeknek a hisztériás nőknek, hogy elnyomta a fáradtság, akkor biztos jobban féltek volna az éjszaka hátralévő részében.

– A kertben Arankához hasonló nőt láttunk, a temető fele ment, mit kereshetett késő éjszaka Aranka nálam? Nem látta véletlenül, mikor kiment vécére? – kérdezte egyenesen Irén.

– Nem, nem láttam. Kizárt dolog, hogy Aranka éjszaka a temetőbe menjen, félős természetű – válaszolta csodálkozva az őrmester. – De kimegyek és körülnézek, hogy megnyugodjanak.

Irén megnyugodva ment vissza a konyhába, ketten Edittel várakozva néztek ki a kertbe. Hamarosan megjelent Kristóf, nagy léptekkel elindult a sírkert felé és eltűnt a szemük elől.

– Nem tudom okos volt-e, hogy kiment a temetőbe és itt hagyott minket őrizetlenül – borzongott Edit a hideg konyhában, a vékony hálóingben.

– Á, be vagyunk zárkózva jól, ketten csak nem félünk a Rémektől. Egyedül majdnem megőrültem, mikor skandáltak odakint. Nem is tudom, hogy bírtam ki hónapokon keresztül. Különösen az rémített, hogy csak én láttam őket, és így mindenki bolondnak tartott. Te sem hittél létezésükben, ne is tagadd, azt hitted, elment az eszem. Örökre hálás leszek Bogátinak, hogy megerősítette létezésüket. Meg Nógrádi őrnagynak is köszönettel tartozom, kitartott mellettem, hamarosan elkapja őket, meglátod – Irén csak most gondolt bele, milyen rettenetes hónapokat élt át.

– Borzasztó még belegondolni is, min mentél keresztül és még nincs vége. Kellene megint keresni valakit, aki itt alszik veled, ha Matildot nem akarod semmiképp – ajánlotta Edit.

– Nem, nem bírom látni sem. Annyira szélsőséges párthoz tartozik, folyton politizál, izgatja magát mindenben.

– Legjobb lenne, ha begyűjtanál a tűzhelybe, majdnem megfagyunk itt a konyhában. Hol marad ez a Kristóf? Csak nem gyilkolták meg a Rémek!? – vacogott Edit a hidegtől meg a félelemtől.

– Ott jön! Ott jön már! – ujjongott Irén.

Az őrmester sietve jött a hátsó kertből, intett a konyhaablak felé, bár nem láthatta a sötétben kukucskáló nőket, de a félig leeresztett rolóról sejtette, hogy ott vannak. Visszament a régi ház konyhájába, onnan telefonált nekik.

– Nem volt senki a temetőben, bejártam az egészet, még a ravatalozóba is benéztem. Nyugodtan visszafeküdhetnek egy pár órára, vigyázok magukra. Iszom egy jó erős kávé a termoszból és figyelek a házra – ezzel a nyugtató szavakkal fejezte be a beszélgetést.

– Igaza van – mondta Edit – feküdjünk vissza. Ha nem is tudunk újra elaludni, vízszintesen kinyújtózva pihenhetünk egy pár órát.

Így aztán visszafeküdtek a meleg takaró alá és az izgalmak ellenére mélyen elaludtak. Edit álmában szülei házában ült a tornácon, a hófehér fakarosszékekben. Az asztalon hatalmas porcelán tálban alma, szilva, körte volt. A tornác lépcsőjén nemrég meghalt apja közeledett ballonkabátban. Edit csodálkozva nézett rá – Hát te – kérdezte –, nem haltál meg, meggyógyultál? – örvendezett. Az apja leült a karosszékre, amiben egész életében szeretett ülni és nyugodt derűvel nézett, nézett rá. – Nem veszed le a kabátodat? – kérdezte Edit, készségesen felállt, hogy elvegye a remekbeszabott ballonkabátot. De az apja nem akarta levetni, még szorosabban húzta maga köré. Edit figyelmesen nézte apját, a kabát közepén szétnyílt, s alatta

pergamenszerű, repedezett barnás bőr lett látható. Ekkor megértette, hogy apja meghalt és ez így van rendjén.

Felébredt és elgondolkozott álmán, vajon mit jelent ez. A kínzó, sajgó fájdalom, amit apja halála óta érzett, megszűnt. Talán ezt jelenti az álom. Tovább nem töprenghetett, az óra csörögni kezdett. Gyorsan lenyomta, nem bírta az éles hangokat. Irén már nem volt az ágyában, kint készítette a reggelit. Edit felkelt, gondosan megmosakodott, felvette a szürke gyapjúkosztümét, halványkék pulóverrel. Haja természetes platinaszőke volt, szeme mélybarna.

Irén sokszor eltűnődött, vajon kitől örökölte ezt a fehér szőke haját, a családban a többség barna volt.

– Megvárjuk az őrnagyot, vagy megreggelizünk nélküle, már rég itt kellene lennie – zsörtölődve szeletelte a kenyeret a juhtúróhoz.

– Ihatunk egy kávéig addig, amíg megérkezik – ajánlotta Edit békéltetően –, biztos úton van már ide.

A folyosón a telefon csörögni kezdett, a hangra Irén elejtette a kenyérvágó kést.

– Majd én felveszem, te csak töltsd ki a kávékat – állt fel Edit rosszat sejtve. Az őrnagy biztos nem tud jönni, egy rendőrnek mindig közbejön valami, gondolta, miközben felvette a kagylót. Tényleg Nógrádi volt, elnézést kért, hogy nem tud jönni, de kint van a temetőben, éjszaka eltűnt a gondnok húgának a vőlegénye. Szilveszter fotókat csinált a holdfényes sírkertben és most nyoma veszett, nem találják sehol. Átfésülik a temetőt és a kis erdő minden zugát, mihelyt tud valamit, jelentkezik. Kristóf elviszi Editet meg Rózát a munkahelyükre.

Edit lehangoltan ment vissza a konyhába, ahol Irén már javában reggelizett.

– Na, mi van? Nem jön az őrnagy? Csak nem találta meg a Rémekeket? – kérdezte Irén reménykedve.

– Nem, dehogy. Inkább eltűntették a gondnok húgának barátját. Azt a hórihorgas művész-kalapos Szilvesztert. Tudod, fotókat csinál állandóan és eladja az újságoknak – ült le Edit az asztal mellé csalódottan.

– Tudom, kiről beszélsz, hát elmenne az én Rémemnek, az biztos. Hogy nem gondoltam rá korábban, sokat láttam a temetőben, hátha ő az, akit keresünk – Irén izgatottan kavargatta kávéját. Nem kellene még egy kávé innia. Jön Horgas doktor és magas lesz a vérnyomása méréskor.

– Nem, ő nem lehetett. Minek is tenne ilyen aljasságot veled, semmi oka rá. Inkább féltő, hogy lencsevégre kapta a kísérteteidet, ők meg elintézték, leütötték, a fényképezőgépet pedig elrabolták tőle. – Edit megborzongott a meleg konyhában.

– Hát nem tudom – töprengett Irén –, elég gyanús alak.

Edit nem vitatkozott, ránézett az órára és látta, hogy már késésben van. Szaladt a folyosóra a kabátjáért, Irén meg a táskájába gyömöszölt egy szalámis szendvicset uzsonnára. Kint az utcán az őrmester már várta, Róza bent ült csalódottan, hogy nem Nógrádi viszi őket autóval. Akart vele beszélni az édesanyjáról.

Irén Karcsi irhabundájában a kapuban állt, élénken integetett nekik, amíg el nem tűntek. Az utca végéről Annát látta rohanni feléje.

– Anna, hazajöttél? Vince hogy van? – kérdezte, félve a választól.

– Egy halott férfi van az udvari vécében – lihegte elfulladva a sietségtől Anna.

– Hogy micsoda? – kérdezte borzadva Irén.

– Egy hulla van az udvari vécében! – válaszolta határozott hangon Anna.

– Jaj, nekem! Mi jöhet még, mennyi borzalmat kell elviselnünk ebben az utcában! – Irén hangja síróssá vált az idegességtől. Bementek a házba átgondolni, hogy kinek szóljanak. – Természetesen az őrnagynak – vélekedett Irén.

– Anna! Talán azt a férfit keresik a rendőrök a temetőben, tudod azt, aki éjszakánként fotókat csinál a sírkertben. Reggel nem találták sem a gondnok anyjának házában, sem a kertjükben. Fogadok veled egy rakás pénzben, hogy a te vécédben rejtették el a Rémek. Ők tehették, ki más – közben elérte a telefont és izgalmaiban mellétárcsázta Nógrádi számát.

– Benzinkút, azt mondja, ez egy benzinkút száma? Akkor rossz számot hívtam, elnézést. – Újra tárcsázott, most már nagyon figyelve a számokra. Nógrádi őrnagy jelentkezett azonnal. – Itt Irén beszél! Őrnagy, egy halott férfi van Anna kinti vécéjében, azt hiszem, Szilveszter lehet, a gondnok leendő sógora. Jobb lesz, ha utánanéznek!

– Atya Úristen! Azonnal megyünk, itt vagyunk a közelben. A temető felől be tudunk menni? – kérdezte az őrnagy.

– Igen! Átmegyünk Annával és kinyitjuk a kaput – ajánlotta Irén segítőkészen. Siettek, ahogy bírtak, de a rendőrök megelőzték őket, már a hátsó kapunál toporogtak. De hiába, a vécében már nem volt senki. Anna elképedt arccal nézett rájuk.

– Itt volt, hatalmas termetű férfi, nagy fekete művészkalapban. Világosan láttam, ilyesmit nem képzel az ember – sopánkodott. A rendőrök kétkedve néztek rá, nem az első eset, hogy hisztériás öreg hölgyek mindenfélét látnak. – Maga hisz nekem, őrnagy úr? Hiszen ismer engem. Talán elvitték a Rémek, Irén rémei – magyarázkodott Anna elkeseredve.

– Nyugodjon meg, talán nem halt meg, magához tért és elment. Körülnézzünk a kertben, hátha itt van valahol.

– Mi meg főzünk egy kanna forró teát, biztosan jól átfáztak ebben a hidegben. – Nyomban elindultak Irénnel a nyári konyhába.

Anna ment előre, így ő pillantotta meg az idegent a kanapén ülve, előtte Vince féltett szilvapálinkája, fele már hiányzott az üvegből. A férfi hatalmas kalapját a fehér abroszra rakta, a pereméről sár hullott a damasztra. Mikor meglátta a nőt, sikoltozva segítségért kiáltott. Irén és Anna egymásba kapaszkodva szaladtak vissza a kertbe a rendőrökért, de azok már a segítségkiáltásra a nyári konyhánál termettek. Az idegen a rendőrök láttán megnyugodva abbahagyta a sikoltozást s fejét tapogatva megpróbált felállni. Nógrádi őrnagy örömmel üdvözölte Szilvesztert, nem szeretett volna több halottat ebben az ügyben. A felvételekre is égetően szüksége volt, alig várta, hogy a rendőrségen átnézzék együtt a fotókat.

– Mi történt magával, Szilveszter? Emlékszik rá ki ütötte le a temetőben, miután elváltunk? – kérdezte Nógrádi őrnagy.

– Nem láttam senkit, kimentem a kertbe még egy pár távoli felvételt készíteni a sírkertről, s egyszer csak a semmiből valaki hatalmasat ütött a fejemre. Előre zuhantam és elvesztettem az eszméletemet. Fogalmam sincs, hogy kerültem ide a vécébe. Valószínű, aki leütött, elcipelt ide, jó erős ember lehetett. – Szilveszter a fejét dörzsölte, jókora púp éktelenkedett a feje búbján.

– Meg kell nézessük a sérüléseit, mielőtt tanulmányozzuk a fényképeket. Hol vannak a fotók?

– Hol vannak? Benne a gépben természetesen – válaszolta Szilveszter lehangoltan.

– És a fényképezőgép hol van? Csak nem vitték magukkal? Persze, ha a felvételekre fáj a foguk és amiatt ütötték le magát, biztosan ellopták. Micsoda csapás! – Az őrnagy lerogyott az asztal mellé, s kezébe temette az arcát.

– Nagy értékű fényképezőgép volt, alig egy hónapja vettem, még ki sem fizettem teljesen. Megyek, megkeresem, hátha csak a filmet vették ki – keservesen feltápászkodott, de a szédülés visszakényszerítette a székbe.

– Majd mi átkutatjuk a gondnok udvarát, de nem hiszem, hogy meglesz. Az lesz a legjobb, ha mentőt hívunk magához, ki tudja, milyen fejsérülése van, ezzel nem szabad játszani.

Szilveszter nem tiltakozott, rosszul érezte magát, attól is félt, hogy drága fotókészüléke örökre elveszett. Ha így lesz, igazán nem tudta, miből veszi meg az újat.

Az őrnagy is lehangolt volt, türelmetlenül várta a mentősöket, vajon hol késnek ennyi ideig. Infarktusos beteg már belehalhatott volna ekkora késésbe. Anna közben az elkészült teát öntögette a virágos bögrékbe. Irén cukrot, citromot rakott mellé, rumot nem mertek, hiszen a rendőrök szolgálatban voltak. Szilveszter meg már bepálinkázott, Irén szerint attól szédült.

Szirenázva érkezett a mentőautó, fiatal ismeretlen mentőorvos jött vele, bizonytalanul méregette a magába roskadt, kialvatlan Nógrádit. Óvatosan megfogta a csuklóját, hogy megszámolja a pulzusát.

– Nem én vagyok a beteg – riadt fel az őrnagy, – ő az – mutatott Szilveszterre. – Nem látja a fején a púpot?

Az orvos készségesen fordult a hatalmas férfi felé, őt kezdte vizsgálni, gondosan végigtapogatta a fejét, helyeslően bólogatott Szilveszter jajgatására.

– Bevisszük megröntgenezni, de nem hiszem, hogy komoly lenne, a sérülése nem látszik veszélyesnek – mondta az őrnagynak. – A kórház lassan tele lesz a temető sérültjeivel, mikor szándékozik már elfogni a garázdálkodókat?

– Igyekszünk, igyekszünk. Amilyen egyszerűnek látszik az eset, annyival bonyolultabb.

Az orvos megértően bólogatott, miközben óvatosan hordágyra fektették Szilvesztert, de rögtön el is ejtették a mentősök, a gondnok leendő sógora pokolian nehéz volt. Szégyenszemre végül két markos rendőr vitte ki a mentőautóhoz a hordágyat a jajgató Szilveszterrel, aki megütötte magát a betonjárására zuhanva.

Miután elrobogtak szirenázva, az őrnagy utasította a kollégáit a temető átkutatására.

– A gondnok édesanyjának a kertjét is vizsgáljátok át alaposan, ott ütötték le Szilvesztert, aki megtalálja a fényképezőgépet, komoly jutalomra számíthat. Én visszamegyek a kapitányságra, utánanézek egy pár dolognak, a jelentésemet is meg kell írjam. – Nógrádi mielőtt elindult, elkészönt a két riadt idős hölgytől.

– Estére visszajön? Kérem, hozza magával az unokahúgomat is – kiáltotta az őrnagy után Irén. – Annának vissza kell mennie éjszakára a kórházba, a férje várja.

– Sötétedésre megjövök, legyen nyugodt, Irén, Editet is megpróbálom rábeszélni, hogy jöjjön velem – ígérte Nógrádi őrnagy, mielőtt beszállt a rendőrautóba. A két asszony lelkesen integetett egészen az utcasarokig, onnan már nem látták az autót.

Az őrnagy félve vette elő a tárcáját a kocsiban, nagyot sóhajtott, amikor megpillantotta az értékes felvételt a Rémről, ahogy a levegőben lebegett a háztető mögött. Erről nem tud senki, csak a gondnok meg Szilveszter. Remélte, nem beszélnek róla senkinek, lehet, hogy el is felejtették. Jobbnak látta, ha nem figyelmezteti őket a képre.

A rendőrségen egyenesen a szobájába ment, elővette a féltett felvételt a Rémről. Beszkennelte a fényképet és újra kinagyította, igen, volt valami furcsa a felvételen, mintha a kezével támaszkodna valamire a hatalmas férfi. Emlékeztetett Szilveszterre, az biztos, de ő nem lehetett, különben hogy csinálta volna a felvételt? Bár a két nő, aki a Rémmel szokott lenni, tehette éppen. Töprengve nézte, nézte a férfit a felvételen, valami derengeni kezdett neki, de biztosra nem vehette.

Levette a polcról a Sürgősségi orvostan kötetet és kinyitotta az asthma cardiale, a tüdő oedema fejezetnél. A lap balsarkában ott volt, amit keresett, tehát jól emlékezett. Beütötte a keresőprogramba az asthma cardiale nevet, részletes leírást talált a betegségről, sokkal bővebben írtak róla, mint a könyvben. Talált két igen érdekes sort, ami megdöbbenetete. Kopogtak az ajtón és Aranka feldúlt arccal jött be a szobába.

– Zavarhatom egy pár percre? – választ sem várva az izgalomtól elcsukló hangon folytatta: – Kristóf őrmester most érkezett meg, s képtelen történettel állt elő: éjszaka Irén meg Edit engem láttak az udvarukban, amint a temetőbe megyek. Soha életemben nem mentem sötétedés után a temetőbe, még a gondolatától is kiráz a hideg. – Aranka tanácstalan volt, és úgy nézett Nógrádira, mintha tőle várna magyarázatot.

– Igen, tudok róla, nekem is említette reggel. Az a különös, hogy én is láttam tegnap magát a boncterem folyosóján kora délután, egy papír paksamétával a kezében. Járt ebéd után a kórházban? – kérdezte.

Aranka alól kifutott a talaj, elképedten rogyott az ajtó melletti székbe.

– Sem a temetőben, sem a hullaházban nem jártam, még mikor jegyzőkönyvet kell felvenni, akár egy öngyilkos vízbefúltról, akkor sem megyek oda. Lajos szokta elintézni helyettem, vagy Kristóf. – A fiatal nő pirosan a méregtől nézett az őrnagyra.

– Jól van, nyugodjon meg. Majdcsak találunk magyarázatot a dologra. Mindenesetre a maga jellegzetes nagykockás kabátját, pepita kalapját viselte az illető. Elajándékozta valakinek, esetleg rokonnak, ismerősnek?

Aranka még jobban elsápadt, kétségbeesetten nézett az őrnagyra.

– Másnak is lehet ilyen kabátja a városban, nemcsak nekem! – próbált kibújni a válasz alól.

– Meglehet, de nem valószínű, különösen a pepita kalap ritka viselet manapság. – Nógrádi nem akart tapintatlan lenni, egyáltalán nem vallott Arankára ez az ízléstelen kabát.

– Jól van – szólalt meg hirtelen elhatározásra jutva Aranka. – Őrnagy, hisz ön az álmokban? De nem, ez nem volt álom. Tudja, már évek óta jógára járok, otthon is csinálom a gyakorlatokat, meg meditálok is – a fiatal nő zavartan elhallgatott. Nevetségesnek találja majd egész biztosan Nógrádi őrnagy a jógát, a meditálást, az egész keleti hókuszpókuszt. De az őrnagy komolyan nézett rá, cseppet sem gúnyosan, így hát folytatta: – Szóval ülök a szokásos jóga pózban és elengedem magam, egyszer csak megjelenik mellettem egy alak, nagyon megijedtem, a szívem majd kiszakadt a mellkasomból, az alak megszólalt és azt mondta: „Meg fogsz halni”, erre én: „Nem igaz. Te fogsz meghalni”, oldalra fordítom a fejem, egyenesen ránézek, és döbbenet érzélem, hogy én vagyok az alak, kockás kabátomban, a pepita kalappal a fejemben. Mondanom sem kell, hogy halálra rémülten, percekig nem tudtam felállni, a lábam annyira remegett. Nem tudtam, mit tegyek, aztán eszembe jutott, hogy megszabadulok a kabáttól meg a kalaptól, akkor élve maradok. Bolondság, lehet, de engem ez megnyugtató, a ruhadarabok nélkül nem halok meg, gondoltam, összecsomagoltam egy nagyobb reklámszatyorba és elvittem az áruház előtti konténerbe, tudja, ahol a használt ruhákat gyűjtik.

– Onnan bizony bárki elvihette, még hozzá olyan személy, aki magára tereli a gyanút. Ki figyelhette, amikor az áruházba ment a csomaggal. Csak rutinból megkérdezem, van valaki, aki tanúsítja, hogy ma éjszaka otthon volt? – kérdezte Nógrádi.

Aranka most már igazán zavarba jött, elpirult kínjában, felállt a székről és fel-alá járt a szobában. Nógrádi állhatatosan nézte egy darabig, aztán megszólalt:

– Aranka, ha valaki magánál aludt és titokban akarja tartani, biztos lehet benne, hogy nem mondom el senkinek. Felnőtt nő, azt tesz, amit akar, nem élünk a középkorban – biztatóan nézett a fiatal nőre.

– Hát ez még kínosabb, mint az előző történet. Füredi Jóskával egész éjjel táncoltunk – vallotta meg kétségbeesetten.

– Táncoltak?! – képedt el Nógrádi. – Maguk annak nevezik, na tudja mit!

– Nem, nem – pirult el még jobban Aranka –, szó sincs róla. Füredi nős és gyerekei is vannak, de beneveztünk egy tévés táncversenybe, arra gyakoroltunk – most már végképp elvesztette önuralmát Aranka, zokogva roskadt a székbe.

Az őrnagy feladta, már nem mert kérdezni a titkárnőtől semmit.

– Törölje meg a szemét Aranka, nincs semmi szégyellnivaló abban, hogy beneveztek egy táncversenyre. Lajos is benevezett? Állítólag ő is gyakorol Irén almafája alatt éjszakánként.

– Igazán? – tért magához Aranka a hírre. – Úgy volt, hogy vele indulok, de Füredi vékonyabb meg ügyesebb. Lehet, szegény emiatt gyakorol. Neki is kellene a pénzjutalom, amit a győztesnek fizetnek.

– Jól van, Aranka, még csak annyit, hogy hány óráig gyakoroltak az éjszaka?

– Reggel hatig, akkor megreggeliztünk együtt és jöttünk dolgozni. Megkérdezheti tőle, itt van az épületben – ajánlotta Aranka, miközben újra felállt és indulni készült. – Mennem kell, a kapitány biztos keres, rengeteg géplnivaló vár rám. Csak szóljon, ha kíváncsi még valamire – ezzel megnyugodva távozott Aranka.

Nógrádi őrnagy elhitte, amit a lány vallott. Alkalomadtán Füredit is, biztos, ami biztos, megkérdezi a dologról. Felállt az oxiológia könyvvvel a kezében és bezárta a szobájában a páncélszekrénybe. Aztán leült az íróasztalhoz újra és közelebb húzta a telefont magához. A kórházat tárcsázta, ideje volt a betegek állapota után érdeklődni. Először Bora orvosát hívta fel.

– Sajnos, még mindig össze-vissza beszél – mondta a kezelőorvosa. – Szegény felesége, annyira sajnálom, mindig kizavarja a kórteremből, semmit nem akar megenni, amit hoz otthonról neki. Azt hiszi, meg akarja mérgezni. Igazából semmi nem magyarázza már az amnéziát, fogalmam sincs, mi lehet vele.

Az őrnagy, miután elköszönt Bora orvosától, Bogáti után érdeklődött.

– Mély altatásban van, reggel operáltuk, s ahogy mondani szoktuk: Isten kezében van! Nem tudom, túléli-e azt a rettenetes sérülést. Ismertem Bogátit, olyan rendes ember volt, sokszor behozott az állomásról.

– Szóljon, ha kihallgató állapotban lesz – kérte az őrnagy –, iszonyúan fontos a vallomása, egészen biztos látta a támadóját, azért bánt vele ilyen brutálisan. Nagyon veszélyes ember, több gyilkosság szárad rajta és még nincs vége, egyre könnyebben gyilkol, hogy titka ki ne derüljön. Azért vigyáz rá, mármint Bogátira két rendőr, veszélyben van az élete – magyarázta Nógrádi őrnagy.

– Értem – válaszolta Bogáti orvosa –, a felesége is mellette van állandóan, nem alszik, nem eszik, nem is értem, hogy bírja.

– Talán érzi, hogy a férjét veszély fenyegeti, bátor asszony az, még a temetőbe is érte ment, szembeszállva akár evilági, akár túlvilági veszéllyel. Tulajdonképpen ő mentette meg Bogáti életét Irénnel együtt.

– Hát hősie cselekedet volt tőlük, de lehet, hogy hiába, nagyon kevés esélye van a férjének az életben maradásra – az orvos elszomorodva nézte az íróasztalán levő leletet. Nem sok jót olvasott ki belőlük.

– Úgy tudom Szilveszter, tudja a fotóriporter, is magához került. Hogy van ő? Súlyos a fejsérülése? – haladt tovább az őrnagy a temető betegek sorában.

– Jaj, ne is említse azt az örültet. Elvette a fényképezőgépet az íróasztalomról és azóta mindent lefotóz vele. Felvételt csinált rólam vizsgálat közben, a nővérrel, a röntgengépről, a

betegekről a szobában, ahová fektettük. Bár nem volt komoly a sérülése, megfigyelésre itt tartottuk. Folyton szaladgál a folyosókon, csattogtatja a gépemet, állítólag lement a hullaházba is felvételt készíteni, de Árvai doktor egy bonckéssel megfutamította, azóta eltűnt, sehol nem találják a nővérek. Ha látja véletlenül, a fotómasinámat vegye el tőle, drága készülék volt.

– Természetesen gondoskodom róla, hogy visszajusson a fényképezőgép magához, doktor, ha találkozom Szilveszterrel. Egészen biztos, hogy visszaviszi ő maga is. Kicsit habókos, mint a művészek általában, de nem tolvaj – mondta Nógrádi megnyugtatóan a telefonba, de egyáltalán nem volt biztos benne, elvégre Szilvesztertől elvették a munkaeszközét a Kántáló Rémek, most nincs mivel dolgozzon.

Miután elkészönt az orvostól és letette a kagylót, nagyot sóhajtva nekifogott a jelentése megírásának.

A KÓRHÁZBAN

Anna nosztalgikus érzéssel ült a nővérszobában. Hosszú éveket dolgozott a kórházban, mielőtt nyugdíjba ment. Itt ismerkedett meg Vincével, a férjével, aki most haldokolva fekszik a kettős belgyógyászatban. Milyen fess, délceg férfi volt negyven évvel ezelőtt, most meg arca beesve, fogatlanul fekszik a fehér, rideg kórházi ágyon. Végbélrák, utolsó stádium. Kemény ember volt Vince egész életében, Anna félt tőle, sokszor kezét emelt rá, meg a gyerekekre is. De mit tehetett volna ellene, nem úgy nevelték, hogy otthagyja a hites urát. Jóban-rosszban fogadták Isten előtt a templomban és ő, Anna, ezt megtartotta. Felállt és a csaphoz ment, jól kifolyatta a vizet, mielőtt a poharába engedte. Mohón ivott, úgy érezte, torka a szárazságtól szétszakad, több vizet kellene fogyasztania, a végén besűrűsödik a vére, s könnyebben keletkezik vérrög a véráramban, s kész az infarktus.

Nem bírta tovább ülni tétlenül, nem szokott hozzá a pihenéshez. Vince mellett folyton dolgoznia kellett, a hatalmas kert munkát adott tavasztól-őszig. A veteményesben egy szál gaz sem lehetett, Vince ezt nem tűrte. Aztán ott volt a lakás, takarítani, főzni, mosni állandóan. Irénen is segített, amikor tudott. Milyen különös, hogy most újra tud járni, kész csoda! Kiss dokornak mikor elmondta az esetet, az csak annyit mondott szkeptikusan, nem volt akkor annak a lábnak semmi baja, Irén csak beképzelte, hogy nem tud járni. Anna nem vitatkozott vele, nem mondta, hogy akkor minek vizsgálták annyit, és minek mondtak mindig más diagnózist.

Elindult a folyosóra, úgy érezte, megbolondul itt magában, a múltra emlékezve. Megnézi Vincét, hátha magához tért és szüksége van valamire. Az intenzív szoba előtt nem ült ügyeletes rendőr. Bogáti miatt Annában felébredt a nővér, tudni akarta, hogy minden rendben van a beteggel, nincs hiánya semmiben. A taxison kívül nem volt ott senki a négyágyas szobában, az éjszakai lámpa fénye Bogáti gézzel fedett arcát alig világította meg. Anna borzadva nézte a múmiaszerűen bepólyált középkorú férfit. Szegény felesége, jó hogy nem látja most a férje szenvedését, nem sok esély van életben maradására. Pedig három gyermekük van. A középső jópofa gyerek, mikor Ibolya a harmadik gyerekkel várandós volt, a konyhában ült, ölében a kisebbik fiával. Anna akkor sárgabarackért ment hozzájuk és megkérdezte a gyereket: – Várod már nagyon a kis testvérkét? – A gyerek elgondolkozva kérdezte anyját: – Ennek a babának ki lesz az anyja? – Természetesen én – válaszolta Ibolya. – Azt már nem – háborodott fel a kisfiú. – Te a Lacinak és nekem vagy az édesanyám, ennek a kis bébinek keresni kell egy másik anyját.

Ha Bogáti meghal, mi lesz a gyerekekkel? Rágondolni sem mert. Úgy tűnt, minden rendben van a beteggel, de vajon miért nem vigyáz rá rendőr az ajtó előtt? Kiment a szobából megkeresni az őrszemet, lehet, vécére ment. A folyosó néptelen volt, különös, pedig ilyenkor szokták az ápolónők az esti gyógyszereket szétosztani. Elérte a férfivécét, halkán bekopogott. – Van itt valaki? – kérdezte, de választ nem kapott. Kinyitotta a vécéajtót, óvatosan bekémlelt, de üres volt az előtér. Azért bement és körülnézett minden egyes vécéfülkében, de egyikben sem találta a rendőrőrszemet. Kiment tanácstalanul a folyosóra, hátha ott találja már az intenzív előtt posztoló rendőrt. De nem volt ott senki sem. S akkor a folyosó végéről hordágyat toló, hatalmas alak közeledett fehér köpenyben. Anna nekitámaszkodott rémületében a falnak. Az ágyon lepedővel letakart holttest feküdt – Vince... Vince – sikoltotta, megzavarva a kórház esti csendjét.

– Nem Vince az – mondta az ápoló, miközben visszahajtotta a lepedőt a halott arcáról.

– Nem! Hála a jó Istennek, nem! – zokogta Anna, köszönve a sorsnak, az idegen ápolónak egyszerre.

Jó ideig állt a falnak támaszkodva, remegő lábakkal, mire eszébe jutott, hogy a számára ismeretlen tudta, ki ő. Ez különös, de nem megmagyarázhatatlan. A kolléganők beszélhettek róla meg Vincéről. A folyosón Sarolta közeledett, vékony alakja a vastag köpenyben szinte kövérnek látszott.

– Ki halt meg? – kérdezte Anna tőle.

– Egy sápi férfi, tüdőgyulladás. Hiába kapott óriási dózis antibiotikumot, semmi sem használt. Alultáplált, agyonhajszolt építőmunkás volt. Soha nem hittem, hogy valaha ilyen kiszolgáltatottak lesznek az emberek, mint manapság. Most voltam Vincénél, semmi változás, de rosszabb sem lett az állapota. Ne aggódj már annyira! Gyere, igyunk meg egy kávé, vagy inkább egy teát? – kérdezte Annát.

– Jó, én inkább kávé kérek – válaszolta Anna kicsit felvidulva. Elmentek az intenzív szoba elé, ahol még mindig nem posztolt az őrszem.

– Különös – döbrent meg Sarolta az üres szék látványán –, hova lett innen a rendőr, aki Bogátira vigyázott?

– Éppen ezt kérdeztem én is magamtól, be is mentem Bogátihoz megnézni, hogy minden rendben van-e, de nem találtam semmi rendelleneset. Utánanéztem a férfi vécében a rendőrnek, de ott nem volt – magyarázta Anna aggódva ezen a helyzeten.

– Bemegyek én is körülnézek, hogy nincs-e valamire szüksége a betegnek. Különös, a felesége sincs az ágya mellett! Biztos kimerülten alszik otthon, megfogadta a tanácsomat és hazament.

– Három gyerek várja otthon, azokkal is törődnie kell. Nagyon anyásak – mondta Anna.

Sarolta megfogta a beteg csuklóját, pulzusa erőteljes volt, a szív működése is rendben lévőnek látszott a monitoron.

– Azért megkérdezem Kiss doktort, hová tűnt a nyomozó, aki Bogátira vigyázott. – Így együtt mentek az ügyeletes orvosi szobába, ahol Kiss doktort már ágyban fekvéssel találták, kérdéseikre azt a választ kapták tőle, hogy Bogáti megfigyelését megszüntették, nincs szükség a vallomására a nyomozás jelenlegi állapotában és nem fenyegeti semmi veszély az elkövető részéről. S ha lehet, ne zavarják őt, mert nagyon nehéz napja volt, több műtétet végeztek délelőtt folyamán rajta.

Visszamentek a nővérszobába, ahol Sarolta megfőzte az ígért kávé, már nem azt a kotyogót használták, amin az ő idejében főzték a kávé, hanem hófehér presszógépen jött ki a habos kávé. Anna elővette a saját sütésű foszlós kalácsát, azt ették hozzá.

– Milyen különös alak tolt a sápi férfi holttestét az imént, és képzeld, tudta, hogy én ki vagyok, egyből mondta nekem, ez nem Vince. Sosem láttam még itt a belosztályon.

– Hogy nézett ki? – kérdezte Sarolta.

– Hát úgy, mint az amerikai rémfilmekben az az orosz színész, nem jut eszembe a neve – válaszolta Anna, megborzongva rossz előérzettel telten.

– Boris Karloff?

– Igen az, ijesztő volt, arcát egy gézcsík takarta, a szeme ördögi sárgán villogott – suttozta Anna, mintha félne, hogy az ápoló meghallja.

– Ilyen külsejű ápoló nem dolgozik a II. Bel-osztályon. Lehet, hogy a hullaházból jött fel a halottért, valamelyik boncmester lehetett. Nyugodj meg, igyál egy pohár vizet és fekjed le aludni.

– Nem bírnék aludni, mikor Vince haldoklik.

Erre Sarolta nem tudott mit mondani, az ő férje egészséges volt, szerették egymást, a halál meg emberi számítások szerint messze volt tőlük. Bár Vince nem a legjobb férj hírében állt a nővérek között, de a nagyanja szerint jobb egy rossz férj, mint egy semmilyen.

A hatos szobából a kettes ágyból csengetett egy beteg.

– Mennem kell – mondta Annának –, egy fiatal lány gyomorpanaszokkal fekszik itt, szigorú diétán van, de folyton befal valamit, többnyire csokoládét vagy valamilyen gyümölcsöt, aztán kihányja, mindjárt visszajövök.

Anna lehangoltan nézett Sarolta után, nem szívesen maradt egyedül. Vajon szegény Irén mit csinál most, egyedül ül a sparherd mellett? Sajnálta, hogy nem lehet vele éjszakai magányában, de neki most Vince mellett a helye. Itt a kórházban bármikor benézhet hozzá, a nővérek nagyon rendesek, de a múltkor is rosszul kötötték be az infúziót, neki kellett rendbehozni. Kinézett a folyosóra, egy orvos ment el az ajtó előtt, sztetoszkóp lógott a nyakában. Haja homlokába hullott és szenvedélyes, izgatott arccal, mintha csodálatos gyógyelixírt árulna el kollégájának, azt mondta: „és tegyen hozzá egy kis mustárt is”. – Őt egy nővér követte zöld köpenyben a sebészetről, kezében egy tálca, nyomasztó kendővel letakart borzalommal – „ha 36-os a lába, akkor én lenyelem ezt az undorító szövetdarabot a tálcáról” – mondta kolléganőjének.

Utána egy beteg vánszorgott el járókerettel. Erről eszébe jutott újra Irén, legjobb lesz, ha felhívja telefonon. A nyilvános telefon a folyosón van, s közben benéz Vincéhez, hátha magához tért. Az ajtó előtt kockás kabátban, pepita kalapban sietett el egy nő. Eltartott egy darabig, mire leesett a tantusz Annánál, ez Aranka lehetett, vajon hová mehetett ilyen késő este. Lehet, Borához indult, vagy utánanéz Bogátinak. Anna kíváncsian követte a kockás kabátos nőt, aki eltűnt a fordulóban. Valahogy magasabbnak látszott, mint Aranka. Vajon ki lehet ilyen késő esti órában a kórházban, ha nem a rendőrségen dolgozó titkárnő?

Benézett óvatosan a kórtermekbe, Bogáti, mint egy bepólyált múmia feküdt az ágyán, rajta kívül senki nem volt a szobában. Kint a folyosón újra megpillantotta a kockáskabátos nőt, a tartása, de még a járása sem emlékeztette Arankára. Anna kíváncsian követte az asszonyt a folyosókon, most már biztos, hogy Borához megy, arrafele fordult. A nőn nem látszott, hogy észrevette a követést, ment nyugodtan a maga útján. Borához érve bement egy pillanatra a szobába, de rögtön jött is ki, mert a betegek hangosan háborogtak a késői zavarás miatt. A betegszoba ajtajában megállt, Anna felé nézett, aki tétovázva szemlélte őt. Aztán határozottan a lépcsőház felé indult. Anna elbizonytalanodott, nem Aranka, gondolta, de akkor ki? Vagy mégis a rendőrkapitányság titkárnője, hiszen Borához is benézett, a kabát is stimmel, így Anna megindult utána, beszélni akart vele. Sietve lépkedett a kopott lépcsőkön, néha megfogta a korlátot, nehogy elcsússzon. De a nő gyorsabban ment, nem érte utol, bár-hogy is sietett. Már a földszinten jártak, de a feltételezett Aranka nem a kijárat felé indult, hanem az alagsorba. Anna lihegve követte, mikor rémülten vette észre, hogy Aranka, vagy az ismeretlen nő, balra fordul a boncterem felé. Nem, ide már nem követi, döntött, de aztán a kíváncsiság erőt vett rajta és miután a feltételezett Aranka eltűnt a boncteremben, ő is megindult utána, halkan, ahogy csak tudta, benyomta az ajtót, koromsötét fogadta, már viszolyogva visszafordult volna, amikor egy vaskéz megragadta és behúzta. – Aki kíváncsi, hamar meghal! – mondta fogvatartója. – Most előre méssz és Vince hamarosan követni fog.

– Ki maga? – kérdezte Anna fogvacogva. – Aranka, Aranka! – kiáltotta kétségbeesetten.

– Én vagyok az ördög maga. Aranka nincs itt, nem is volt. Te meg szépen befekszel ebbe a tepsibe és lassan keményre fagysz – ellenállhatatlan erővel lenyomta a hideg bádogra.

– Tudom, ki maga – kiáltotta Anna, ahogy a torkán kifért. – Maga a Rém, aki a temetőben kísértett. Hol vannak a nők, és mit akartak szegény Iréntől?

– Az egy hosszú történet és most nincs időm elmesélni. Mondtam, aki kíváncsi, hamar meghal.

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik – erősködött Anna, maga is csodálkozott, hogy ebben a félelmetes helyzetben ilyesmi eszébe jut.

– Már pedig te meghalsz a kíváncsiságod miatt – kiáltotta a Rém, betolva a félelmetes fémtepsit a helyére.

Anna dermedten feküdt a hideg vason, elborzadva gondolt az elkövetkező órákra. Fagyhalál, erre a végre igazán nem számított. Próbált logikusan gondolkodni, hogyan menekülhetne. Először is mozognia kell, hőt termelni a mozgás által. Előre-hátra, előre-hátra! A fémtepsi tulajdonképpen fiók, ha ritmikusan mozog benne, kibukhat a helyéről. Hátha a Rém nem zárta be a fémajtót. Ettől újult erővel mozgatni kezdte a vasfiókot. Csakhogy a Rém újra beerőszakolja erre a szörnyű helyre, ha sikerül kiszabadulnia. Várnia kell, hogy elmenjen. Már sötét volt a teremben, amikor ő megérkezett, a rossz arcú férfi éppen indulni készült a boncteremből, ezért leoltotta a villanyt. Biztosan Bogátival akar végezni, hiszen felismerte őt. Vele is emiatt bánná el ilyen kegyetlen módon. A taxist meg kell mentenie, annak három kisgyermeke van, nem maradhatnak árván. Ez erőt adott erőtlen öreg testének, ahogy csak bírta, előre-hátra mozgatta magát, de semmi, a félelmetes nyugvóhely nem moccant. Ereje lankadt, elvégre elmúlt már hetven éves, még ha jobban is bírta magát, mint kortársai. A dermesztő hideg egyre jobban átjárta, félni kezdett a haláltól. A fagyhaláltól! Egy pillanatra úgy tűnt, mintha elvesztette volna az eszméletét, mert mikor magához tért, nem fázott annyira és a derengő homályban bútorok körvonalait vélte látni. S valóban fel tudott ülni a fémdobozban, kint volt a boncteremben, a szabad levegőn, megmenekült. Lassan, félve körülnézett. Senki nem volt a közelben rajta kívül, illetve a sápi férfi, aki tüdőgyulladásban az este meghalt. Őt nem zavarta már a hullaházi környezet, fenségesen feküdt a fehér lepel alatt.

Anna kiszállt a halott-tartóból, vékony lábszára remegett a hidegtől és az átélt borzalomtól, nem bírta megtartani sovány testét, előre bukott a kemény köre. Ült a földön egy darabig, hogy erőre kapjon, aztán lassan az asztal sarkába kapaszkodva felállt. Első dolog volt a szörnyű fémtepsit visszatolni, nehogy a Rém, ha visszajön, észrevegye az üres tartót. Vajon hogy tudott kiszabadulni, töprengett egy pár percre? De nem talált magyarázatot a szerencsés megmenekülésére. Mindenesetre itt nem maradhat egy percig sem, bármelyik pillanatban visszajöhet a Rém. Összeszedte minden bátorságát és az ajtóhoz ment, kinyitotta, azután óvatosan kikémlelt a folyosóra. Senki! Rohanni kezdett, ahogy csak bírt elgémberedett lábain a földszintre vezető lépcső felé. A portás! A portás tudni fogja, mi a teendő, valamikor rendőr volt. De a portásfülkében nem talált senkit! Kiszaladt az utcára, hátha szívja pipáját a kapuőr, de üres volt a kórház bejárata, egy lélek sem járt a dermedt éjszakában! Legjobb megoldásnak az látszott, ha visszamegy a nővérszobába és onnan telefonál az örnagynak. Vigyáznia kell, nehogy a Rém karjaiba fusson! Ezért a lift helyett a rosszul világított lépcsőházat választotta. Ilyenkor elhagyatott volt a folyosó, a nappali órákban a kávéautomaták a lépcsőfordulókban meglehetősen látogatottak voltak és a betegek, de még a hozzátartozók is gyakran megfordultak kávé inni.

Most, Anna bánatára, a folyosó kihalt volt, és ő félt, nagyon félt. Szerencsére sikerült felérnie a második emeletre, onnan egyenesen a nővérszobába ment. Sarolta már lefeküdt, szinte ájultan aludt az ágyon a falnak fordulva. Anna sajnálta kolléganőjét felkelteni, de ez után az élmény után, amit átélt a hullaházban, muszáj volt végre valakivel beszélni róla. Odament Saroltához, megérintette a vállát, de az meg se moccant. Erre rémülten rázni kezdte, Sarolta feje ide-oda billent a párnán, de aludt mélyen továbbra is. Anna megfogta a pulzusát, szép szabályosan vert, nem kételkedett egy percig sem, hogy a Rém keze van a dologban, valamit beadott Saroltának. Öreg szíve érezte, hogy a veszély nagyon közel van, telefonálnia kell azonnal Nógrádinak.

Elindult a telefonhoz, és dermedten hallgatta a süket csendet. A vonal halott volt! Leült az asztal mellé a hideg műanyag székre, átgondolni a helyzetet. Előtte egy csésze hideg kávé volt, automatikusan hörpintett egy kortyot, aztán nagy sebességgel kiköpte a mosogatóba. Íze kesernyés, húzós volt, talán mérgezett, biztos ezzel itatták meg Saroltát, azért alszik ilyen mélyen.

Az agya lázasan kereste a megoldást. Itt tovább nem maradhat, kimenni meg nem mert. Hová menjen? Haragudott Nógrádi őrnagyra, amiért visszarendelte a nyomozót, aki Bogátira vigyázott. Teljesen nyilvánvaló volt számára, hogy a Rém el akarja intézni a taxist, hiszen ráismert és bármikor leleplezheti. Mi lesz akkor a fiaival? Ibolya nem bír velük, a kis jövedelméből eltartani sem tudja őket. Hitelük is tetemes a ház felújítása miatt. Ellágyultan gondolt különösen a középső fiúra. Bogáti a besztercei szilvafájuk alatt dohányzott a lócán üldögélve, ők meg Ibolyával szedték a zamatos hamvas szilvát a kosárba. Lali, a középső gyerek megállt az apja mellett és aggódó arccal mondta neki: – Apu ne dohányozz! Meg fogsz halni! Mikor hagyod abba? Megígérted! – Majd, ha a dolgok rendbe jönnek, s nem lesz annyi bajunk – válaszolta Bogáti. – Mikor lesz az, Apu? Nem lesz az soha – mondta a gyerek elszomorodva.

A kis szíve meg is szakadna, ha Bogáti belehalna a sérüléseibe, hiszen annyira szereti az apját.

Mennie kell a súlyosan sebesült, magatehetetlen férfihoz. Körülnézett, mivel szállhatna szembe a hatalmas Rémmel. Jó erős esernyője a sarokban hevert, de azzal a Gólemmel szemben nem sokat érne, pillanatok alatt kikapná a kezéből. Pillantása a gyógyszeres szekrényre esett és felragyogott az arca. Egy injekciós fecskendőt teleszívott izombénító Stigmosannal, ápolónő kezében ez remek fegyver. Azonnal hat, s a lebénult kolosszus összecsuclik, mint a kártyavár. A fecskendőt rátette egy fehér műanyag tálcára, kendővel betakarta. Megpróbálta Saroltát magához téríteni, de minden igyekezete ellenére nem sikerült. Szívesen inna valami erőset, gondolta Anna, mielőtt a veszélyes útnak indul. Körülnézett, de természetesen nem talált semmit a nővérszobában, hiszen szigorúan tilos a kórházban az alkalmazottaknak alkoholt fogyasztani. Eszébe jutott, hogy a régi napokban, mikor rossz vérkeringése miatt alkoholt hígított magának, szódával itta, az íze vodkára hasonlított. A 70%-os alkoholból öntött a vizespohár alá, s ugyanannyi szénsavas ásványvizet hozzá. Egyből felhajtotta! Jóleső meleg járta át izgalomtól kihűlt testét.

Még egyszer reménykedve ébresztgette Saroltát, de hiába. Döntött, mielőtt Bogátihoz megy, felébreszti Kiss doktort, hogy nézze meg kolléganőjét. Neki talán működik a telefonja és segítséget kérhet az őrnagytól. Kiss doktor nem valószínű, hogy hisz neki, ha elmeséli félelmetes kalandját a boncteremben. A fogasról elvett egy fehér köpenyt, felvette, kicsit nagy volt neki, de elment. Kezébe vette a tálcát az előkészített fecskendővel és bátran elindult a szobából. Senki nem volt a folyosón, baj nélkül eljutott Kiss doktor szobájáig. Halkan bekopogott, de nem mozdult senki. Aztán hangosan verte az ajtót, mire valaki kinyitotta, de nem az orvos, hanem egy nővér. Nem ismerte, de sok új ember dolgozott már az osztályon, mióta elment nyugdíjba.

– Mi van? – kérdezte ingerülten.

Anna teljesen elképedt, majdnem elejtette az injekciós tálcát.

– Hol van Kiss doktor? – kérdezte a nőt, közben megpróbált benézni mögé, a szobába. Nagydarab férfit látott az asztal mellett, olvasott valamit. Anna nem értette a dolgot! Hol van Kiss doktor? Mit keresnek ezek a szobájában?

– A doktor elment a kettes szobába, a tegnap műtött beteg vérezni kezdett. Valami probléma van? Talán segíthetek én is – készségeskedett az ápolónő.

– Nem, köszönöm. Majd később visszajövök – válaszolta Anna, nem tetszett neki ez a lóarcú ápolónő. Akár férfi is lehetne, gondolta, miközben lassan elindult Bogáti beteg-

szobájába. Félt, nagyon félt így egyedül, kiszolgáltatottan, de a lelkiismerete ezt diktálta neki. Kinyitotta a kórterem ajtaját, belesett a homályosan megvilágított szobába. Nem volt senki a betegen kívül a kórteremben.

Anna közelment az ágyhoz, Bogáti állapota változatlanak látszott. A monitoron egyenletes volt a szívverése, lehet, hogy megússza, reménykedett Anna. Kicsit nevetségesnek találta, hogy öregasszony léte egyedül készül szembeszállni a Rémmel, de hogyan hagyhatná sorsára a tehetetlen, kiszolgáltatott beteget. Nem értette az örnagyot! Így őrizetlenül kezére játszani Bogátit a Rémmel! Felelőtlenség! Keresett egy biztonságos helyet, ahol elbújhatna a kíméletlen támadótól. A ruhásszekrény melletti szék jó lesz, onnan nem lehetett észrevenni, a szekrény takarta.

Felkészült a várakozásra, elaludni biztos nem fog, hisz még most is remegett a félelemtől, a boncteremben átélt lidércnyomástól. Talán okosabb lenne, ha mégis megpróbálna segítséget kérni a portán. Ott biztos jó a telefon, Sanyi a portás biztos hinne neki, hisz ismerik egymást hosszú évek óta, segítséget kérhetne a Rém ellen. De azalatt egyedül lenne Bogáti! Nem, itt marad és vigyáz rá. Ha jön a támadó, beledöfi az injekciós tűt. Brr... az rettenetes lesz!

Lassan vánszorogtak az órák, odakint mintha pirkadni kezdene, már kezdett reménykedni, hogy ma éjszaka nem jön a Rém, amikor ajtónyitást hallott és nehéz léptekkel bejött valaki! A szekrény mögül óvatosan kilest, és jaj, a Rém volt az! Megbénult a félelemtől, mozdulni sem tudott, éppen úgy, mint néha álmában. Olyan hatalmas termetű volt ez a férfi, el sem tudta képzelni, hogy döfhetné bele az injekciós tűt és nyomhatná annak tartalmát ebbe a Góliátba? Egyetlen kézcsapással agyoncsaphatná, mint egy legyet. Mintha egy csörgőkígyót figyelne, bénultan nézte, ahogy közeledett a hatalmas alak fehér köpenyében, gézcsikkal az arcán a betegágyhoz. A kezében, Anna majdnem felsikoltott döbbenetében, ő is egy hatalmas fecskendő tartott. Elérte a betegágyat és Bogáti fölé hajolt, hogy beadja az injekciót, Anna még mindig képtelen volt mozdulni. Aztán mérhetetlen düh fogta el ez ellen a beteglelkű ember ellen, aki annyit ártott Irénnek és most kioltani készül az életét egy háromgyermekes, magát védeni nem tudó, eszméletlen embernek. Anna elszántan ugrott az ágyhoz, hihetetlen erővel megpróbálta a Rém csípőjébe döfni a fecskendőtűt. A hatalmas férfi egy kézcsapással a szoba sarkába repítette, ahol összezsuklott, mint egy rongybaba. Eszméletét nem veszítette el, hanem tágra nyílt szemmel borzadva nézte, ahogy a fehérköpenyes kéz közelít Bogátihoz. Aztán még kísértetiesebb dolog történt, az eszméletlen beteg keze elkapta a rém csuklóját és vasmarokkal tolta el magától.

A meglepett Rémalak hátratántorodott s a ruhásszekrényből kiugró két rendőr karjaiba zuhant, azok könnyűszerrel megbilincseltek. Anna döbbenetére a halálos beteg Bogáti felült és letekerte arcáról a múmiaszerű kötést és... és Nógrádi örnagy nézett rá elégedetten.

AZ ABLAKOKBAN A LÁMPÁK ÚJRA ÉGNEK

A temető fái eltűntek a korán jövő novemberi sötétben, de a kert még kapott némi halványodó fényt a lenyugvó naptól. Irén szokásos helyén a tűzhely melletti hokedlin ült, időnként fahasábot tolt a tűzre. Jól esett a meleg, átfázott, amíg bezárta a tyúkokat, fát hasogatott a holnapi begyújtáshoz. A temetőkert felé nézett a konyhaablakon keresztül, magában ismételte, mint egy mantrát: „már nem jönnek, már fogdában ülnek, jó darabig ki nem szabadulnak”.

De még mindig nem tudta meg, miért kínozták lelkileg hónapokon keresztül, és... és a harmadik kísértet személyét homály fedte. A két letartóztatott társa hallgatott róla. Az nyilvánvaló volt, hogy Bogátit el akarták hallgattatni, mivel leleplezhette őket. Annát ugyanolyan okból dugták a hullatepsibe, de szerencsére a Nógrádi emberei figyelték a Rémekeket és később kiengedték őt. A férfi Rém egyébként valaha színész volt, a társa Izabella jegyszedőként, ruhatárosként dolgozott a színházban és néha eljátszott kisebb szerepeket. A színházból kikerülve elvállaltak minden munkát, amivel pénzt tudtak keresni. Nógrádi szerint a harmadik társuk nyakán élőködtek. Az őrnagy bizakodó volt, szerinte hamarosan elkapják a harmadik Rémet, és akkor mindenre, az egész szövevényes ügyre fény derül.

Irén remélte így lesz, az őrnagynak igaza lesz. Jó érzés volt biztonságban érezni magát, várni Annát, aki szilvát hoz vacsorára! Hangosan elnevette magát barátnője történetén, a szomszédasszonyról, az Erzsiről. Erzszi ugyanis már rég eladta kertjét, megunta gondozni, helyette számítógépes tanfolyamra járt. Mivel hiányzott neki a kert, virtuális földjét művelte a Facebook-on, gyümölcsfáit metszette, trágyázta, permetezte és nevette Annát, aki izzadtan, piszkosan hajlongott a kertjében. Aztán mikor Anna tavasszal kiszedte a gyönyörű cirmos retkeket, ínycsiklandó zöldhagymáit, lógó orral figyelte a saját pudvás retkeket, amit a közeli hipermarketben vett. Neki már jó ízű zöldsége, gyümölcse nem lesz, mondta Anna elégedetten Irénnek, de nekünk, amíg dolgozni tudunk meglesz mindenünk. Irén mélyen egyetértett vele. Csodálatos érzés a saját krumplit a földből kiforgatni, megmosni és a sütőben héjastól megsütni. Neki ez volt a kedvenc eledele, meg se szóta, vaját sem tett rá, csak úgy héjastól megette.

Már sötétedett, ideje lenne villanyt gyűjtani, rolót leeresztani, de sehogy sem akarta a sparherd melegét otthagyni. Elbóbiskolt a hokedlin, még álmodott is, rettenetést. A Rémek hatalmas fejszékkel betörték a bejárati ajtót. Arra ébredt, hogy szíve örülten kalapál, majd' kiugrik a helyéből, de a rémálomnak nem szakadt vége, mélyen a konyhaablak alatt felhangzott a szokásos skandálás:

– Őszirózsa gyere ki,
Őszirózsa,
Őszirózsa,
Hamarosan meghalsz!

A bénító rettegés nem engedte felállni, csak ült a hokedli lapjába kapaszkodva és hitetlenkedve hallgatta a Rémek hangját. Már kavicsok záporoztak a konyhaablakra, mikor elszánta magát és az asztalba kapaszkodva az ablakhoz ment, lenézett a kavicsot dobáló alakokra. A középen álló férfi hatalmas fejszére támaszkodva fenyegetően nézett fel rá. Zutty, leeresztette a rolót és rohant a telefonhoz a folyosóra az őrnagyot hívni. – Az őrnagy nem elérhető – mondta egy fémes hang, – hívásáról SMS-t küldünk – Irén mérgesen letette a kagylót. A bejárati ajtó, a bejárati ajtó, sikoltotta az agya, nincs a lánc beakasztva. Remegő kezével harmadjára sikerült beakasztani az acélláncot. Tovább, a tévésobában már leeresztette a rolót, de a hálósobában még nem. Legalábbis nem volt biztos benne. Lábai mintha megint ólomból lennének, alig engedelmeskedtek, de elérte a hálósobát és megkönnyebbülten pillantotta meg a leeresztett rolót.

A folyosón újra próbálkozott a telefonnal, de megint sikertelenül. Legjobb lesz, ha az ügyeletest hívja, abban reménykedett, Kristóf lesz, egészen megkedvelte az utóbbi napokban. De nem Kristóf volt, hanem maga a főkapitány személyesen vette fel. Döbbenet hallgatta Irént, megnyugtatta, hogy Nógrádi őrnagy hamarosan ott lesz. Kérte, maradjon bent a házban, ki ne menjen semmiképp. Tanácstalanul állt az előszobában, kintről nem hallatszott semmi, a dermedt csend fenyegetően vette körül a házat. Készülnek valamire, hasított bele a rémület. Fájdalmas kiáltás szakította darabokra a vészjósló csendet.

– Segítség, segítség! – sikoltotta egy női hang. Anna, Anna az, elkapták a Rémek, döbbenet rá Irén. Most mit tegyen? Ha kimegy, egyedül nem tud elbánni három erős emberrel, de Annát nem hagyhatja. Azt már nem, a leghüségesebb barátnőjét! Elővette Karcsi botját, egyetlen fegyverét és megindult az előszobán keresztül a bejárati ajtó felé. Bundáját magára véve, kezében a bottal belenézett a falitükörbe. Fáradt öregasszony nézett vissza rá, egy másodperc alatt elintézi őt a hatalmas férfi, fejszével keresztülhasítja, mint egy fahasábot. Kintről újra Anna hangját hallotta, fájdalmasan sikoltozott, mint akit elevenen nyúznak.

Irén nem tévovázott, kiakasztotta a biztonsági láncot, kitárta az ajtót és kilépett a tornácra. Szeme Annát kereste. Hárman vették körül, a férfi Rémalak a karját csavarta hátra a törekeny öregasszonynak, de Anna nem törődött vele, miután megpillantotta Irént. – Vissza, vissza! – kiáltotta teljes hangerővel. A férfi elengedte Annát és fejszéjét fenyegetően lóbálva Irén felé indult. Irén erősen megmarkolta a botot és a Rém felé dobta, pontosan mellbe találta a férfit, aki hatalmas szitokkal fejszéjét magasra emelve rohant feléje. Irén behunyta a szemét és halálra váltan várta a botcsapásokat, még látta a Rém mögött a két nőt loholni, de már nem érzett félelmet. A balta hatalmas csattanással a tornáclépcsőnek csapódott, Irén kinyitotta a szemét és döbbenetes képet látott.

Nógrádi őrnagy éppen megbilincselte a fejszés Rémet, Lajos a két nőt fogta le, akik nem győztek sivalkodni, s mint a fúriák támadtak a testes rendőrré. Anna már mellette állt, vigasztalóan átölelte.

– Hát ezt, amíg élek, nem felejttem el – suttogta meghatottan Irénnek. – Kijöttél a borzalomba miattam, mikor tudtad, hogy egyedül úgysem menthetsz meg.

– Te is kijöttél volna az én helyemben – válaszolta Irén –, hogyan élhettem tovább azzal a tudattal, hogy cserbenhagytalak. De hogy kerültek ezek a kísértetek újra elő, hát nem a börtönben ülnek? – kérdezte az őrnagyot.

– De az igaziak, akik magát majdnem halálra ijesztették, rács mögött vannak, kivéve a harmadik társukat, aki az egész ördögi tervet kigondolta és most itt van. Hozzon valaki egy vizes szivacsot – kérte Nógrádi őrnagy, miközben a kalapot, sálát levette az egyik nőről.

Edit, aki éppen megérkezett Horgas doktorral, rémulten felkiáltott: – Matild, ez Matild!

Anna nedves szivaccsal a kezében meglepetten nézett rá, mire az őrnagy elvette a szivacsot tőle és dörzsölni kezdte a feltételezett Matild arcáról a vastag, durva festéket. Most már a többiek is felismerték a rendőrségi takarítónőt, Matildot.

– De hát mit vétettem neked, hogy ezt csináltad velem? Megörültél? – Irén még mindig nem tudta elhinni, hogy Matild áll előtte.

– Mi nem csináltunk semmi rosszat – válaszolta a másik nő. – Matild azt mondta, csak játék az egész. Jól ráijesztünk az itt lakó asszonyra és akkor az fizetni fog neki, mivel tartozik neki 80.000 forinttal, az elmaradt bérével. Ebből ad nekünk tíz-tízezret fejenként és vacsorát is kapunk.

– Három napja koplalunk, az erdőben húzzuk meg magunkat ebben a kutya hidegben – tette hozzá a férfi.

Matild mérgesen nézett rájuk, meg a többiekre is. – Azért csináltam, mert azt reméltem, hogy félelmedben visszahívsz hálótársnak. Nekem kellemesebb volt tíz perc alatt tőled a

rendőrségre menni, mint Sápáról busszal vagy vonattal bejárni, hajnalban kelni, reggeli nélkül elindulni. Itt nálad mindig finom kávét ittunk reggel, vacsorát is gyakran kaptam este, de te csak nem üzentél értem, hiába fárasztottuk magunkat Konráddal és Izabellával.

– Emiatt tetted tönkre az életemet? Havonta a fél nyugdíjamat rád költöttem, hallgattam a süket fröcskölődésedet a pártokról. Már nem bírtam tovább se anyagilag, se idegileg.

– S minek skandáltatok azt az ostoba szövegeket az öszirózsákról? Irén nem tagja annak a pártnak – kérdezte Anna dühösen.

– De hozzájuk húz! A kertje tele van öszirózsákkal, csak hogy engem bosszantson! Végül is nem bántottuk Irént, pedig megtehettük volna, mert hiába zárkóztál be, Hilda kulcsa valóban nálam volt, bármikor elintézhettünk volna téged – mondta Matild valamivel nyugodtabban.

– Sajnos, ennél súlyosabb vádak is vannak maga ellen – emelte fel a hangját az őrnagy.

– Súlyosabb vádak? – sápadt el Matild a maradék festék alatt.

– Igen – válaszolta Nógrádi őrnagy szomorúan. – Két gyilkosság.

– Két gyilkosság?! – sikoltotta Matild. – Magának elment az esze, kit gyilkoltam én meg?

– Esztert és a férjét, Jóskát! Aljas anyagi érdekből!

Irénnek ez már sok volt, mint egy rongybaba összezsugorlott, Anna nem bírta tartani.

– Lajos hozzád már egy széket, ültessük rá, úgy látom, talán magához tér – kiáltotta Anna a tornác alján álló rendőrnek.

– Vigyük be – javasolta Nógrádi őrnagy –, bent a melegben biztosan jobban lesz.

– A nagyszobába menjünk – javasolta Irén, most már teljesen magához térve.

– Őrmester – utasította Nógrádi őrnagy az egyik rendőrt –, vigye be ezt a két hajléktalant a kapitányságra, kapjanak vacsorát, majd később foglalkozom velük. Matildot is vigye, zárja külön zárkába. Kettős gyilkosság a vád ellene és gyilkossági kísérlet. Vigyázzon rá, nehogy megszökjön. – Nógrádi az asszonyok után indult.

Az utcáról sietős léptekkel István érkezett és bement az őrnagy után a házba. Odabent aggódva figyelte anyja összeroskadt alakját, legalább tíz évvel idősebbnek látszott reggel óta. Kérdőn nézett az őrnagyra: – Mi történt? Csak nem megint a kísértetek?

– De igen, itt voltak, borzasztó volt – válaszolta Irén.

– Matild volt az, ő az értelmi szerzője az egésznek – magyarázta Anna –, de hogy gyilkos is, azt nem gondoltam róla.

– Eszternek unokatestvére volt, azt tudták, ugye? – kérdezte Nógrádi őrnagy.

– Tényleg – mondták kórusban –, de egészen megfélemtünk erről. Soha nem ment át hozzájuk, egyáltalán nem beszél a rokonságról – magyarázta Irén is Nógrádinak –, pedig a sápi házukban lakott és a végén megörökölte.

– A ház miatt gyilkolta meg Esztert – magyarázta Nógrádi.

– Várjunk csak, mi köze van anyámnak a sápi házhoz? – kérdezte István.

– Ahhoz nekem semmi, engem azért ijesztgettek, hogy Matildot visszahívjam hálótársamnak – válaszolta Irén.

– S ki volt a másik két Rém? – kérdezte Edit. – Azt hittem, börtönben vannak.

– A ma esti Rémek szerencsétlen hajléktalanok voltak. Matild arra gondolt, hogy ha újra megtámadják Irént, akkor társait szabadon engedik, hiszen ők nem kísérthettek, mert börtönben ülnek. Ez persze hiú remény volt részéről, Konrádnak megvolt a bűnlajstroma, ami elég volt, hogy rács mögött maradjon. Konrád egy légiót is megjárta kalandor és színész, akit Matild még a színházi büfés korából ismert. Izabella egy állás nélküli színésznőcske, aki itt-ott hígvelejű sorozatokban szerepelt, jegyzető és ruhatáros is volt, mikor mi adódott, őt

Konrád hozta magával. Ezek nála laktak Sápon a maguk örökségében, Róza – fordult az őrnagy az időközben érkezett testvérpárhoz, akik a kivilágított ház láttán bajt sejtettek és sietve átjöttek –, abban a házban, ami törvényesen az édesanyjuké volt.

– Anyám neki adta – mondta a fiatal nő lehangoltan –, pedig nekünk magunknak is nagy szükségünk lett volna a ház árára.

– Sehogy sem értettük az egészet – tette hozzá Feri, az öccse. – Úgy volt, hogy eladjuk, már vevő is akadt rá és az árából megcsináltatjuk az itteni házunk tetőszerkezetét. Még pénz is maradt volna, amire, Isten a tudója, nagy szükségünk volt. De mikor anya meghalt, Matild megjelent egy papírral, amit végrendeletnek nevezett és abban az állt, hogy anyánk ráhagyta a sápi házat. Mást nem tehattünk, csak jó képet vágtunk a dologhoz.

– Erőszakkal csalta ki a végrendeletet. Megfenyegette Esztert, az édesanyjukat, hogy elintézteti magukat Koráddal. Azt mondta, ha utcára kerül a ház eladása miatt, bosszúból felgyújtja – folytatta Nógrádi.

– Hát ezért hagyta rá szegény anyám a házat – sóhajtotta Róza.

– De hiába! Mégis meggyilkolták Konráddal – suttogta az őrnagy. Azt gondolta, hogyha halkan mondja, nem fáj annyira Rózának meg Ferinek. De fáj, rettenetesen fáj. Feri felugrott a helyéről s rohant az ajtó felé, Róza arcán a fájdalom kövé fagyott, a többiek moccanni sem mertek.

– Tudtam, mindig sejtettem, hogy Eszter nem természetes halállal halt meg. A rosszullétet provokálták – kiáltotta Horgas doktor indulattal.

– Jól sejtette, doktor. A szobámban a polcomon az Oxyologia orvosi könyv egyik oldalán jól látható piszkos kéztől származó ujjlenyomatot találtam. Bosszantott a dolog, szeretem a könyveimet tisztán tartani, s el nem tudom képzelni, ki forgatta ezt az orvosi könyvet és miért? Ezért ujjlenyomatot szereztem a munkatársaimtól, köztük Matild kávéspoharáról is. A lényeg az, hogy Matild ujjlenyomata egyezett a könyv lapján található piszkos ujjlenyomattal. Azon az oldalon az asthma cardiale, a tüdő ödéma leírása volt. Nem értettem, tudtommal Matildnak semmi baja nem volt az iszákosságán kívül. Hagytam a dolgot egészen addig, amíg meg nem tudtam Arankától, hogy Eszter a maga édesanyja ebben a rohamban halt meg és Matild az ő rokona. Akkor jobban utánanéztem a betegségnek és igen különös két mondatot találtam egy másik orvosi könyvben, amiben az állt, hogy a háztartási hypo és sósav összeöntve, belélegezve tüdővízenyőt okoz. A tünetek és a kezelés egyezik a kardiális kórképpel. Mikor Eszter olyan vevőt talált a sápi házra, aki lakottan is megvette volna, sorsa megpecsételődött. Hiába magyarázta Matildnak, hogy élete végéig lakhat a házban, nem kerül utcára, nincs miért aggódnia, ezért a végrendelet tárgyitalan. A sápi házat eladja, mert a tetőt meg kell csináltatniuk a jelenlegi házukban és pénzük nincs rá. Csakhogy Matild nem bízott a vevőben, az új tulajdonost nem zsarolhatta volna, nem kötötték rokoni szálak hozzá, úgy vélekedett, biztosabb, ha végrendelet szerint övé lesz a ház. Eszter élete szerinte egy pokol a betegsége miatt évek óta, megváltás lesz számára a halál. Ezért egy kölnis üvegben elkészítették a halálos keveréket és... és aljas módon ajándéknak álcázva odaadták és megszagoltatták Eszterrel. Tudták, hogy egyedül lesz, maguk nincsenek otthon, édesapjuk abban az időpontban a tyúkokat zárja be, és mire... mire bejön a házba, ők elillannak.

– De édesapám látta őket a kapuban, csodálkozott is, mit keresnek ilyenkor nálunk, Matild és az ismeretlen férfi. Később persze kiment az eszéből a tragédia miatt. Nekünk említette, de lényegtelennek tartottuk – mondta Feri.

– Szóval ők a temetőbe mentek – folytatta Nógrádi őrnagy –, ahol Izabella már várta őket enni-innivalóval. Ő nem tudott a gyilkosságról, csak amikor Konrád a kölnis üveget követelte Matildtól, akkor hallott róla. Izabella elborzadt a gyilkosságtól, és ettől kezdve megpróbált szabadulni tőlük, de a félelem és a szükség ott tartotta.

– Borzalom! Elviselhetetlen még hallani is. S ezzel a nővel aludtam majdnem egy éven át!!! Mindig rossz érzésem volt, de elnyomtam, annyira féltem a magányos házban az éjszakától. Hozzá mégis szólhattam, együtt néztük a tévét. Ráadásul dohányzott is, mint én. Azt, hogy gyilkos, nem gondoltam volna róla, hiszen a rendőrségen dolgozott. – Irén fáradtan húzta össze magán kötött kardigánját.

– A kölnis üveget a méreggel többször megpróbálták visszaszerezni, de nem találták. Az üvegcsén rajta volt mindkettejük ujjlenyomata, és mint Damoklesz kardja a fejük fölött függött. Matild Konrádtól még néhány pofont is kapott amiatt, hogy ott felejtette. Folyton rettegetek, hogy valaki a házban megtalálja, beleszagol a kölnisüvegbe és rosszul lesz. Akkor vizsgálni fogják az újabb halálesetet és összefüggésbe hozzák Eszter halálával. Az ujjlenyomatok elárulják őket. Közben jó játéknak találták Irén örületbe kergetését. Matild egyre dühösebb lett, hogy minden igyekezete ellenére magának, Irén, eszébe sem jut visszahívni hálótársnak.

– Nem hát – szakította félbe Irén az örnagyot –, nekem is szükségem van a pénzre, egyre drágább minden, a víz, az áram, a tüzelő. Matild a nyugdíjam felét elvitte havonta, ráadásul a Fekete Rózsa párttal szimpatizált, a többieket becsmérelte, szidta a híradó alatt. Nem bírtam már hallgatni a folytonos puffogását. S igazam volt, ez a nő mindenre képes bűnözővé nőtte ki magát! – Irén belecsapott a tűzbe egy piszkavassal, a zsarátnok kettérepedt, élesen megvilágította komor arcát.

Nógrádi kitartóan folytatta.

– Aztán egy éjszaka, mikor éppen jelenésükre vonultak, a temető felől Jóskát látták kutyája nélkül a sírok között botorkálni. Kíváncsian követték, vajon hová megy ilyen késő éjszaka, mit keres a sírkertben. Szokása szerint némán sírt, a lecsorgó könnyektől alig látta az utat, pedig a hold fehér fénnel világított. Nem vette észre, hogy követik, egyenesen a felesége sírjához ment, leült a padra és a Rémek döbbenetére elővette a zsebéből a gyilkos kölnisüveget. Matild nem bírt magával, odaugrott Jóskához és kicsavarta kezéből a kis üvegcsét. Már éppen el akart szaladni, mikor döbbenetére Jóska nevéen szólította.

– Matild, mit keresel ebben a maskarában ilyen késő éjjel a temetőben? – kérdezte Jóska kíváncsian, majd vesztére folytatta: – Csak nem te kísértesz éjszakánként és ijesztgeted Irént? – Erre Konrád is előjött a rejtekéből és fenyegetően közeledett a padon ülő Jóskához.

– Ki ez az ember? – kérdezte elképedten a padon ülő férfi.

– Aki kíváncsi, hamar meghal! – válaszolta Konrád, hatalmas követ emelve magasba, lecsapni készült Jóskára.

– Ne! Ne csináld ezt! – kiáltott rá Matild, a kezében lévő kölnisüveget mutatva, amit Konrád egyből megértett. Jóska már felállva a padról, rémülten pislogott.

– Mi ez az egész? Matild, ki ez? – nem merte mondani, ki ez az elmebeteg?

– Jóska szagoltad már ezt a kölnit, amit Eszternek ajándékoztam Karácsonykor? A kölni illata elröpít téged imádott feleségedhez, szagolj csak bele – nyújtotta a férfi orra alá az üveget. Jóska beszívta a szúrós illatot, csodálkozva nézett Matildra. – Ez bűdös – mondta. Konrád elkapta az üveget és Jóska orra alá nyomta újra.

– Rajta, szippants még, akkor jobban érzed az illatát! – De Jóska vonakodott beleszagolni az üvegbe. Erre Konrád magából kikelve rázni kezdte egészen addig, amíg el nem ájult. Matild odaugrott az eszméletlen, szerencsétlen emberhez, az orra alá tartotta a kölnisüveget, de Jóska már nem lélegzett. Izabella döbbenetén nézte a percek alatt lezajló borzalmas jelenetet és dühösen felkiáltott.

– Megőrültetek! Gyilkosok vagytok, de én ebben tovább nem veszek részt, elmegyek! – Konrád elkapta a sálját és azzal fojtogatni kezdte. Izabella levegőért kapkodott, már úgy érezte, itt a vég, tüdeje majdnem szétpattant, mikor Konrád elengedte.

– Most már tudod mi vár rád, ha kiszállsz! Ez a hála, hogy felkaroltalak, nélkülem rég éhen haltál volna.

Matild dühösen nézett rájuk, hiszen mindketten rajta élösködtek, de erről nem szólhatott.

– Most mit csináljunk vele? Jobb lenne, ha ezzel foglalkoznánk. Itt nem maradhat, rögtön ránk gondolnak, mint gyilkosra. Hová tegyük az üveget? Legjobb, ha egyszerűen összetörjük.

– De az olyan kemény volt, hogy hiába ütögették, taposták, nem tört össze. A végén a kis erdőben elásták.

– Valahol, valamelyik kertben láttam egy kézikocsit – mondta Konrád, kérdően nézve a nőkre.

– Azt hiszem, Annának van ilyen hátul a fészerben – válaszolta Matild.

Így aztán szegény Jóskát bevitték a közeli ravatalozóba, befektették az üres koporsóba, amit a sarokban találtak. Izabellát ott hagyták örködni, amit az reszketve fogadott, de nem mert ellentmondani.

Konrád percek alatt kinyitotta Anna kerítéskapuját és a fészerben megtalálták a húzós kocsit, arra aztán felrakták Jóskát. Konrád a fahasábok alatt tartotta a vásári gólyalábait, amivel pénzt tudott keresni különböző rendezvényeken, azt is a kordéra kötözte. Megindultak a kihalt főúton a várost megkerülve, hogy ne találkozzanak senkivel. A nők össze-vissza csúszkáltak, kékre-zöldre fagytak, de Konrád nem törődött velük, jó messzire akart kerülni a temetőtől. Legalább három órát gyalogoltak, mire a Káló partjára érve Konrád megálljt parancsolt. Gyönyörű havas éjszaka volt, a hold megvilágította az érintetlen partot. A hatalmas férfi felcsatolta a gólyalábakat, Jóskát felkapta a karjába és megindult a havon, úgy tíz métert vitte, aztán óvatosan letette a hóba. Visszament a kordéhoz, levette az oldalára akasztott alumínium vödröt, megparancsolta a nőknek, szedjék tele hóval. Azzal aztán visszament a halotthoz és finoman behintette hóval a gólyaláb ütötte nyomokat.

– Na, törhetik a fejüket a rendőrök, hogy került ide a hulla, egy ufó is ledobhatta – kuncogott Konrád és a nők vele nevettek.

Később már nem nevettek, vonszolták magukat a visszafele úton. A kézikocsit nem hagyhatták a Káló partján, az lebuktathatta őket. A két nő már nem bírta menni, Konrád kénytelen volt őket is húzni a kocsin. Hajnalodott, mire betették a kordét a fészerbe. Matild a temetőből egyenesen a rendőrségre ment, hazamenni csak Izabella meg Konrád tudott.

Nógrádi őrnagy elhallgatott, a szája kiszáradt, körülnézett valami innivaló után.

– Örület! – nézett Edit elismerően az őrnagyra. – Hogy tudta mindezt kinyomozni?

– Én előnyben voltam a többiekkel szemben, elhittem Irénnek, hogy igazat mond. Sorba vettem a rokonokat, ismerősöket, kinek van haszna ebből a kísértethistóriából. Először a Temető Kft. igazgatójára gyanakodtam, hiszen kézenfekvő, hogy ha elijeszti Irént a házából, akkor nyert ügye van. Megfigyeltük egy ideig, sem ő, sem más általa felbérelt társaság nem akadt horogra. Aztán feltűnt nekem, hogy amikor a rendőrök itt posztolnak, sohasem jönnek a Rémek, mintha valaki figyelmeztetné őket. Arankától megtudtam, hogy Matild iszonyúan mérges Irénre, amiért felmondta a hálótársi viszonyt, így Sápról kénytelen mindennap beutazni. Arra gondoltam, különös, hogy ijesztgetik Irént, de nem bántják. Ha nem a Temető Kft. emberei akarják elüldözni őt, akkor valaki más. Méghozzá olyan valaki, aki a rendőrséggel kapcsolatban van, hiszen mindig tudja, mikor vagyunk ott, még akkor is, amikor megbújunk a romos házban. Végigvettem mindenkit a dolgozók közül, de egyiknek sem volt érdeke Irén megrémítése. Gyanúsnak csak Matildot találtam, neki érdeke volt az, hogy Irén féljen, mert akkor őt újra alkalmazza. Logikusnak tűnt. Átkutattam az öltözőszekrényét, hátha talállok valamit, álöltözetet, kalapot, amit éjszakánként visel, de nem, semmi ilyesmit nem találtam. Ravasz nő ez a Matild, a maskarát, amit esténként magára öltött, Izabella hozta magával Sápról. Aztán később láttam őket, pontosabban Konrádot, mikor Lajosnak az az örült

ötlete támadt, hogy a ravatalozóban koporsóba bújít, elkapni a Rémeket. Ehelyett engem rémített halálra – Nógrádi őrnagy szünetet tartott és elmesélte az esetet remek humorral fűszerezve. Irén és Anna hangosan nevetett, de a többiek sem tudták vissza tartani mosolyukat.

– Mikor bementünk Lajoshoz melegedni meg a karján a sérülést megnézni, kemencében sült lángossal kínált. Fantasztikus volt! – Nógrádi elmélázott, meleg szívvel gondolt Lajosra, a lángosára, tudniillik most éhes volt. – Szóval a holdfényes éjszakában haza indultam. A kapuban megálltam egy pillanatra és ösztönösen a ravatalozóra néztem. A baljós épület tetején döbbszerűen pillantottam meg egy hatalmas Rém-alakot, fekete kalapban lebegett a tetőcserepeken. Felém intett és eltűnt a sötétben. Rohantam, ahogy bírtam, de mire odaértem, nyomát sem találtam. Szerencsére a gondnok felfigyelt a kivilágított ravatalozóra és segítségemre sietett a keresésben. Nem tudtuk megfejtetni, hogyan került a tetőre létra nélkül, s ha lezuhant, hová tűnhetett. A ravatalozó mögött volt egy farakás, gondolom azzal fűthetett a gondnok az irodájában. Másnap, amikor világosban körülnéztem, a farakás alatt két gólyalábat találtam. Így rögtön rájöttem a turpisságra, Konrád ezeken állt a tető mögött, mikor leugrott, a gólyalábakat elrejtette a farakás alatt. Később Izabella ezt megerősítette a kihallgatásakor. Ő részletes beismerő vallomást tett. Tőle tudok sok apró részletet, bár még mindig retteg Konrádtól, de lassan elhiszi, hogy megszabadult tőlük. – Elhallgatott és szinte tátott szájjal bámult a folyosóra. Az ajtóban Bora hatalmas alakja tűnt fel, büntudattal nézett Nógrádira.

– Bora! – kiáltotta. – Meggyógyult? – kételkedően nézett kollégájára, lehet, megszökött a kórházból, kijátszva az orvost és az ápolónőket.

– Hát – vakarta kínosan a fejét Bora –, hallottam, hogy mindhárom Rémet letartóztatták és így nincs mitől tartanom a feleségem és a gyerekek miatt.

– Ember, mit beszélsz itt össze-vissza? – szólt közbe Lajos.

– Az történt, hogy Matild hetek óta hozott nekem Sápról házi pálinkát, amit én titokban megittam. Néha fizettem is érte, de többnyire ingyen hozta. Aznap este, mikor rosszul lettem, 96 %-os alkoholt öntött hozzám, amit aztán a hideg miatt a régi házban megittam. Az orvos szerint nem epilepsziás rohamom volt, hanem a valamennyiünk agyában jelenlévő görcskésztség küszöbe csökkent le az alkohol hatására. – Bora büszkén körülnézett, megértette azt a nehéz szöveget, amit az orvosa mondott, nem semmi, gondolta magában. – Az EEG olyan elváltozást mutatott – folytatta –, mintha epilepsziás lennék, de nekem nem volt soha ilyen rohamom! A kórházban aztán magamhoz tértem és elgondolkoztam a helyzetemen. Tudtam, hogy az italtól lettem rosszul, attól, amit Matild adott. Ez csak azt jelentette, hogy ő az egyik kísértet. Aznap éjszaka Konrád Matilddal meglátogatott a kórteremben, úgy tettem, mintha aludnék, vagy inkább kómában lennék. Megálltak az ágyam két oldalán, Konrád kezében párnával megfojtani készült. Matild, mentségére legyen mondva, visszatartotta. – Ne csináld, lehet, magához sem tér többet, vagy nagy valószínűséggel nem emlékszik majd semmire. – Konrád nem bízott ebben, mert vészjóslóan felém hajolt és azt sziszegte, ha elárulsz minket, megölöm sorban a gyerekeidet, feleségedet, ezt jól védj agyadba. – Hagyd már abba, nem látod, nincs magánál – csitította Konrádot. – Ebben egyáltalán nem vagyok biztos – egyik kezével a szememhez közeledett, már alig bírtam nyugton maradni, mikor szerencsére a nővér lépett a kórterembe az orvossal együtt. Ezután nem maradt más választásom, mint hülyének tettetni magam. Azt, hogy kómában vagyok, nem tudtam volna eljátszani, de hogy nem emlékszem semmire, a családomra sem, azt igen.

– Nahát, ezt a ravaszságot nem feltételeztem volna magáról, Bora őrmester, de megértem – mondta az őrnagy.

– Lajos, te meg mit pusmogtál Róza kertjében Szerencsével, a Temető Kft. igazgatójával? – kérdezte Irén. Ezt már régen meg akarta tudni Lajostól.

– Megkért, hogy vigyázzak éjszaka a temetőre, mivel sok a lopás, sírrombolás, s persze kapjam el a Rémekeket, ha tudom. – Lajos zavartan lesütötte a szemét, miközben Nógrádira nézett. – Külön fizetést adott ezért, de nekem nagy szükségem volt a pénzre.

– Nem vállalhat különmunkát a rendőri hivatás mellett – mondta az őrnagy szigorúan.

– És a táncot az almafa mellett, azt minek csináltad? – kérdezte Edit, csakhogy elterelje Nógrádi figyelmét a kínos esetről.

– Azt is a pénzért. Gondoltam, ha jól begyakorolom, akkor Aranka velem indul a táncversenyen Kristóf helyett.

Nógrádi döbbenetére Lajos kicsavart mozdulatokkal táncolni kezdett. Mindannyian érdeklődéssel nézték, megfélemlítve az átélt borzalomról. Mikor befejezte, óriási tapsot kapott, Nógrádi őrnagy is elismerően nézett Lajosra.

– Azt hiszem, Arankának ezt látnia kellene, lehet, akkor magát választaná Kristóf helyett – Lajos elpirult a dicséretre, azt sem tudta, hova nézzen, annyira zavarban volt.

– Aranka és az ő misztikus kockás kabátja. Matild előszeretettel használta, hogy félrevezessen minket – folytatta Nógrádi őrnagy. – Először a kórház bonctermében tűnt fel benne, mikor ellopta szemem láttára Eszter boncolási jegyzőkönyvét. Aztán hajnal felé meg itt parádézott Aranka kabátjában, a kertben, mikor maguk látták. Izabella meg a kórházban viselte, Annát bolondították vele éjszaka, a cél mindig az volt, hogy Arankát gyanúba keverjék azzal a lehetetlen kockás fürtelemmel.

– Aranka nem vette észre, hogy eltűnt a kabátja? – kérdezte Edit.

– Nem tűnt el, kidobta az élelmiszerbolt előtti ruhagyűjtő konténerbe, Matild meg meglátta és kihalásztta. – Nógrádi őrnagy nem tartotta helyénvalónak, hogy Aranka bizalmasan elmondott rémséges vízióját továbbadja.

– Na, legalább erre is fény derült – sóhajtott Irén elégedetten.

– De a kulcs, hogy került hozzá a bejárat kulcsa? – kérdezte István.

– Hilda nagynénénk kulcsát ellopta, hiszen az ő szobájában aludt, aztán, amikor az őrnagy kicseréltette a zárat, nem tudtak bejönni – magyarázta Irén elégedetten. – Mikor Rózával legutóbb a konyhában beszélgettünk ők akartak bejönni, de a kulcs nem nyitotta az új zárat.

– Valószínű hozzánk is ők akartak bejönni aznap este, mikor a vacsorámat készítettem egyedül a konyhában – töprengött Feri.

– Igen, oda is volt kulcsuk, még akkor készítették, mikor a kölnis, méreggel teli üveget akarták visszaszerezni. Sokszor loptak maguktól élelmet. Szegény édesapjuk úgy látszik nem vette észre – magyarázta Nógrádi őrnagy.

– Szegény apu alig evett, csoda, hogy nem halt éhen. Mindent a kutyának adott, így azt hittem elfogyott, amit naponta hoztam neki. Feri árulta el, hogy nem ő eszi meg, hanem Cézár, a kutya. – Róza elhallgatott, az apjára gondolt.

– Én bizony nem örültem neki, sokszor jöttem haza éhesen és üres volt a jégsezkrény. Amikor ő főzött, abból maradt nekem is, ki tudja, miért nem adta Cézárnak – mesélte Feri is a társaságnak.

Irén könnyes szemmel gondolt Eszterre és Jóskára, a legkedvesebb szomszédjaira. Mennyit kávéztak együtt a nyári konyhában, abban az időben nagy kincs volt egy tízdekás Omnia, azt itták többnyire. Korábban Cikória kávéfogyasztottak, de persze az nem volt az igazi, csak tejeskávénak használták. Hirtelen szívszorítóan döbbsen rá, hogy egyedül maradt a nagy házban, Rémekek nélkül és félni fog. Editre nézett reménykedve, hátha ma legalább itt marad éjszakára. Unokahúga megérezte félelmét, ünnepélyesen felállt, mint aki fontos dolgot akar bejelenteni.

– A héten új kolléga jött a ruhagyárba, ahol dolgozom. Nem volt hol megszállnia, így én átadtam neki a lakásomat, mivel úgylis itt alszom Irénnel. Az is lehet, hogy eladom neki a lakást, szívesen megvenné. Az árából rendbe hozhatnám dédnagymama házát az utcai fronton, akkor teljesülne a vágyad, nem lennél egyedül, magányosan a telken – fordult nagynénjéhez.

Irén gyanúsan pislogott, a könnyek ott szorongtak kék szemében.

– Komolyan mondod? – kérdezte Editet.

– A legkomolyabban. Holnap áthozom minden holmimat, és akkor majd ketten vacogunk éjszakánként.

Irén alig akart hinni a fülének, régi álma megvalósulni látszott.

– Ez nagyon rendes tőled, Edit – szólalt meg István anyja helyett –, egyébként Vilma is elszánta magát nagymama házának rendbe hozatalára, már érdeklődött, mennyi hitelt kaphatna a felújításra.

Kintről éktelen csengetés hallatszott, Szerencsi Gábor a Temető Kft. igazgatója érkezett, várakozóan, reménykedve tekintett Irénre.

– Asszonyom, döntött már a telek eladása ügyében? Eladja fél millióért a Kft.-nek?

– Dehogyan adom! Inkább vásárolok még hozzá a szomszédoktól – válaszolta Irén.

Az igazgató szája tátva maradt, arca komikus vigyorba torzult. Erre mind nevetésben törtek ki. Még akkor is nevettek, mikor az igazgató rég elment.

„Lassan vánszorogtak az órák, odakint mintha pirkadni kezdene, már kezdett reménykedni, hogy ma éjszaka nem jön a Rém, amikor ajtónyitást hallott és nehéz léptekkel bejött valaki! A szekrény mögül óvatosan kilesett, és jaj, a Rém volt az! Megbénult a félelemtől, mozdulni sem tudott, éppen úgy, mint néha álmában. Olyan hatalmas termetű volt ez a férfi, el sem tudta képzelni, hogy dőfhetné bele az injekciós tűt és nyomhatná annak tartalmát ebbe a Góliátba? Egyetlen kézcsapással agyoncsaphatná, mint egy legyet. Mintha egy csörgőkígyót figyelne, bénultan nézte, ahogy közeledett a hatalmas alak fehér köpenyében, gézcsíkkal az arcán a betegágyhoz. A kezében, Anna majdnem felsikoltott döbbenetében, ő is egy hatalmas fecskendőt tartott. Elérte a betegágyat, és Bogáti fölé hajolt, hogy beadja az injekciót, Anna még mindig képtelen volt mozdulni. Aztán mérhetetlen düh fogta el ez ellen, a beteglelkű ember ellen, aki annyit ártott Irénnek és most kioltani készül az életét egy három gyermekes, magát védeni nem tudó eszméletlen embernek. Anna elszántan ugrott az ágyhoz, hihetetlen erővel megpróbálta a Rém csípőjébe dőfni a fecskendőtűt. A hatalmas férfi egy kézcsapással a szoba sarkába repítette, ahol összecsuklott, mint egy rongybaba.”

